

கௌதம் பதிப்பகம்

எண் 2, சத்தியவதி நகர் முதல் தெரு, பாடி, சென்னை - 600 050.
தொலைபேசி : +91-94440-86888, 98947-62888, 90422-76544, 96888-29900
மின்னஞ்சல் : admin@gowthampathippagam.com Website : www.gowthampathippagam.com

திரு. ஆர்.சண்முகசுந்தரம் படைப்புகள் பூவும் பிஞ்சும்

1

தென்னோலைத் தடுக்கை வாசலில் வரிசையாகப் போட்டுத் தண்ணீரும் தெளித்திருந்தார்கள். மத்தியானம் தான் மரத்திலிருந்து வெட்டிப் பின்னியிருந்தாலும் சித்திரை வெயிலின் கொடுமையால் லேசாக வாடிப் போயிருந்தது. இருந்தாலும் ஓலையின் புதுமணம் மனோகரமாக வீசிக் கொண்டுதான் இருந்தது. சுள்ளிவலசிலுள்ள பாதிக் குழந்தைகள் இராத்திரி வெகுநேரமாகியும் தூங்கப் போகாமல் வீதியில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. குழந்தைகளுக்கு மட்டுமா தூக்கம் வரவில்லை? பங்குனி சித்திரை மாதத்தில் யாருக்குத்தான் தூக்கம் வருகிறது? வயசானவர்களுக்குத்தான் புழுக்கத்தின் அயர்வும், வெப்பத்தின் கொடுமையும் நன்றாக உறைக்கிறது. நாளெல்லாம், சாளை முன்னாலும், வீட்டுத் திண்ணையிலும், கட்டிலைப் போட்டு உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். 'தூங்காமல் தூங்கிச் சுகம்' பெற்றுக் கொண்டிருக்கும் அவர்களுக்கு இராத்திரியில் 'கலா முலா' என்று சத்தமானால் கண்ணைச் சுத்தின தூக்கமும் மாயமாய் மறைந்து விடுகிறது. அதுவும் மணியக்காரர் தோட்டம் ஊரடியிலிருப்பதால், பக்கத்து மைதானத்தில் குதிக்கிற குதிப்புக்குத் தோட்டத்தையும் அனுமதியில்லாமல் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். மணியக்காரருடைய தகப்பனார் தான் ஏதாவது சொல்வார். என்னத்தைச் சொன்னால் என்ன? வேடிக்கையில் ஈடுபட்டிருக்கிற பையன்களுக்கு அதெல்லாம் காதில் விழுவா போகிறது?

அவருக்கு ஒரே ஒரு குறை. 'வாசலைத் தண்ணி வெண்ணி தெளித்துச் சுத்தமாக்கி ஓலைத் தடுக்குப்போட்டுப் பாங்கு பணிக்கையாக வைத்திருந்தால், அதிலும் உரிமை கொண்டாட வந்து விடுகிறார்களே பையன்கள்!' ஆனாலும் சின்னஞ்சிறு குழந்தைகள் கட்டிப் புரண்டு விளையாடிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டால் அவருக்கு உள்ளங் குளிர்ந்துவிடும். காரமாக இரண்டு வார்த்தை சொன்னாலும் உடனே மறந்துவிட்டு, "வஞ்சல்கள் எப்படியோ போகுது" என்று திண்ணையில் ஏறி

உட்கார்ந்து கொள்வார். ஆனாலும் அவருடைய இரண்டு மூன்று சகாக்கள் தடுக்கில் உட்கார்ந்து கொண்டேதான் பேச்சைத் தொடங்குவார்கள்.

“ஏனுங்கண்ணா, உங்களுக்குத் தெரியுமிங்களே இப்ப கெணறு வெட்ட உடலாழுங்களா?”

“போடா போ, மசப் பயா. வேடையிலே எவனாச்சும் கெணத்து வெட்டுண்ணு பேச்செடுப்பானா? நல்லாக் கேட்டாய். கையிலே நாலு காசு துள்ளறாப்பலே இருக்குதே!” என்று சொல்லிச் சிரிப்பார்.

கிணற்று வெட்டுப் பேச்சு நிற்கும். கொஞ்ச நேரம் அடிக்கடி மௌனம் நிலவுவது உண்டு. ஏனென்றால் எல்லாருமே அந்தக் கூட்டத்தில் அறுபது எழுபது கடந்தவர்கள். வேகமாகவோ, உணர்ச்சி வசப்பட்டோ பேசும் ‘முறுக்கை’ அங்கு எதிர்பார்க்க முடியாது தானே? இருந்தாலும் பவளாக் கவுண்டர் இருமிக் கொண்டே என்ன சொல்லுகிறோம் என்பது தெரியாமல் ‘மௌமள’ வென்று இருமலும் பேச்சும் கலந்து கொட்டுவார். அதையும் அந்தச் சபை அனுபவித்தே தான் தீரும். அங்கே யாருக்கும் என்ன வேண்டுமானாலும் பேசத் தாராள சலுகையும் உரிமையும் உண்டு. ஆனாலும், வாசலில் படுத்திருக்கிற சிறு குழந்தைகளும், விளையாடிக் கொண்டிருக்கிற ‘சிறிய பெரிய’ பையன்களும், பலமாகச் சத்தம் போடக்கூடாது! ‘திடுபுடு’ வென்றும், ‘கடபட’ வென்றும் கதம்ப ஒலி வருகிறபோது பவளாக் கவுண்டரும் சகாக்களும் சொல்லி வைத்தாற் போல் முகம் சுளிப்பார்கள்.

“இந்த எளவு கெரகங்களுக்கு ஒண்ணுமே தெரியறதில்லையே! வெவிரியோட மட்டும் பெரண்டுக்கிட்டே இருக்குங்களாட்ட இருக்குதே.”

“என்ன தட்டுக்கரயான் கட்டுதுகளா? குந்தான் அடிக்குதுகளா?”

“எல்லாந்தானுங்க மாமா. கும்மியடிக்கிறதும் கேக்குது பாருங்க. கேளுங்க, மேக்குவளவுச் செம்பானாட்ட இருக்குதுங்கோ. அந்த முண்டப் பயன் எல்லாப் பாட்டும் படிச்ச வெச்சிருக்கானுங்கோ.”

“ஆமாங்க ஐயா” என்று ஆமோதித்தது ஒரு குரல். தடியைப் ‘பொட்டு பொட்டு’ என்று ஊன்றிக் கொண்டே ராக்கியாக் கவுண்டர் பட்டிக்குப் போக வந்து கொண்டிருந்தார்.

“ஏண்டாப்பா, நெலா உச்சிக்கு வந்திட்டுதா” என்று பவளாக் கவுண்டர் கேட்டார்.

“இல்லீங்க அண்ணா. உங்களுக்கு நெலா உச்சிக்கு வந்தாத்தான் தூக்கம் வருமுங்களா? கணக்குக் கிணக்கெல்லாம் பாத்து வெச்சிருக்காப்பலே இருக்குதுங்களே” என்று சொல்லிக் கொண்டே ராக்கியப்பன் சிரித்தான்.

கூட இருந்தவர்களும் சிரித்தார்கள். “இல்லீப்புனு, படித்திடி பண்ணாதே. தூக்கம் கண்ணெச் சுத்தினாத்தான் இந்த ரவுசிலே கண்ணே மூட முடியிதா? என்னமோ நாளெக் கடத்தோணுமே இல்லையோ” என்றார்.

“நல்லாச் சொன்னீங்க” என்று படித்திடி பண்ணினான் ராக்கியப்பன். மற்றவர்களும் அதை ஆமோதித்தார்கள்.

அவர்கள் அப்படிச் சொல்வதற்குத் தகுந்த காரணங்களும் இருந்தது. பவளாக் கவுண்டர் துக்கப்பட இந்தப் பரந்த உலகில் ஒரு விஷயமும் கிடையாது என்று அவர்கள் எண்ணினார்கள். மகனோ ஊருக்கு மணியக்காரர்; நல்ல செல்வாக்கு. இரவு பகல் கட்டிக்காத்துக் கொண்டு பத்து பேர் தயாராக இருக்கிறார்கள். மனைவி இரண்டு வருஷத்திற்கு முன் காலஞ் சென்று விட்டாள். ஆனாலும், மாணிக்கம் போல் ஒரு பெண் குழந்தை இருக்கிறது. குழந்தையின் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பதால் தான் மருமகளை மறக்க முடிகிறது என்று பவளாக் கவுண்டர் அடிக்கடி சொல்வார். தோட்டந் துறவுக்கும் குறைச்சலில்லை; கொடுத்து வைத்தவர். அவருடைய விதவை மகள் கண்ணும் கருத்துமாகக் குடும்பத்தைக் கவனித்துக் கொள்கிறாள். என்ன வேண்டுமோ அன்னது அந்தக் கணத்திலே நடக்கிறது; எதற்கும் திண்ணையை விட்டுக் கீழே இறங்க வேண்டியதில்லை. காலை வேளையில் தோட்டத்தைச் சுற்றிப் பார்க்க ஒரு தரம் போவார். வாசலைவிட்டு இறங்க வேண்டியதுதான் தாமதம். கண்ணில் கண்டவன் ஓடிவந்து விடுவான். தோட்டியிலிருந்து தொண்டமான் வரையிலும் யார் பார்த்தாலும் பேச்சுத் துணைக்கு வந்துவிடுவார்கள். மனதறிந்து யாருக்கும் இவர் கெடுதல் நினைக்கவில்லை. மற்றவர்களும் இவரிடம் கொஞ்சமும் வெறுப்புக் காட்ட நியாயமில்லை. ஆகையால்தான், “நாளையும் பொழுதையும் கழிக்கோணும்ல தம்பி” என்றதும் ராக்கியப்பன் படித்தடி பண்ணினான். கூட இருந்தவர்களும் சிரித்தார்கள்.

“ஏனுங்கண்ணா நீங்க மாத்திரம் எங்க போய் படிச்சுக்கிட்டீங்க?” என்றான் ராக்கியப்பன்.

“எதுக்கு?” என்றார் பவளாக் கவுண்டர். பக்கத்திலிருந்தவர்கள் சிரித்தார்கள்.

“நானும் பாத்திருக்குறேனுங்க. வயசு ஆகி என்னுங்கண்ணா பண்ணறது? சொல்லுவாங்களே செலவாந்தரம், ‘குட்டிச் செவுத்துக்கு வயசு ஆனாப்பலேன்னு’ அந்த மாதிரி ஆகி என்ன பண்ணறது? நாலும் தெரிஞ்சிருக் கோணுங்களே. வெவரியோடினதிலிருந்து பட்டிக்குப் போறவரை மாடாட்ட பாடுபட்டு என்னத்தைக் காணற முங்கோ? நாலு நாளைக்கு இருந்தாலும் நம்ம அய்யனைப்போல வெட்டு வெடுக்கிண்ணு இருந்திட்டு, பத்துப்பேரு ‘ஆமா’ ண்ணு ஒத்துக்கற மாதிரி நாய நடத்தை பேசீட்டுப் போகோணும். ஏனுங்கண்ணா, நான் சொல்றது செரிதானுங்களா?” என்றான் ராக்கியப்பன்.

“போடாப்பா நீ” என்றார். அவர் பேச்சில் ஒருவித சலிப்பேதான் இருந்தது. ஆனால் அதை யாரும் கவனிக்கவில்லை. விளையாட்டுக் கோபம் என்று எண்ணிக் கொண்டு மேலும் ராக்கியப்பன் ஆரம்பித்தான்; “ஊருக்குள்ளே போய்ப் பாருங்க, மத்த ஊராட்ட வெடியா மூஞ்சியாகவா இருக்குது நம்ம ஊரு? எப்படிங்கறதைப் போய்ப் பாருங்கோ. உங்க பேத்திமாருக குதிக்கிற குதியிலே, அடிக்கிற கும்மியிலே செலை ஓடுதுங்க அண்ணா. இந்த வாத்தியாந்தான் எத்தனை கும்மிப் பாட்டுச் சொல்லிக் குடுத்திருக்கிறான் போங்க! கேளுங்க, பாட்டுக் கேக்கலே?” என்றான் ராக்கியப்பன்.

பையன்கள் விளையாட்டுச் சத்தம் ஓய்ந்து கொஞ்சம் அமைதி நிலவி இருந்தது. பெளர்ணமி கழிந்து இரண்டு நாள் தான் ஆகியிருந்தது. சித்திரை வெயிலில் வாடியிருந்த உச்சாணிக் கிளைகள் நிலா வெளிச்சத்தில் ‘தள தள’ த்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த நேரத்தில் இளம் பெண்களின் கோலாகலமான கும்மிப் பாட்டு ஏதோ ஒரு மோகன மயக்கத்தை எங்கும் நிறைத்தது. இயற்கைத் தேவியே பெண்களின் கீதத்தில் பரவசப்பட்டு மெய் சிலிர்த்து நிற்பது போல் இருந்தது. இந்த இன்பம் அந்த வயோதிகர்கள் உள்ளத்தைத் தீண்டியதில் ஆச்சரியம் என்ன? அவர்கள் உள்ளங்கள் மௌன பாஷையில் என்னவோ பேசிக் கொண்டுதான் இருந்திருக்க வேண்டும். இளம் உள்ளங்களில் தான் அழகின் காந்தி எல்லையில்லா மயக்கத்தை உண்டாக்கும் என்றெல்லாம் சொல்லுகிறார்களே! என்னமோ இந்தத் திண்ணையிலே, தடியை நம்பி நடமாடும் அத்தனை பேருடைய உள்ளங்களும் ரொம்பவும் இளமையுடையதுதான். வசந்தத்தின் தளிரைவிட இளமை கொண்டவைதான்!

சுள்ளிவலசுப் பக்கத்திலேயே மணியக்காரர் தோட்டத்துக்கு மிஞ்சியது ஒன்றுமே கிடையாது. விளைச்சலிலும் சரி, தண்ணீரிலும் சரி. தண்ணீர் வற்றிப்போகும் என்ற பயத்துக்கு அங்கே இடமேயில்லை. எந்தக் கோடையிலும் நாலு ஏத்து இறைத்துக் கொண்டே தான் இருக்கும்.

பவளாக் கவுண்டர் காலை மாலை இரண்டு வேளைகளிலும் தோட்டத்தைச் சுற்றிப் பார்த்து வரும்போது தினம் இதை ஒரு தரம் எண்ணாமல் இருக்க மாட்டார். சொத்துச் சொகத்தைக் கொடுத்த கடவுள் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இப்பேர்ப்பட்ட பண்பட்ட நிலத்தையும் அல்லவா கொடுத்திருக்கிறார்! இந்த மாதிரி 'பொன்விளையும் பூமி' கிட்டாமல் இருந்திருந்தால் என்னதான் வீடு வாசல் இருந்து என்ன பயன்?

காலை நேரம். கத்திரிச் செடிக்குத் தண்ணீர் பாய்வதைப் பார்த்தபடி நின்று கொண்டிருந்த கவுண்டர் மனசில் பளிச்சென்று ஒரு யோசனை உதயமாயிற்று. முந்திய நாள் அதை நினைக்கத்தான் கொஞ்சம் துக்கமாகவும் இருந்தது. அதனால்தான் தன்னைத்தானே சலித்துக் கொண்டார். நாளும் பொழுதையும் எதிர்பார்த்ததும், ராக்கியப்பன் சிரியாகச் சிரித்ததும் இதற்குத்தான். “என்ன இருந்தாலும் மகனுக்கு இன்னொரு கலியாணத்தைப் பண்ணி வைத்துவிட்டால்தான் எல்லாம் பரிபூரணமானது மாதிரி இருக்கும்.”

ஆனால், பவளாக் கவுண்டர் எண்ணம் கைகூடுவதாயில்லை. மணியக்காரர் கலியாணம் என்று பேச்சு எடுத்தாலே எரிந்து விழுகிறார். அவருக்கேனோ அது எட்டிக் காயாக இருக்கிறது. ஒரு வேளை முதல் மனைவியிடம் கொண்ட அன்பு காரணமாக இருக்கலாமா? ஆனால், அந்த மாதிரி அன்பு ஆராய்ச்சியில் அவர் ஈடுபட்டுச் சீர்தூக்கிப் பார்ப்பவராகத் தெரியவில்லை.

மணியக்காரர் சென்னிமலைக் கவுண்டரும் அப்போது வந்தார். வாய்க்கால் சில இடங்களில் நீரின் வேகத்தால் முறிந்துவிடும். அதையெல்லாம் காலில் தள்ளி, சரிசெய்து விட்டுக் கொண்டே தந்தையின் அருகே வந்தார். வயசு முப்பத்தைந்துக்கு மேல் ஆகியும் தகப்பனிடம் மிக்க பணிவாகவேதான் நடந்துகொள்வார். வழக்கம்போல், “ஏனுங்க ஐயா, பழைய சோறு உண்டாச்சுங்களா?” என்றார்.

பவளாக் கவுண்டர் சிரித்தார். தம்முடைய மகன் தன்னைத் தினம் அந்தக் கேள்வி கேட்பதிலே அவருக்கு உள்ளூற மகிழ்ச்சியேதான். “இப்பதாண்டா தெளுவுத் தண்ணி குடிச்சேன். ‘வெடவெட’ ன்னு இருக்குது. இன்னும் பொழுது வேலிக்கு மேலே கூட வல்லையே!” என்றார்.

மணியக்காரர் கூடவே இரண்டு தலையாரிகள் ஒரு மூட்டையைத் தோளில் தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டு வந்தார்கள். கத்திரிக்காய் பறித்துக் கொடுத்துக் கொண்டே, “உங்களோடே சேந்து புள்ளெயும் கெட்டுப் போச்சங்க!” என்றார்.

“என்னடா அது!” என்று பவளாக் கவுண்டர் கேட்கும் போதே, “தாத்தய்யோ!” என்று மதுரமான ஒரு இளம் குரல் கேட்டது. பவளாக் கவுண்டரின் பேத்தி செல்லாயா தென்னை மரத்தடியில் கோட்டையில் தெளுவு ஊற்றிக் குடித்துக் கொண்டிருந்தாள். வயசு பத்துத்தான் ஆகிறது. பார்க்க அழகாயிருப்பாள். தென்னோலைகளுக்கிடையே விழும் காலைக் கதிர்கள் அந்த இளமுகத்திலே விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. இயற்கையிலே ‘களை’ சொட்டும் முகம். இப்போது இன்னும் அழகு பெற்று விளங்கியது. தன் மகள் ‘துருதுரு’ வென்று பேச்சுக் கேட்காமல் ஓடியாடித் திரிவதிலும், எந்த நேரமும் தோட்டத்தையே சுற்றிக் கொண்டிருப்பதிலும் மணியக்காரருக்கு ரொம்ப திருப்தி. இருந்தாலும் ஒப்புக்கு, “உங்க பேத்தியைப் பாருங்க ஐயா; தென்னந்தெளுவு உப்புக் கரிக்கும்னு சொன்னாலும் கேக்குதா பாருங்க” என்றார்.

“சொன்னபடி கேக்கிற புள்ளெ உனக்குப் பொறக்குமாப்பா? தூர ஏம் போவறே? நீயே எம் பேச்சு கேக்கிறியா?” என்றார்.

தன்னுடைய கலியாண விஷயத்தைக் குறிப்பாக வைத்துக் கொண்டு, பேசுவதை அறிந்து கொண்டார். “கெழக்கு வேலியோரம் பாவச்செடி படர்ந்திருந்துதே, பாத்தீங்களா” என்று சொல்லிக் கொண்டே, இளம் கத்திரிக்காயும், வெண்டைக்காயும் பறித்திருந்ததைத் தலையாரியிடம் கொடுத்து, “சட்டுண்ணு கொண்டுபோய் கொட்டா” என்றார்.

தன் மகன் செய்யும் அவசரத்தைக் கண்டு, “என்ன, செட்டியார் வந்திருக்கிறாரா?” என்று பவளாக் கவுண்டர் கேட்டார்.

“ஆமாம், சொல்லியிருக்கிறார். கடை ஆள் காலம்பரமே வந்திட்டான்” என்று சொல்லிவிட்டு மணியக்காரர் வேகமாக நடக்க ஆரம்பித்தார். புது வரப்பு அவர் கால் பட்டு அதிர்ந்தது. நல்ல பாராசாரியான ஆள். எடுப்பான அவர் தோற்றத்தைக் கண்டாலே ஆள்

அம்புகளுக்கு வயிறு கலங்கும். தமது ஒன்று சேராத மீசையை அடிக்கடி முறுக்கி விட்டுக் கொண்டிருப்பார். பார்க்கிறவனை அது வம்புக்கு இழுப்பது மாதிரி இருக்கும். மணியக்காரர் வம்புத்தனத்திற்கும் பின் வாங்குகிறவர் அல்ல.

பவளாக் கவுண்டர் இன்னும் என்னவோ சொல்லலாமென நினைத்தார். பேச்சும் ஆரம்பித்தார். அதற்குள் மகன் வேகமாகச் சென்றுவிடவே பேத்தி நின்ற பக்கம் திரும்பினார். பேத்தியும் அவசரமாக வந்து, “ஊருக்குள்ளே கூத்தாடரவங்க வந்திருக்காங்களாம். நான் போறேன்” என்று ஓடிவிட்டாள். கவுண்டர் மட்டும் என்னத்தையோ மறந்தவர் போல் நின்று கொண்டிருந்தார். அவருக்கு அப்போது வீரப்ப செட்டியார் மேல் தான் மிகக் கோபம் வந்தது. ஏனென்றால் வீரப்ப செட்டியார் நிமித்தமாகத்தான் மகன் இவ்வளவு அவசரமாகப் போகிறான் என்பதை ஊகித்துக் கொண்டார்.

3

நல்லதோ கெட்டதோ நடக்கும் காரியங்கள் நடந்து கொண்டே இருக்கின்றன. சிலர் இடையே வந்து சேருகிறார்கள். தப்புத் தவறு அவர்கள்மேல் கொஞ்சமும் இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் நடுவில் நிற்கும் அவர்கள் மேல் பாரமும் பழியும் சேர்ந்து விடுகிறது. சுள்ளிவலசில் கிட்டத்தட்ட இருநூறு வீடுகள் இருக்கின்றன. பலபட்டரைச் சாதி போக ‘நலம் பொலம்’ முன்னுக்கு நின்று செய்கிற காணியாளக் கவுண்டர்களில் மணியக்காரரும், நடுவளவு ராமசாமிக் கவுண்டரும்தான் முதன்மையானவர்கள். இவர்கள் இல்லாமல் எந்தக் காரியத்தையும் யாரும் செய்யமாட்டார்கள். அதிலும் ஊருக்குப் பொதுவாக கூத்து நடத்துவதிலே இவர்கள் இரண்டு பேரும் இல்லாமல் யாரும் “வெற்றிலை கொடுக்க” மாட்டார்கள். ஆனால் சாயங்காலம் கூட்டத்திற்கு அகஸ்மாத்தாக இரண்டு பேரும் வரவில்லை. கோவில் ஐயர் ஊர்க்காரர்கள் வந்து கூடியிருக்கிறார்களே என்று வேடிக்கை பார்க்க வந்தார். யாரோ ஒருவர், “குடுங்க சாமி, வெத்திலையைக் குடுங்க” என்றார். ஐயரும் எதார்த்தமாக அண்ணாவியிடம் நாளையிலிருந்து ஆட்டத்தைத் தொடங்கும்படி ஊருக்குப் பொதுவாக அழைப்பைத் தந்துவிட்டார். ஆனால், இப்போது ஐயர் தலையில் வந்து விழுந்தது.

“எப்பொ இருந்து சாமி இதெல்லாம் பண்ண ஆரம்பிச்சிருக்கிறீங்க” என்றார் மணியக்காரர்.

அங்கிருந்து ஒரு வழியாகத் தப்பித்து வந்து ராமசாமிக் கவுண்டரிடம் சேர்ந்தால், “எல்லாம் தூண்டியுட்டு வேடிக்கை பாக்கிறீங்களா சாமி?” என்று அவர் கேட்கிறார்.

“தூ, இந்தச் சம்பந்தமே கூடாது” என்று நினைத்துக் கொண்டு நேராகப் பவளாக் கவுண்டரிடம் ஐயர் வந்து சேர்ந்தார். “நீங்க சொல்லுங்க ஐயா! ஏதோ பூசை பண்ணிக்கிட்டு ஊரிலே இருக்கிறதா? அல்லது தலையிலே சீலையைப் போட்டுக்கிட்டு பரதேசம் போய்விட்டதுமா?” என்றார் சாமிநாத ஐயர்.

கவுண்டர் தடுக்கில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தவர் எழுந்திருந்தார். அவருக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. கையைப் பிடித்து உட்காரவைத்து, “என்ன நடந்தது சொல்லுங்கோ. ஆத்திரப்படாதீங்கோ. என்ன வந்தாலும் நான் இருக்கிறேனுங்க” என்றார்.

“இப்படி ஒரு போக்கிடம் இருக்கத்தான் இங்கே வந்தேன். உங்க மகன் செட்டியார் பின்னாலே எங்கியோ போயிட்டார். நடுவளவு ராமசாமிக் கவுண்டர் பையனைப் பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து கூட்டிக் கொண்டு வரத் திருப்பூர் போயிட்டார். நடுவிலே நான் சிக்கினேன். இந்த ஏழைப் பார்ப்பான் தலையிலே மிளகை அரைக்கப் பார்க்கிறாங்க. நான் அரசாளக் கொடி கட்டிவிட்டேனாம்!”

கோவில் ஐயர் எப்போதுமே வேடிக்கையாகப் பேசுவார். ஆனால் நாளது வரை அவர் வேடிக்கையில் இவ்வளவு பதட்டம் கலந்திருந்ததில்லை.

“என்னுங்க சாமி, உங்களை எந்த மட்டிப்பயல் என்ன சொன்னானுங்க?” என்றார்.

“அந்தக் கூத்தை ஏன் கேக்கறீங்க? கூத்தாடறதுக்கு நான் தான் “வெத்திலை” கொடுத்திட்டேனாம். குறுக்கே நின்ன பாவம். என் தலையைத் தின்கிறான்கள்” என்றார்.

இதற்குள் ஊர் முழுதும் பேச்சுப் பரவி விட்டது. ராமசாமிக் கவுண்டருக்கு இது பெருத்த ‘மொக்கப் பட்டம்’ என்று ஒரு கட்சி தீவிரமாக வாதித்துக் கொண்டிருந்தது. மணியக்காரருக்கு இப்பேர்ப்பட்ட அவமானம் இதுதான் முதல் தடவை என்றொரு பக்கம் பேச்சு எழுந்தது.

ஐயர் என்ன இருந்தாலும் இப்படிச் செய்திருக்கப்படாது என்று சிலர் வாதாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்த பேச்சு ஒன்றும் காதில் போட்டுக் கொள்ளாமல் ஊரிலிருக்கிற அத்தனை குழந்தைகளும் ஒன்று திரண்டு கோவிலுக்கு முன் போட்டிருந்த கொட்டகையில் கூடி விட்டார்கள். அந்தக் கொட்டகையின் அழகே அலாதி. ஒரு சின்னப் பந்தலும் மேடையும்தான். “ராசா வேசக்காரன்” குதிப்பதற்கு தனியான இடம்! எதிரிலே ஆர்மோனியக்காரனுக்கு எடுப்பான ஆசனம். முன்னால் பரந்த பெரிய மைதானம். சந்திரமதியின் புலம்பல் குறைந்தது இரண்டு மூன்று மைலுக்காவது கேட்கும் என்ற நம்பிக்கையில் வந்து கூடும் ரசிகக் கூட்டம்!

அக்கம் பக்கத்திலிருந்து கணக்கு வழக்கில்லாமல் பலரும் வந்து கூடிவிட்டார்கள். ஆனால் நாடகக்காரர்களுக்கு இன்னும் சாப்பாடு கிடைக்கவில்லை. சாயங்காலத்திலிருந்து தகராறு நடந்து கொண்டிருந்ததால் யார் வீட்டுக்குப் போவது என்ற சங்கடமான நிலைமை! ஆனால், இதையெல்லாம் பவளாக் கவுண்டர் ஒரு நொடியில் தீர்த்து வைத்துவிட்டார். நேராக வீட்டுக்குப் போய் மகனை ஒரு ‘சிம்புச் சிம்பினார்’ . ராமசாமிக் கவுண்டனை மருமகன் முறை கொண்டாடி “வசவு பொழிவது” வழக்கம். அப்படியே செய்ததோடு, ஆட்டக்காரரில் பத்துப் பேருக்குச் சாப்பாடும் போட ஏற்பாடு பண்ணிவிட்டு, மீதிப் பத்துப் பேரை தம் வீட்டுக்கு அழைத்துக் கொண்டு போனார். திருப்தியாகச் சாப்பாட்டைப் போட்டு, “சட்டுண்ணு போய் ஆட்டம் கட்டுங்க. செலையோடோணும். சுத்துப் பக்கம் பத்து ஊரிலயும் கூத்து நடத்தோணும். கடைசி நாள் உங்களுக்கு நல்ல ‘கெடாய்’ விருந்து வெச்சிடரேன்” என்றார்.

“மகராசன்! தங்கம்னா தங்கம்” என்று வாழ்த்திக் கொண்டே நாடகக்காரர்கள் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். கோவில் ஐயர் அன்று அடைந்த மகிழ்ச்சிப் பெருக்குக்குக் கங்கு கரை கிடையாது!

4

மறுநாள் மத்தியானம் மணியக்காரர், வீட்டில் மகள் செல்லாயாளோடு விளையாடிக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கு அப்போது ஏற்பட்ட உற்சாகத்தில் ஏதாவது விளையாடியே தீரவேண்டும் என்ற ஆவல் ஏற்பட்டிருந்தது. அவர் அடையப் போகும் பலனை எண்ணித்தான் அத்தனை

மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டிருந்தது. அதோடு இடையிடையே வீர்ப்ப செட்டியாருக்குத் தம் வந்தனத்தை இருதய அந்தரங்கத்தில் செலுத்திக் கொண்டிருந்தார்.

செட்டியார் அப்படி என்ன செய்தார்?

என்ன செய்தாரா? எத்தனையோ செய்திருக்கிறார். அந்தப் பக்கத்திலே எத்தனையோ பூமி தம் கைவசமாக வீர்ப்ப செட்டியார் புரிந்த பேருதவிகளை வீரபத்திரரே அறிவார்! அப்படி இல்லா விட்டால், விருந்து மேல் விருந்தும், உபசரிப்புக்கு மேல் உபசரிப்பும் அப்படி அமோகமாக நடக்குமா?

வீர்ப்ப செட்டியாருக்கும் தான் பக்க பலமாக இல்லாவிட்டால் ஒரு துண்டு நிலம் கூட சொந்தமாகியிருக்காது என்ற விஷயமும் மணியக்காரருக்குத் தெரியாத உண்மையல்ல. ஆனாலும், செட்டியாரே தமக்கு ஆபத்தாந்தவராகக் கை கொடுப்பதால், மேலும் மேலும் தம் அதிர்ஷ்டம் அதிகரித்துக் கொண்டு போவதாக இவர் நம்பினார்.

நேற்று சாயங்காலம் தம்முடைய தோட்டத்துக்கு அடுத்த 'கொரங்காட்டை' ப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். "முழங்கால் வரை ஊசிப்பில்லு இடமில்லாமல் நிறைந்து கிடக்கிறதே. இது நம் வசம் ஆகிவிட்டால் மாடு கண்ணு தீவனத்துக்கு கொஞ்சமும் குறைச்சல் ஏற்படாது" என்று பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். எப்படியோ ராத்திரியிலே அந்தக் 'கொரங்காடு' மணியக்காரர் வசமாக வழி பண்ணிவிட்டார் செட்டியார். காட்டுக்காரனுக்கு எத்தனை ஆயிரம் கொடுப்பதாகச் சொன்னாரோ? சொல்வது என்ன? அந்த ஆசாமி ஒரு ஆயிரம் செட்டியாரிடம் கடன் வாங்கியிருக்கலாம். அது வட்டிக்கு வட்டி சேர்ந்து இந்தப் பத்து வருஷத்துக்குள் அசலுக்கு மேல் போய் இருக்கலாம். பூமி ஏலத்துக்கு வருகிற நிலைமை ஏற்பட்டால், சொந்தக்காரன் செட்டியார் சொன்னபடி கேட்டுத்தானே தீரவேண்டும்? துணைக்கு மணியக்காரர் இருக்கிறார். மணியக்காரருக்கே வட்டித் தொகையில் பாதியைத் தள்ளிக் கொடுத்து விடுகிறதென்றால் காட்டுக்காரன் மறுபேச்சுப் பேசாமல் கொடுத்து விடுகிறான். அதைவிட வேறு வழி?

இப்படித்தான் ஏதோ ஒரு கணக்கில் செட்டியார் அந்தக் காரியத்தை முடித்துக் கொடுத்திருக்கிறார். மணியக்காரருக்கு உற்சாகம் இப்போது தாங்க முடியவில்லை. அந்த ஆனந்த வெறியில் குழந்தையாகவே மாறிவிட்டார்.

செல்லாயா அந்த பெரிய ஆசாரத்தில் பந்தக்காலுக்குப் பந்தக்கால் ஒடி ஒளிந்து கொண்டிருந்தாள். மணியக்காரர் கண்டுபிடித்துக் கொண்டிருந்தார்!

செல்லாயாளுடைய அத்தை இந்தச் சத்தத்தைக் கேட்டு ஆசராத்துக்கு வந்தாள். அவளுக்கு இது பெரிய ஆச்சரியமாக இருந்தது. தன்னுடைய சகோதரனுக்கு இன்றைக்கு இவ்வளவு ஆனந்தம் என்ன வந்தது? “என்னங்கண்ணா, இது என்ன கூத்து?” என்றாள்.

“கூத்தா? அது ராத்திரிக்கு அல்ல நடக்கும்?” என்றார் சிரித்துக் கொண்டே.

“ஏனுங்க அண்ணா, யாராச்சும் பாத்தா என்ன சொல்லுவாங்க?”

“இப்ப நீ சொல்லறயே, இப்படித்தான் ஏதாச்சும் சொல்லுவாங்க.”

மூன்றுபேரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள். செல்லாயாளுக்கு ஆட்டத்தை நிறுத்தி விட்டதில் கொஞ்சம் வருத்தமேதான். அத்தையை மெதுவாகப் பார்த்தாள். அத்தைக்கு செல்லாயாளிடம் உயிர். “ஏங்கண்ணு, உங்க ஐயனுக்குத் தான் வேறே வேலை இல்லீண்ணா, உனக்குமா ஒண்ணும் இல்லை” என்றாள். சமையல் அறையிலிருந்து சட்டி காயும் சத்தம் வந்து கொண்டிருந்தது. அத்தை அவசரமாக உள்ளே போனாள்.

வெளி வாசலில் ஏழெட்டுப் பேர் வரும் சத்தம் கேட்டது. ஒரு இரட்டை மாட்டு வண்டி வீட்டுக்கு எதிரில் விடப்பட்டிருப்பது, திண்ணையிலிருந்து திரும்பியதும் மணியக்காரருக்குத் தெரிந்தது. அவர் அவசரமாகப் புறப்பட்டார். ஆனால், செல்லாயா கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, “பாதி ஆட்டத்திலே உட்டா, நாளையும் பொறகு உங்களோட வெளையாடச் சேரமாட்டேன்” என்றாள்.

ஆனால், மகள் சொல்வது அவர் காதில் விழவே இல்லை. அவரைத் தேடி வந்திருக்கும் ஆசாமிகளின் முகத்தைப் பார்த்ததும், அவர் மனம் வேறு உலகுக்குத் திரும்பி விட்டது. அந்த உலகத்து விளையாட்டே ஒரு தனி ரகம். ஆனால் இப்போது விளையாடிய விளையாட்டில் இன்பம் இருந்தது. உள்ளம் முழுதும் இதிலே ஈடுபட்டது. அவர்களோடு சேர்ந்து ஆடும் ஆட்டத்திலே கொஞ்சம் தவறினாலும், அதல பாதாளத்திற்குப் போய்ச் சேர வேண்டியதுதான். அந்த எல்லையில்லா வாழ்க்கை விளையாட்டிலே அடி எடுத்து வைத்தால் கவனத்துடன் இருக்க வேண்டும். நூலேணியில் வித்தை காட்டும் பெண் போல், ஜாக்கிரதையுடன் இருக்க

வேண்டும். இந்த முப்பத்தைந்து வருஷ விளையாட்டிலே நன்றாக அடிபட்டுக் கை தேர்ந்துமிருக்கிறார். ஆனாலும், அதில் கரை கண்டாரா என்பது அவருக்கே விளங்காத விஷயம்.

வாசலில் தனிந்து நின்று கொண்டிருந்த செல்லாயாளின் கருவிழிகள் ஆச்சரியத்தால் மலர்ந்தன. தன் பக்கத்தில் வந்து நின்று கொண்டிருக்கும் மாரியப்பனை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தாள். மாரியப்பனுக்கும் ஆச்சரியமாகத்தான் இருந்தது. “என்னை நீ பார்த்ததில்லையா?” என்றான். அதற்கு அவள் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. மறுபடி ‘கலகல’ வென்று சிரித்துக் கொண்டு, “இல்லெ மாரியப்பா. வெளையாட்டுப் பாதியோடே நிண்ணு போச்சு. எனக்கு நீ வந்ததே தெரியிலே” என்றாள்.

“எந்த விளையாட்டு? ஒண்ணும் பாதியிலே நிக்காது” என்றான். மறுபடி இரண்டு பேரும் அதைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டு தோட்டத்துக்குப் புறப்பட்டார்கள்.

5

இளம் உள்ளங்களின் கனவுகளை எழுத்தில் எழுதுவதென்பது கொஞ்சம் சிரமமான காரியந்தான். முடியாது என்றே சொல்லிவிடலாம். அவர்களுடைய எண்ணங்கள் இந்தக் கணம் பூமியைச் சுற்றி நிறைந்திருக்கும். மறுகணம் கற்பனைச் சிறகு கொண்டு வானவளையத்தைச் சுற்றி வலம் வந்து கொண்டிருக்கும். கண்காணாத இடங்கள் வர்ணனைக்கு எட்டாத மார்க்கங்கள். அங்கெல்லாம் சுலபமாக அவர்கள் உலவ ஆரம்பித்து விடுவார்கள்.

மாரியப்பனுக்கு வயசு பதினாறு ஆகிறது. திருப்பூர் பள்ளிக்கூடத்தில் ஏழாவது படித்துக் கொண்டிருந்தான். உள்ளூரிலே கூத்து நடக்கையில் மகன் பக்கத்திலிருந்து பார்க்காமல் படிப்பு என்ன வேண்டியிருக்கிறது என்பது அவனுடைய அம்மாவின் கவலை. அவள் அப்படித் தொந்தரவு பண்ணியிருக்காவிட்டால் நடுவளவு ராமசாமி இந்தத் தடவை போய்க்கூட இருக்கமாட்டார். தலைக்கு மேலே நூத்தி எட்டு வேலையை வைத்துக் கொண்டு இருக்கிற ஆசாமி, கூத்துப் பார்க்கத்தானே போகாமல் இருக்கும் போது பையனையும் படிப்பை விட்டுக் கூட்டிக் கொண்டா வருவார்? ஆனால், அவர் தாயார் இதே சாக்கில், இந்தத் தடவை நாட்டராயன் கோவிலுக்கும் பையனைக் கூட்டிக் கொண்டு போகலாம் என்பதற்கே வரச்

சொல்லி இருந்தாள். போனவருஷம் நாட்டராயனுக்கு விட்டிருந்த கிடா பெரிதாக வளர்ந்திருந்தது. ஊரிலே எல்லோரும் இந்த மாசம் போகிறார்கள். இந்த மகிழ்ச்சியிலெல்லாம் மைந்தனும் பங்கெடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று பெற்றவளுக்கு ஆசை இருக்குமா இருக்காதா?

செல்லாயா எத்தனையோ சங்கதிகளைச் சொல்லத் துடித்துக் கொண்டிருந்தாள். செட்டியார் வாங்கியிருக்கும் புதுக் குதிரை வண்டியில் தகப்பனாரோடு காங்கயம் சவாரி போய் வந்ததிலிருந்து, இந்தத் தீபாவளிக்குத் தைத்த 'பாவாடை' வரை அவளுக்குப் பேச எத்தனையோ விஷயங்கள் பாக்கியிருந்தது. தானும் காங்கயமோ, திருப்பூரோ போன்ற 'டவுண்' பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்க வேண்டியவள் தான் என்று மாரியப்பன் ஊரிலிருக்கும் வரை கனாக்கண்டு கொண்டிருந்தாள். ஆனால் சென்ற வருஷம் அவன் திருப்பூர் போன போது, இவளுக்கும் போகப் பிரியம் தான். ஆனால் மணியக்காரர் தடுத்துவிட்டார். மீண்டும் மாரியப்பன் நேற்று ஊருக்கு வந்ததும் அவளுக்கு பழைய காட்சிகள் நினைவுக்கு வந்துவிட்டது. போக முடியாவிட்டாலும் அதையெல்லாம் கேட்பதிலே, அதுவும் மாரியப்பன் மூலம் அவைகளைத் தெரிந்து கொள்வதிலே அவளுக்கு விவரிக்க முடியாத குதூகலம் உண்டாகியிருந்தது.

“மாரியப்பா, உனக்கு என்ன வெச்சிருக்கிறேன், தெரியுமா? கொய்யாப்பழம், நகப்பழம்...”

“எது, நகப்பழ மரம் உங்க தோட்டத்தில் இல்லையே?” என்றான்.

“சிவன்மலைத் தேரிலிருந்து ஐயன் வாங்கியாந்தாங்க” என்றாள்.

சிவன்மலைத் தேர் என்று கேட்டதும் இரண்டு வருஷத்துக்கு முன் தேருக்கு எல்லாருமாகப் போயிருந்த ஞாபகம் வந்தது.

“உனக்கு நெனப்பிருக்குதா?... ”

“ஆத்துக்குப் போய் ‘குதிகுதி’ ண்ணு குதிச்சமே அதைத்தானே சொன்னாய்? இண்ணைக்கும் நேரமிருந்தா ஆத்துக்குப் போலாம்” என்றாள்.

இரண்டு பேரும் பேசிக் கொண்டே வாழைத்தோப்பை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். குலையோடு பழுத்த வாழைப்பழம் சாப்பிடுவதிலே செல்லாயாளுக்கு அதிக ஆசை. அதில் மாரியப்பனும் பங்கு எடுத்துக் கொள்வான்.

பக்கத்திலே ‘ஜம்’ என்ற மணத்துடன் சோளப்பயிர் கைக்கு எட்டுகிற மாதிரி வளர்ந்திருந்தது.

அதுவும் வரப்பின் மீது நடந்து செல்லுகையில் காதருகே ரகசியம் பேச வருவது போல் பயிர்கள் குனிந்து நிமிரும் போது அழகாக இருப்பது மட்டுமல்ல - மனசைக் கவரும் மணமும் அதில் கலந்திருக்கும்.

வாழைத்தோப்புக்குள் நுழைந்ததும் குதிக்க வேண்டும் போல் இருந்தது. ‘மளமள’ வெனக் குருத்துக்கள், அந்த மங்கலான மத்தியான வெயிலில், இளஞ்சிவப்பும், வாடப் பசுமையுமாக கண்ணுக்கு விருந்தாயிருந்தது. இரண்டு மூன்று குலைகளில் பழுத்த பழங்கள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஒரு குலைப் பழத்தைப் பறித்துக் கொண்டு, அங்கே ஓடி வரும் வாய்க்கால் ஓரம், வாழை மட்டையைப் பரப்பி அதன்மேல் உட்கார்ந்தார்கள். கருவேப்பிலைப் பழமும் இரண்டு மூன்று கொத்து பக்கத்திலிருந்த மரத்தில் ஓடித்துக் கொண்டார்கள்.

“இந்த மாதிரி திருப்பூர் பள்ளிக்கூடத்திலே இருக்குதா?” என்றாள்.

“போகவேணும்!” என்றான் அவன்.

“எங்கே! சுள்ளிவலசுக்குத்தானே? வரவேணும்னு சொல்லு” என்றாள்.

கொஞ்ச நேரம் பேசுவதும் சாப்பிடுவதுமாக இருந்தார்கள். “கிட்டத்தானே ஆறு? ரண்டுபேரும் போய் தண்ணி எல்லாம் வாத்துக்கிட்டு வரலாமா?” என்றான்.

“அதுக்குள்ளே அடிச்சாஞ்சு போகாதா? சோறு திங்கப் பாத்துக்கிட்டு இருப்பாங்களே. நாம் போக வேண்டாமா?” என்றாள் செல்லாயா.

அவள் புத்திசாலிப் பெண். சிறு வயசிலிருந்தே அதைப் பார்த்திருக்கிறான் மாரியப்பன். எத்தனையோதரம் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்து உபாத்தியாயரிடமிருந்து அடிக்குத் தப்பித்துக் கொள்ளும் உபாயம் எல்லாம் அவள் அவனுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறாள்.

“எங்கெல்லாமோ சுத்தலாம்ணு இருந்தா, வாழைத்தோப்புக்கு கூட்டியாந்திட்டயே?” என்றான்.

“ஏம், பழங்கெடச்சுதோ இல்லையோ? குரங்குகளுக்குப் பழம்ணா பிரியம்மிண்ணு கேட்டிருக்கிறனே?” என்றாள்.

“அப்ப நம்ம ரண்டுபேரிலே யாரு குரங்கு!”

“ரண்டு பேருந்தான்.”

இருவரும் ‘சிரிசிரி’ என்று சிரித்தார்கள். சிரித்துக் கொண்டு தோட்டம் முழுதும் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டே வந்தார்கள். எவ்வளவோ பேசவேண்டுமென்று இருவருக்கும் ஆவல். ஆனால் பக்கத்தில் இருக்கையில் ஒன்றுமே பேசமுடியவில்லை! இவர்கள் இரண்டு பேரும் சுற்றிலுமுள்ள காட்சிகளைப் பார்க்கும் தினுசே வேறு விதம். பவளாக் கவுண்டர் பார்ப்பதும் வேறு விதமேதான்.

கையில் கவையுடன் இலந்தமுள் புதரைத் தட்டி விட்டுக் கொண்டிருந்தார் பெரியவர். அவரோடு கோவில் மேளக்காரன் சுப்பணன் பேச்சுக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

சுப்பணன் சிரித்துக் கொண்டே தான் பேசுவான். சிரித்தபடியேதான் இந்த ஐம்பது வருஷ வாழ்க்கையும் கழித்திருக்கிறான். கோவில் வரும்படி ரொம்பக் குறைச்சல்தான். ஆனாலும், பிழைப்பு என்னமோ அவனுக்கு மட்டும் கஷ்டமின்றிக் கழிகிறது. எல்லாருக்கும் அவனிடம் காரியம் உண்டு. எல்லாரிடத்திலும் அவனுக்கும் காரியமுண்டு. சிரித்துக் கொண்டு ஊர்க் கதைகளை அரட்டை அடித்துக் கொண்டே ஊரை ஒருதரம் சுற்றி வந்தால் பெண்களே இரண்டு மாத சீவனத்துக்கு வேண்டியது தந்து விடுவார்கள். சுப்பணன் யார் காதையும் தம்பிடி கூட வைத்துக் கொள்வதில்லை. மற்றவர்கள் காசைத் தன்னுடையது போல் பார்க்கும் தாராள குணம்தான் இதற்குக் காரணம்!

“ஏஞ் சுப்பணா, கள்ளுக்கடை ஏலம் கீலம்னு திரிஞ்சுது என்னப்பா ஆச்சு?” என்றார் பவளாக் கவுண்டர். கோயில் கட்டும் கைங்கரியத்தில் தமக்கு அதிக சிரத்தையுண்டு என்பதைக் காட்டிக் கொள்ள வேண்டும் என்பது அவரது விருப்பம். அதோடு இராத்திரிக் கூடும் தம் சபையில் இது சம்பந்தமாக மற்றவர்களை விட ஆதாரத்தோடும் அதிகத் தகவல்களோடும் பேச வேண்டும் என்பதும் அவர் ஆசை.

சுப்பணன் என்னவோ சொல்ல வாயெடுத்தான். அதற்குள் சிரிப்புச் சத்தத்தைக் கேட்கவும் திரும்பிப் பார்த்தான். தாத்தா இந்த வேளையில் இங்கிருப்பார் என்று செல்லாயாள் நினைக்கவேயில்லை.

“வெயிலுக்குள்...” என்று ஆரம்பித்தவர், பையனைப் பார்த்ததும், “அடே, நீ எப்ப அப்புனு வந்தே?” என்றார்.

“நேத்துத் தானுங்க” என்று மாரியப்பன் சொன்னது அவருக்குக் கேட்டதோ என்னவோ? சுப்பண முதலியார் காடே அதிரும்படி கைதட்டிச் சிரித்துக் கொண்டு, “அப்படிச் சொல்லுங்க ஐயா! இப்பவே முடிபோட்டு உட்டிட்டிங்க போல் இருக்குதுங்களே?” என்று சொல்லி மீண்டும் சிரிக்கத் தொடங்கினான்.

“தலையிலே எழுதியிருந்தா உட்டாப்பா போகும்?” என்றார் கவுண்டர்.

இந்தப் பேச்சைக் கேட்டதும் அங்கே நிற்க முடியவில்லை அவர்களால். செல்லாயாளுக்கு தாங்க முடியாத வெட்கம். வேகமாக இருவரும் அங்கிருந்து ஓடியே விட்டார்கள்!

6

நிலாக் கால் வீசியது. எங்கும் வெண் துகில் போர்த்தியதைப் போல் கதிர்கள் மாயா ஜாலம் புரிய ஆரம்பித்தன. இளங்காற்றும் லேசாக வீசிக் கொண்டிருந்தது. குளிர்ந்த நிலவும் காற்றும் மனசுக்கு எவ்வளவோ உற்சாகமளித்திருக்க வேண்டும். அதனால் தான் மணியக்காரர் வீட்டில் கூடியிருந்த முப்பது நாற்பது பேர்களும் இன்னும் அதிகப் பலமாகத் தங்கள் விவாதத்தைத் தொடங்கினார்கள்.

பேச்சு ஓய்வாகவோ, அதற்கு ஒரு முடிவு ஏற்படுவதாகவோ காணோம். இதையெல்லாம் உத்தேசித்துத்தான் மணியக்காரரும் ‘ராச் சாப்பாட்டை’ த் தம்முடைய வீட்டிலேயே வைத்துக்கொள்ள எல்லாருக்கும் முன் கூட்டியே அறிவித்தும் இருந்தார்.

காலையிலிருந்து என்ன பேசுகிறார்கள் என்று அந்தக் கிழட்டுத் தலையாரிக்குத் தெரியவே இல்லை. மணியக்காரர் ஆனமட்டும் கூப்பிட்டும் அவன் வாசலில் படுத்த இடத்தை விட்டு அப்புறம் இப்புறம் நகரவே இல்லை. கடைசியாகச் செருப்பைக் காலில் மாட்டிக் கொள்ளாமலே இலை கொண்டு வருவதற்காக தோட்டத்தை நோக்கி விரைவாகப் புறப்பட்டார். நல்ல வேளையாக சுப்பண முதலியாரும்,

பெரியவரும் கையில் இலைக்கட்டுடன் வீட்டுக்கு வந்து
கொண்டிருந்தார்கள்.

வாசல் விளிம்பிலும், ஆசாரத்திலும், பந்தக்கால் ஓரத்திலும் முப்பது
பேருக்கு மேல் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அவர்களுடைய தலையிலே பெரிய
வேட்டியை உருமாலாகக் கட்டியிருந்தார்கள். இடுப்புக்கும் மேலே
இழுத்துக் கட்டிய மடிப்புத் துணியிலே வெள்ளி அரைஞாண் புரண்டது.
சிலர் கடைவாயில் வெற்றிலையை அடக்கிக் கொண்டே பேசும்போது
பக்கத்திலிருக்கிறவர்கள் மீது தெறித்த திவலைகளைப் பன்னீர் அபிஷேகம்
என்றே கருதிக் கொண்டார்கள் போலும். பாய் விரித்துத்தான் இருந்தது.
ஆனால் குனிந்த தலையோடும், ஆகாசத்தைப் பார்த்தபடியும் வீற்றிருந்த
அவர்கள் ஆசனத்தை அவ்வளவு குறிப்பாகக் கவனிக்கவில்லை என்றுதான்
சொல்ல வேண்டும். நெற்றிக் கட்டுக் கைத்தடிகளும், கவைகளும்
திண்ணையோரம் சாத்தியிருந்தது. யாரையும் பயமுறுத்துவதற்காக அல்ல
அந்தத் தடிகள். இராத்திரி அப்படியே பட்டிக்குப் போகும் போது ஆதரவாக
'கைக்' காவலாக இருக்கட்டும் என்றே கொண்டு வந்திருந்தார்கள்.
இவர்கள் அப்படி என்ன தான் தீவிரமாக யோசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்?

இன்னும் இரண்டு நாளில் ஊர்க் கள்ளுக்கடை ஏலம் வருகிறது.
ஊரெல்லாம் ஒரே 'கட்டுமானத்தில்' இருந்தால் ஏலத் தொகையைக்
குறைத்து கடையை எடுத்து விடலாம். அப்படி எடுப்பதனால் வருகிற
லாபப் பணத்தைக் கொண்டு, கோயில் கட்டிவிடலாம். கோயில்
செப்பனிட்டுச் சரி செய்யா விட்டால் இன்னும் சில நாளில் ஆண்டவன்
ஆகாயத்தைப் பார்க்கும் நிலைமை ஏற்பட்டுவிடும். கடவுளுக்கு
அப்பேர்ப்பட்ட கஷ்டகாலம் வராமல் இருக்கட்டும் என்பதற்காக
கருணையுடன் இந்தக் காரியத்தை முடிக்கக் கங்கணம் கட்டிக்
கொண்டிருக்கிறார்கள்.

கடந்த இரண்டு மூன்று வருஷங்களாகவே இந்த யோசனை
இருந்தும் ஏனோ தெய்வச் செயலால் அந்தத் தெய்வ காரியம்
நிறைவேறாமலேயே இருந்து வந்தது. இந்த வருஷம்
முகாமைக்காரர்களான நடுவளவு ராமசாமியும், மணியக்காரரும் முனைந்து
நிற்பதால் காரியம் கைகூடியே தீரும். ஆனாலும் எத்தனையோ குறுக்கு
யோசனைகளும், திருத்தங்களும் இடையே சேர்க்க வேண்டுமென்ற
கோரிக்கைகள் பலப்பட்டது. இதை உத்தேசித்தே மணியக்காரரும் அன்று
பூராவும் அதற்காக நேரத்தை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டார்.

சுப்பண முதலியாருக்குக் கூட்டத்தைக் கண்டதுமே சிரிப்பு
வந்துவிட்டது. எல்லாரிடமும் உரிமை பாராட்டிப் பேசுகிறவன் ஆதலால்,

“மடம் கட்டியாச்சுங்களா?” என்று சபையைப் பார்த்துத் தன் கேள்வியைப் போட்டான்.

யாரும் பதில் சொல்லவில்லை. ஆனால் சிரித்தார்கள். சபை கொஞ்சம் கலகலப்பாக இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்து, சுப்பணன் மெதுவாக, “இதுக்கப்பறமாவது கோயில் பக்கம் எட்டிப் பாப்பீங்களா?” என்றான்.

“அடக் கட்டியாகட்டு மப்பா. புள்ளே பொறக்கறதுக்கு மிந்தியே பேர் வைக்கறயே?” என்றார் ஒருவர்.

“நம்ம சுப்பப் பயன் பேசினா சிறுமைக் கூத்துத் தானுங்க” என்று ஆமோதித்தது ஒரு குரல்.

மேக்கால் வீட்டுக் கொத்துக்காரர், “எங்க நாயங் கெடக்கட்டும் சுப்பணா, நீ ‘பாதி ஊத்து’ நாசரம் ஊதின கதையைச் சொல்லப்பா” என்றார்.

சுப்பண முதலியார் கதைகள் ஊரிலே எத்தனையோ உலவி வருகிறது. குப்பம்பாளத்துக்காரர் நாதசுரக் கச்சேரிக்குக் கூப்பிட்டதும், சுப்பணன் மூணு ரூபாயிக்குப் போய் வந்ததும் ஒரு நல்ல வேடிக்கைக் கதை. அந்தப் பக்கத்திலேயே பிரபல மேளகர்த்தா நமது சுப்பண முதலியார்தான். குடிபடைகளுக்குச் சிரமமில்லாமல் கலியாண காலங்களில் ‘சத்தம் பண்ண’ (மேளம் தான்) சுப்பணனுக்குத்தான் முதல் பாக்கு வெற்றிலை! கடந்த முப்பது வருஷங்களாக ஏகபோக உரிமை. போட்டியாக யாரும் முளைக்கவே இல்லை. மற்றவர்கள் தலையெடுப்பார்கள் என்பதற்குத் துளியும் நம்பிக்கை இல்லை!

“என்ன சுப்பணா. ‘சத்தம் பண்ண’ வாரியா?” என்றார் தம் மகள் கலியாணத்திற்கு குப்பம்பாளத்தார்.

“அதுக்கென்னுங்க ஐயா, வரத்தானே இருக்கறனுங்க.”

“ஆளக் காணமா? நீ ஒருத்தம் போதுமா?” என்றார்.

“ஆளுக் கென்னுங்க பஞ்சம். நான் எந்திரிச்சா ஒத்து நாசரமும் கூடவே வராதா?” என்றான் சுப்பணன்.

“என்னப்பா கேக்கறே?”

“இதுதானுங்க மொதத் ‘தேவை’ . உங்க ‘தேவையிலே’ எனக்கு ஒரு ஆறு ரூபாயாச்சு வாண்டாமுங்களா?”

“என்ன கொள்ளுப் பருப்பாட்ட, ஆறு ரூவா கேக்கறயே!”

“ஆமாங்க.”

“அப்படிண்ண, முணு ரூவாயிக்கு ஊதற ஊத்தை ஊதப்பா.”

“நா பாதி ஊத்துத்தானுங்க ஊதுவேன்!” அந்த அப்பாவி குப்பம்பாளையத்தான் ஒத்துக்கொண்டானாம்.

இதைச் சுப்பண முதலியார் சொல்லும் போது வெகு வேடிக்கையாக இருக்கும். சுப்பணன் வாயைக் கிளறினால், பருப்புக் கடையும் மத்தை ஒத்து என்று சொல்லி பையில் போட்டு ஒண்ணேகால் ரூபாயிக்கு அக்கணம்பாளத்து ஆயாள் வீட்டிலே அடகு வைத்தது வரை அடுக்கடுக்காக எடுத்து விட்டு விடுவான்!

சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு கள்ளுக்கடை ஏலப்பேச்சு ஒரு விதமாக முடிந்தும், சுப்பண முதலியைச் சுற்றிய கூட்டம் கலைவதாயில்லை. அங்கிருந்து தப்பித்துக் கொண்டு வருவதற்குள் போதும் போதும் என்று ஆகிவிட்டது.

7

இன்னும் நாட்டராயன் கோவிலுக்குப் புறப்பட மூன்று நாள் தான் இருந்தது. அநேகமாக எல்லாருக்கும் ‘வேண்டுதலை’ இருந்ததால் ஊரைச் சுற்றிக் கொழுத்த ஆட்டுக் கடாக்கள் மேய்ந்து கொண்டிருந்தது. கருகரு என்று மேனி மினுமினுப்பாக இருந்தது. குழந்தைகளுக்கு அந்தக் கடாக்களைக் கண்டால் வெகு பிரியம். பில்லுத் தண்ணிக்குக் குறை இல்லாததால் அந்தக் கடாக்களும் ‘மதமத’ வெனக் குழந்தைகள் போலவே வளர்ந்திருந்தன. ஆனால் இரண்டொரு நாளில் தங்களுக்கு ஏற்படப் போகும் முடிவுகள் அந்த வாயில்லாச் சீவனங்களுக்கு எங்கே தெரியப் போகிறது?

ஆடி மாசம். ஆற்றிலும் புது வெள்ளம் நாலெந்து நாளாக வந்து கொண்டிருந்தது. அதிகம் என்று சொல்வதற்கில்லை. மசமசப்பு நேரத்தில் செந்தண்ணி முழங்கால் அளவு வரும். விடிவதற்குள் வடிந்துவிடும். அப்படி 'திடும்' என்று வெள்ளப் பெருக்கு வந்துவிடும் என்று யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. இன்னும் ஒரு வாரத்துக்கு வருணபகவானே மனசு வைத்தாலும் 'மேதண்ணிர்' வராது என்று அவர்கள் நம்பினார்கள். ஏனென்றால் நாட்டராயன் கோயில் பிரயாணத்தை ஆடு தடுக்காது என்பதில் அவர்களுக்குக் கொஞ்சமும் சந்தேகமில்லை. எப்பவாவது ராத்திரியில் அரச இலைகள் விசையாகக் காற்றில் படபடக்கையில், தண்ணீரின் 'முறைச்சல்' போலவே கேட்கும். பாதித் தூக்கத்தில் இருந்தாலும், "என்ன 'மேதண்ணி' வருதா? நாளைக்கு குறுக்காட்டிக்குமா இந்த எளவு?" என்று ஒவ்வொரு வாய் முணுமுணுக்கும். அடுத்த கணமே சமாதானமும் கொண்டு விடும்.

மத்தியானம் வெயில் அதிகமாக இல்லை. 'மங்கு மங்கு' என அடித்துக் கொண்டிருந்தது. குளிரும் அதிகமாக இல்லை. ஆற்றிலே ஏழெட்டுப் பேர் குளித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். திடீரென்று பலத்த சத்தம் கேட்டது. ஒரு பெண் 'குய்யோ முறையோ' என்று அலறிக் கொண்டு ராமசாமிக் கவுண்டர் தோட்டத்தை நோக்கி ஓடிக் கொண்டிருந்தாள். "என்ன என்ன?" என்ற கேள்விக் குறியுடன் அனைவர் கண்களும் அந்தத் திசையை நோக்கின. குளித்துக் கொண்டிருந்த பெண்களிலே செல்லாயாளும் கலந்திருந்தாள். அவள் இள வதனத்தில் சோகத்தின் சாயல் இலேசாகப் படர்ந்தது. மனசு 'படபட' வென்று அடித்துக் கொண்டது. 'என்னமோ ஏதோ?' என்று அவளும் மற்றவர்களைப் போல் கலங்கினாள் என்றாலும் அவளுடைய வேதனை கங்கு கரை இன்றி அதிகரித்துக் கொண்டு போயிற்று. ஒரு வேளை மாரியப்பன் தாயாருக்கு உடம்புக்கு என்னவோ?

ஆற்றோரம் தான் ராமசாமிக் கவுண்டர் தோட்டம். வாரி வெளியில் பூவரசு மர நிழலும், வேப்பமரத்து நிழலும் எப்போதும் படர்ந்திருக்கும். என்னேரமும் அங்கேதான் கட்டில் போட்டோ, அல்லது துண்டை விரித்தோ உட்கார்ந்திருப்பார். தோட்டத்து ஆட்கள் வேலை செய்வது நாலு புறமும் அங்கிருந்து பார்த்தால் நன்றாகத் தெரியும். முந்திய நாள் விடிய விடியப் பேசிய சலிப்பில் அப்போதுதான் கண்ணயரச் சற்று தலை சாய்த்தார். அந்த அழுகைக் குரலைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு எழுந்தார். யாரென்று பார்க்கையில், நெல்லுக்காட்டு சின்னப்பன் மனைவி கண்ணீரும் கம்பலையுமாக நின்று கொண்டிருந்தாள்.

சின்னப்பன் காலமாகி நாலெந்து வருஷமாகிறது. மனைவி மானத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவள். வீட்டை விட்டு அதிகமாக வருவதில்லை.

ஒரு மகன். கொஞ்சம் உள்ள நிலத்தை அவன் ஒருவனே பார்த்துக் கொள்வான். இப்போது அந்தப் பூமிக்கே ஆபத்து வந்துவிடத்தான் அவள் ஆவிப் பறந்து கொண்டு ஓடிவந்தாள்.

“அப்பா, உன்னை விட்டா வேறு கதியில்லை. நீதான் காப்பாத்தோணும். எனக்கு ஒரு பயன். அவனும் எங்க ஊட்டுக்காரரைப் போல் மசயன். செட்டி பண்ணின பழியைப் பாத்தியாப்பா?” என்றாள்.

“என்ன? உட்காருங்க” என்றார் ராமசாமிக் கவுண்டர்.

நாச்சக்காள், ராமசாமிக் கவுண்டன் சொன்ன தொன்றையும் காதில் போட்டுக் கொள்ளவில்லை. அவள் தன் குறைகளையே சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் கொண்டை அவிழ்ந்து பிடரியைத் தொட்டுக் கொண்டிருந்தது. கண்களிலிருந்து நீர் தாரை தாரையாக வழிந்து கொண்டிருந்தது. அவள் அடிக்கடி மூக்கைச் சிந்தி பக்கத்தில் ஆள் இருப்பதைக் கவனியாமல் வீசிக் கொண்டிருந்தாள். அருகில் நின்று கொண்டிருந்த அவளுடைய மகன் குட்டிணன், “அட, நா நிக்கிறது உனக்குக் கண்ணுத் தெரியுதோ இல்லையோ?” என்றான்.

அவள் ஒன்றும் பதிலளிக்காமல் இரு கைகளையும் முன் நீட்டிக் கொண்டு ராமசாமியைப் பார்த்து, “அப்பா, நீ நாலுந் தெரிஞ்சவன், நீயே பாரு. எப்பவோ வாங்கியிருந்தாங்களா. நூறோ எர நூறோ. அது இப்போ பெருகிப் போச்சாம். இருக்கற பூமி அதுக்கு இப்போ போதாதாம். பெரிய கல்லாத் தூக்கிப் போட்டுட்டானே. ஏலத்துக்கு கொண்டு வரானாம். பணம் கட்ட நானு எங்கப்பா போவேன்? எம் பயனை செயில்லே புடிச்சுப் போட்டிடுவானாம். கேட்டயாப்பா நாயத்தை?” என்றாள்.

“கடனுக்குத்தான் பூமி. பயனை எதுக்குச் செயிலுக்குப் புடிக்கோணும்?”

“இதைக் கேட்டதையும் பயன் கருக்கருவாளை எடுத்துத் தீட்டறானப்பா, நொங்குக்காய் சீவறாப்பலே அந்த மணியாரனை மொதல்லே சீவிப்போடறனுங்கறான். அப்புறஞ் செட்டியையும் உசிரோடெ உடறதில்லிங்கறான்” என்றாள்.

ராமசாமிக் கவுண்டருக்கு வியாகூலத்துக்கு இடையேயும் சிரிப்பு வந்தது. சின்னப்பன் பையன் ஒரு தட்டிலே தட்டி எறிகிற ஆசாமிதான். எதார்த்தமானவன். சூதுவாது தெரியாது. மனமறியத் துரோகம் என்று தெரிந்தால் கை வைக்கப் பின் வாங்க மாட்டான்.

ராமசாமிக் கவுண்டர் அமைதியாக, “நாங் கடனைக் கட்டிப் போடறே. நீ மொள்ளக் கடனை அப்புறம் அடைச்சுக்காயா. உம் பையனை சித்தெ ஊட்டோடெ இருக்கச் சொல்லு. நானும் குட்டிணனைக் கண்டா நல்ல புத்தி சொல்றேன். எதுக்கும் ஆத்தரப்பட வாண்டாம்னு சொல்லு” என்றார்.

“ஆமாமப்பா, இப்பத்தான் என்மனங் குளுந்துது. நம்ம மாரியப்பனுக்கு, ஏஞ்சாமிக்கு தங்கமான பொண்ணு செல்லியாத்தா தர்மத்திலே கெடைக் கோணும்” என்று வாழ்த்திக் கொண்டே அவள் அங்கிருந்து போனாள். பக்கத்தில் நின்ற பையனுக்கு நடந்த ‘நாடகம்’ ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. தனக்கு நல்ல பெண்ணாகக் கிடைக்க வேண்டும் என்ற வாழ்த்துதலை எண்ணி மட்டும் சிரித்தான். ராமசாமிக் கவுண்டரும் தன் பையன் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே, மணியக்காரர் வீட்டையும், எதிரே தெரிந்த செல்லியாண்டி அம்மன் கோயிலையும் மாறி மாறிப் பார்த்தார். மனதிற்குள் சிரித்துக் கொண்டோதான் இருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் அந்தச் சமயம் ராமசாமிக் கவுண்டர் மனதில் அத்தனை விதவிதமான எண்ணங்கள் திரண்டு எழுந்து கொண்டிருந்தன.

மணியக்காரர் போக்கே அலாதியாக இருக்கிறதே? ஏன்? இனி அவருக்கு என்ன வேண்டும்? பேத்துப் பிதிர் எடுக்கும் வயசு ஆகிவிட்டது. மாணிக்கம் போன்று பெண் ஒருத்தி இருக்கிறாள். ஆண் சந்ததிதான் கிடையாதே. இன்னும் எதற்காக ‘ஊர்த் தலையில்’ கல்லைப்போட்டுச் சம்பாதிக்க வேண்டும்? இருப்பதை அனுபவிப்பதற்கே இன்னும் பத்துப்பேர் வேண்டி இருக்கிறதே? அப்படியும் தானா அனுபவிக்கப் போகிறார்? ஊர்க்காரன் குடுமி யெல்லாம் பிடித்து செட்டியார் கையில் கொடுப்பதில் என்ன லாபம்? கண்ணுக்கு எதிரே நாலு பேர் நன்றாக இருந்தால் பார்ப்பதற்கும் நன்றாக இருக்கும். எல்லாம் கெட்டுப் போனால், நமக்கு என்ன வருவது? நாமென்ன ரண்டாயிரம் வருஷத்துக்கா இருக்கப் போகிறோம்?

இப்படிப் பலவிதமாக நினைக்கவும் ராமசாமிக்குச் சிரிப்புத் தாங்க முடியவில்லை. மாரியப்பன், “ஏனுங்க சிரிக்கிறீங்க? ராத்திரி கோமாளி ‘குப்பு’ ண்ணு உழுந்தானுங்களே அதெ நெனைச்சா சிரிக்கிறீங்க?” என்றான். அப்போது மாரியப்பன் தாயாரும் அங்கே வந்தாள். அவள் எப்போதும் அடக்கமாகப் பேசுகிறவள். இன்றைக்கு வந்ததும், “இப்படியே தான தருமம் பண்ணிக்கிட்டு இருந்தா நம்ம ஊடு நெறஞ்சு போகும்! தடத்திலே போறவனெல்லாம் உண்ணி நம்மளை சும்மா உடமாட்டாங்க. ஊர்க் கடனை அடைக்கறதுக்கு நம்மகிட்டே கொட்டியா வெச்சிருக்குது?” என்றாள்.

ராமசாமிக் கவுண்டர் பதில் சொல்லுமுன், “சும்மா இரம்மா. உனக்கு அதெல்லாம் தெரியாது” என்றான் மாரியப்பன். தன் பிள்ளை திருப்பூர் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போனதுமே புத்திசாலியாகி விட்டதாக தாயின் எண்ணம். அவன் சொல்வதைத் தட்டிப்பேச அவளால் முடியவில்லை. ராமசாமி கொஞ்சம் பலமாகவே, “என்ன பேசிலயா? மவன் சொன்னாக் கேப்பே, எம் பேச்சும் காரியமும் உனக்கு மேவுமா?” என்றார்.

அந்தச் சமயம் ஆற்றிலிருந்து குளித்துவிட்டு வந்த பெண்கள் இந்தப் புறமாகத் திரும்பி ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தார்கள். அதிக ஆச்சரியத்துடன் நோக்கும் இரு கருவிழிகளின் கேள்விக் குறியையும் தூரத்திலிருந்தபடியே மாரியப்பன் கவனித்தான்.

8

பொழுது விடிவதற்குள் ஊரிலே முந்திய நாள் சாயங்காலம் நடந்த சம்பவம் பராரியாகப் பரவி விட்டது. ஆற்றுக்குக் குளிக்க வந்திருந்த பெண்கள் குடத்தை இறக்கிக் கீழே வைத்ததும், ஈரத் துணியை நன்கு பிழிந்து போடுவதற்கு முன்பே அக்கம் பக்கம் ஒன்றுக்கு நாலாகத் தாங்கள் கண்ட காட்சியைச் சொன்னார்கள். அதற்குப் பிறகு தான் மற்ற வேலைகளில் அவர்கள் மனம் சுலபத்தில் சென்றது. நெஞ்சில் இருந்த பாரம் அப்போது இறங்கியது மாதிரியும் உணர்ச்சி ஏற்பட்டது.

பவளாக் கவுண்டருக்கு நேற்று இராத்திரியே தகவல் எட்டிவிட்டது. தோட்டத்தில் வழக்கம் போல் தம்முடைய சகாக்களுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார். ராக்கியப்பன் கையில் ஒரு பெரிய மூட்டையுடன் வந்து சேர்ந்தான்.

மாலை மசக்கலில் அது என்னவென்று சட்டெனத் தெரியவில்லை. “என்னடா, ராக்கிணா?” என்று பெரியவர் கேட்டார். “ஒண்ணுமில்லீங்க” என்று சொல்லிக் கொண்டே கையிலிருந்த துணியை விலக்கினான். உள்ளே ஒரு பெரிய சட்டியில் சுடச்சுட அரசாணிப் பழம் நன்றாகப் பக்குவம் செய்யப்பட்டு மணமாக இருந்தது. அந்த வாசனை உடனே எடுத்துப் பதம் பார்க்கும்படி தூண்டியது.

விசாரித்ததும் சங்கதி வெட்ட வெளிச்சமாகி விட்டது. ராக்கியப்பன் ராக் காவலுக்கு பட்டிக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தான். ஆவரம் புதருக்குப்

பக்கத்திலே ஆற்றோரம் கொஞ்சம் வெளிச்சம் கண்ணுக்குத் தட்டுப்பட்டது. பார்த்தவுடனே அனுபவஸ்தனான ராக்கியப்பனுக்கு விஷயம் விளங்கிவிட்டது. நேராகப் போனான். சற்றுக் கிட்டத்தில் போனதும் தடியை இரண்டு மூன்று தரம் தட்டினான். ‘பொட்’ என்ற தடிச் சத்தமும், நீளக் கருப்புக் கம்பிளி உருமாலையையும் கண்டதும் பையன்கள் ஓட்டமெடுத்துவிட்டார்கள். காய் வெந்து கொண்டிருந்த சட்டியை நல்லவேளையாக விட்டு விட்டுப் போனார்கள்! அந்தப் பையன்கள் எந்தெந்தத் தோட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். ஆனால் மேற்கொண்டு இதற்கெல்லாம்தான் ‘கடுமை’ யான நடவடிக்கை கிடையாதே! வெந்துகொண்டிருந்த காய் லாபம் என எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டான். பச்சை மிளகாயும் உப்பும்தான் அதில் கூட்டியிருந்தார்கள். ஆனால் கடுகு கருவேப்பிலை போட்டு எண்ணெய் அல்லது நெய்யில் தாளிக்கும் உயர்ந்த பாகம் எல்லாம் இதன் கிட்ட நிற்க முடியாதாக்கும்.

பவளாக் கவுண்டர் சிரித்துக் கொண்டே, “ஏண்டா, ராக்கிணா, யாரு தோட்டத்துக் காய் இது?” என்றார்.

பெரியவருக்கு இதில் நல்ல தேர்ச்சி உண்டு. இருமிக் கொண்டே சாளையூட்டுக்காரரும் ஒரு துண்டை வாயில் எடுத்துப் போட்டதும் இதை ஆமோதித்தார். கடைசியில் ராக்கியப்பனும் காய் முடியும் தருணத்தில் உண்மையைச் சொன்னான். “உங்க காயாக இருக்கத்தான் உங்களுக்குப் பங்கு வருதுங்க. இல்லாட்டி வருமுங்களா?” என்றான்.

“அட அது போவுது. குட்டிணன் என்னமோ ‘கசாமுசா’ ந்கறானாம். நம்ம அப்பனை (மகனைச் செல்லமாக அழைப்பது) என்னுமோ குத்தறன் வெட்டறம்னு சொல்றானாம்!” என்றார் பவளாக் கவுண்டர்.

“நடந்த நாளைக்கு நெசமுங்க. அப்பப் பாத்துக்கலாம்” என்று சொல்லிவிட்டு ராக்கியப்பன் போய்விட்டான்.

ஆனால், பெரியவருக்கு மனசு சமாதானமாயில்லை. பலவிதமாக யோசித்தபடி படுத்திருந்தார். ஆடிக் காற்றும் ‘சிர்சிர்’ என்று வீசிக் கொண்டிருந்ததால் சரியான தூக்கமுமில்லை. ‘இதற்கு என்ன வழி பண்ணுவது?’ என்று தம்மைத் தாமே கேட்டுக் கொண்டார்.

நிச்சயமாகத் தெரியாத ஏதோ ஒன்றுக்கு எப்படியோ ஒரு வழி செய்து தீர்த்துவிட வேண்டுமென்று அவர் மனம் அவரை குழப்பத்தில் ஆழ்த்தியது. இத்தனை வருஷமாக இம்மாதிரி குழப்பம் அவருக்கு வாழ்விலே நேர்ந்ததே கிடையாது. முப்பது நாற்பது வருஷத்துக்கு முந்தி

ஒரு பூமி சுவாதீனத்தின் போது ஊரிலே இரண்டு கட்சிதான். ஒரு கட்சிக்கு இவர்தான் தலைவர். இவரே முன்னால் நின்று நடத்தி வைத்தார். பெரிய அடிதடியும் ஏற்பட்டது. பத்துப் பதினைந்து பேரைச் சாய்த்த பிறகே இவர் விழுந்தார். மண்டையில் பலத்த அடி. கட்டிலில் உயிருக்குப் போராடிக் கொண்டிருந்த போதும் நெஞ்சம் கலங்கவில்லை. “செத்தாலும் உங்களுக்கு பணியறது ஏதடா” என்று காய்ச்சல் வெறியில் பிதற்றினார். அப்பேர்ப்பட்ட வைரம் பாய்ந்த நெஞ்சு படைத்த பவளாக் கவுண்டர், இன்று தன் மகனுக்கு ஏதாவது ஆபத்து வந்துவிடுமோ என்று கிலி பிடித்துப் போனார். புலிக்குப் பிறந்தது பூனையாகும் என்று ஏன் எண்ணினார்? ஒருவேளை பிள்ளை செய்கையில் இருந்தா? ‘அப்படித்தான் இருந்தாலும் ‘காலுக்கு வராத’ குட்டிணன், அந்த ‘வளுக்குவால்’ என்னத்தைப் பண்ணிப் போடுவான்’ என்று தன்னையே திடப்படுத்திக் கொண்டார்.

ஏறுவெயில் ‘சுள்’ ளென்று உறைக்கத் தொடங்கியது. இத்தனை நேரம் குளிரில் நடுங்கிக் கொண்டிருந்த மாடு கன்றுகள் வெயிலைக் கண்டதும் புல்லைக் கூட சரியாகத் தின்னாமல் கொம்பை அங்குமிங்கும் ஆட்டிக் கொண்டே நின்றன. ஆட்டுக்குட்டிகள் ‘ராஞ்சுகாலில்’ வேலிக்குமேல் உள்ள செடி கொடிகளைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தனவே ஒழிய வாய் வைத்துக் கடிக்கவில்லை.

கவுண்டர் கொளுமிச்சை மரத்து நிழலில் நின்று கொண்டே இயற்கையில் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த அற்புதங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது கோவில் ஐயர் வெகு வேகமாகத் தோளில் பெரிய கட்டுடன் ஊரை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார்.

பெரியவரிடம், ஐயருக்கு எத்தனையோ குறைகள் சொல்லவேண்டி இருந்தது. ஆனால், நேரமும் காலமும் அதற்கு ஒத்துக் கொள்வதில்லை. ஏதாவது ‘எக்கச்சக்கமாக’ மாட்டிக் கொண்டால் தான் ஒடோடியும் வருவார். அல்லது அவசரத்தில் இப்படி அகஸ்மாத்தாக சந்திக்க வேண்டும்.

“ஊரிலே இருக்கிற தெய்வம் ஒதுங்கி நிக்குதாம்... என்னமோ சொல்லுவாங்களே!” என்றார் ஐயர். அவருக்குப் பழமொழிகள் சட்டென்று ஞாபகத்திற்கு வருவதில்லை. ஆனாலும், பழமொழியோடு தான் பேச்சைத் தொடங்குவார். அவர் சொல்ல விரும்பிய சாராம்சம் இதுதான். மறுநாள் ஊரெல்லாம் நாட்டராயன் கோவிலுக்கு காணிக்கை. ஆட்டுக் கிடைக்களுடன் போகிறார்களே, உள்ளூரிலே ஒன்றுக்கு இரண்டாக செல்லியாண்டி அம்மனும் ஆதீசரனும் இருக்கிறார்களே! இந்த தெய்வங்களையும் கண் கொண்டு கடைச்சிக்கலாகாதா என்பதே அவருடைய பிரார்த்தனை.

“இதுக்குத்தான் கட்டடம் எல்லாம் கட்டறதாக இருக்குதே. ஏலப்பணமும் ஒதுக்கிருக்காங்கில்ல சாமி?” என்றார் கவுண்டர்.

“என்னத்தை ஒதுக்கி என்ன பண்ணறது?” என்றார் சலிப்போடு.

“ஏஞ்சாமி இத்தனை சலிப்பு?” என்று கேட்டுக் கொண்டே சுப்பண முதலியும் வந்து சேர்ந்தான். “வா சுப்பணா” என்று இருவரும் வரவேற்றார்கள்.

“நாளத்த பயணத்தை நிறுத்தப் போடாதீங்க சாமி!” என்றான் சுப்பணன்.

“எல்லா எங்கையிலா இருக்குது? சே! அப்படிச் சொல்லாதே!” என்றார் ஐயர் பாசாங்குக் கோபத்துடன்.

“ஏஞ்சாமி, நம்ம ஐயனுக்கு ‘எரிச்சல் அடங்கினது’ தெரியுமுங்களா?” என்று கேலிச் சிரிப்புடன் பவளாக் கவுண்டர் முகத்தைச் சுப்பணன் பார்த்தான்.

ஐயருக்கு கொஞ்சமும் எரிச்சலாகவும் இருந்தது. சிரிப்பும் வந்தது. சுப்பண முதலி பெரியவரிடம் சொல்லியே விட்டான். அது ஒரு ரசமான கதை. அம்மன் கோவிலுக்கு வெளியூரிலிருந்து சனங்கள் வண்டி கட்டிக் கொண்டு அடிக்கடி வருவார்கள். அந்தக் கோவில் வரும்படி பண்டாரங்களைச் சேர்ந்தது. பூசை எல்லாம் பண்டாரங்களே தான். ஈசுவரன் கோவில் மட்டும் ஐயர் ஆதினத்தில் இருந்தது. அம்மன் கோவிலுக்கு வருகிற கவுண்டர்கள் ஈசுவரன் கோவிலுக்கும் வருவார்கள். ஆனால், பால் தயிர் எல்லாம் தங்கள் குல தெய்வமான அம்மனுக்கே அபிஷேகம் செய்து விடுவார்கள். கொஞ்சம் ஈசுவரனுக்கும் பால் தயிர் அபிஷேகம் செய்ய விரும்பினாலும் பண்டாரங்கள் அதற்கு அனுமதிப்பதில்லை. ஐயரும் இதை எப்படியாவது மாற்றிவிட வேண்டும் என்று வெகு நாளாக எண்ணி வந்தார். ஒரு நாள் ஈசுவரன் கோவிலில் தீபாராதனை சமயத்தில், “அடே, எரியுதே எரியுதே!” என்று விபூதித் தட்டைக் கீழே எறிந்துவிட்டு குதிக்க ஆரம்பித்து விட்டார் ஐயர். “சாமி, என்ன வேணும்? என்ன வேணும்?” என்று குடங் குடமாகத் தண்ணீரைக் கொண்டு வந்து காலில் கொட்டினார்கள். ஆனால் அந்தச் ‘சாமி’ இதற்கெல்லாம் குளிர்ந்துவிடுமா? ‘கொண்டு வாங்கடா, பால் தயிர்’ என்றது. அப்போதுதான் நலைந்து குடம் பால் வெளியூரிலிருந்து வந்திருந்த சனங்கள் கொண்டு வந்திருந்தார்கள். பால் வந்தது. அபிஷேகமும் ஆயிற்று. ஈசுவரனுக்கு அபிஷேகம் ஆனால் ஐயருக்கு ஆன மாதிரி, அவர் மனசும் குளிர்ந்தது.

பண்டாரங்கள் இதற்குப் பிறகு வழிக்கு வந்து விட்டார்கள். அம்மனுக்கு வரும் பங்கில் ஈசுவரனுக்கும் பாதி தந்துவிட ஒப்புக் கொண்டார்கள். ஆனால் இந்த 'எரிச்சல்' சங்கதியை மட்டும் நாளது வரை மறப்பதில்லை.

பவளாக் கவுண்டரும் சிரித்துக் கொண்டு, "நாட்டாராயன் கோயில் போவதை ஐயர் தடுப்பாரா?" என்று பரிந்து பேசினார். தலையிலுள்ள மூட்டையை ஒரு தரம் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டே அங்கிருந்து ஐயர் கிளம்பினார்.

"வா சுப்பணா போவலாம்" என்றார் கவுண்டர். இருவரும் பேசிக் கொண்டே தோட்டத்துச் சாலைக்குப் போனார்கள். ஒரு தடுக்கைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு வாதநாராயண மரத்துக் கல்கட்டு ஓரம் போய் உட்கார்ந்தார்கள். புளிமஞ்சி கொஞ்சம் கிடந்தது. அதை எடுத்துக் கயிறு திரித்துக் கொண்டே, "நீ கேட்டயாப்பா" என்றார்.

சுப்பணன் குறிப்பறிந்து கொண்டான். "குட்டணன் 'உருட்டா' த்தானுங்க! அவனையும் 'நிக்கிருசா' நம்பரதுக்கு இல்லே. கண்ணை மூடிக்கிட்டு போட்டாலும் போட்டான். எதுக்கும் நம்ம ஐயனை (மணியக்காரரை) பத்திரமா இருக்கச் சொன்னாப் போவுதுங்க" என்றான்.

"மடியிலே கத்தி வெச்சுகிட்டே திரியறானாம். ஆச மோசம் ஏதாச்சிண்ணா என்ன பண்ணது? இந்த எளவு செட்டியோடே சேந்து நம்ம ஆள் இப்படிக் கெட்டுப் போயிட்டானே" என்றார் பவளாக் கவுண்டர்.

"அது கெடக்குதுங்க வெட்டிப் பழமை. மணியாரர் கத்தித்தடி கையிலே வெச்சிருக்காங்க. வலம்பயன் வண்டி ஓட்டறானே, அவன் என்ன அத்துவானமுங்களா? இப்படி விதி மூறிப் போனாப் போகுட்டுங்க. இண்ணைக்கு இவங்கிட்டப் பயந்துகிட்டா நாளையும் பின்னே குடியிருக்கிறதா? ஊரை உட்டு ஓடிப்போறதுங்களா?" என்றான் சுப்பணன்.

பெரியவருக்குக் கொஞ்சம் ஊக்கமாயிருந்தது. "இப்ப நாளைக்கு நீயும் நாட்டாராயங் கோயிலுக்குப் போறயா?" என்றார்.

"பருப்பு இல்லாமையா கண்ணாளமுங்க!" என்று சொல்லிச் சிரித்துக் கொண்டான் சுப்பணன்.

ஒரு கன்றுக்குட்டி துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டே மிரண்டபடி திரிந்தது. செல்லாயா அதை விடாமல் கழுத்தில் கைபோட்டு இழுத்துப் பிடித்துத் தன் தாத்தா உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும் வாதநாராயண மரத்தை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தாள். பெரியவரும் சுப்பணனும் இந்த வேடிக்கையை கண் கொட்டாமல் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“நாளைக்கு நானும் போகப் போறேன்” என்று ஆனந்தமாக குதித்துக் கொண்டே வந்தாள் செல்லாயாள்.

“நானும் தான்” என்று அந்த மகிழ்ச்சியில் சுப்பண முதலியும் கலந்து கொண்டான்.

9

கூடந்த ஒரு மாதத்துக்கு மேலாகவே ஆண் பெண் அடங்கலாகச் சுள்ளிவலசிலுள்ள எல்லாரும் இந்த வாரச் செவ்வாய்க் கிழமையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு நோன்பு நொடி ‘ஏவை தேவை’ என்றால் கூட இவ்வளவு குதூகலம் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்காது. நாட்டராயன் கோவிலுக்குப் போவதென்றால் அந்த உற்சாகத்துக்கு இணை அதுவேதான். அதோடு தங்கள் குறைகள் எல்லாம் தீர்ந்து போகும் நாள் அடுத்து விட்டது என்றாலே அதுவே ஒரு தனி ஆனந்தம் அல்லவா? அவர்கள் முனியப்பனிடம் செய்திருந்த ‘வேண்டுதல்கள்’ எத்தனையோ! காலாவதியான பாண்டு பத்திரம் வரை முனியப்பன் அருளால் செல்லக்கூடிய பலன் கிட்டும் என்று எதிர்பார்த்து அவர்கள் காரியம் செய்து வந்தார்கள். முக்கியமாகப் பேய் பிடித்த பெண்கள் அத்தனை பேரையும் முனியப்பன் சன்னதியில் பார்க்கலாம். அங்கே ஆடுகிற ஆட்டத்திலும், போடுகிற சத்தத்திலும் பேய்பிசாசுகள் கண்காணாமல் ஓடிவிடும் என்பதில் அவர்களுக்குத் துளிக் கூட சந்தேகமில்லை.

மாலைக் கதிர்கள் பசும்புல் மைதானத்தையும், இளம் பயிர்களையும் தடவிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தன. இரட்டை மாட்டு வண்டிகள் தயாராகக் காளைகள் பூட்டி நின்று கொண்டிருந்தன. காளைகள் வயிறு நிறைந்திருந்ததால் கண்களிலே ஒரு தனிக் கவர்ச்சியும், உடம்பில் ஒரு சுகமான நெளிவும் தென்பட்டது. பையன்கள் வண்டி ஓட்டுவதற்கு சாட்டைகளைப் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டும், சாட்டைத் துளிரை நன்கு திரித்துக் கொண்டுமிருந்தார்கள். கட்டுச் சாதத்தைக் கவனமாக எடுத்து வைப்பவர்களும், ராத்திரிக்குப் போர்த்துக் கொள்ள துப்பட்டியை எடுத்து

வைப்பவர்களும், வண்டியில் இடத்தைப் 'பதனப்' படுத்துபவர்களுமாக ஒரே கோலாகலமாக இருந்தார்கள்.

ஆச்சு; நாட்டராயனுக்கு வெட்டக் கொண்டு செல்லும் கடாக்கள், 'பிலுபிலு' வென்ற கண்களோடு தடித்த உடம்பை உதறி விட்டுக் கொண்டு வந்து நின்றன. அந்த மனிதக் கும்பலோடு, வாய்பேசும் மிருகங்களோடுதான் இந்த வாயில்லா மிருகங்களும் பிரயாணத்தை ஆரம்பிக்கத் தயாராக இருந்தன. பொழுது சாயச்சாய வண்டிகள் பூட்டியாயிற்று. இருபது இருபத்தைந்து வண்டிகள் இருக்கும். போகப் போக அக்கம்பக்கத்திலிருந்தும் பல வண்டிகள் வந்து சேர்ந்து விடும். ஆனால் ஒவ்வொரு ஊர்க்காரரும் கூட்டமாக இருந்தால்தான் எல்லா காரியத்திற்கும் சௌகரியமாக இருக்கும். அதற்காக ராமசாமிக் கவுண்டரின் வண்டி மணிகள் 'கணீர் கணீர்' என ஒலிக்க முதலில் புறப்பட்டது. பெரிய காளைகள் பூட்டிய மணியக்காரர் வண்டி எல்லா வண்டிக்கும் பின்னால் கிளம்பியது.

ஆற்றுக்குச் சற்று நேரத்தில் வந்து சேர்ந்தார்கள். பாதம் அளவுதான் தண்ணீர் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. கடாக்கள் மேல் தண்ணீர் தெளித்தார்கள். உடம்பை நன்றாக குலுக்கின. "நாளைக்கும் இப்படியே துலுக்கோணும்" என்று கடாக்களைத் தட்டிக் கொடுத்தார்கள். உடம்பை சரியாக குலுக்காவிட்டால் என்னவாவது 'எசகேடு' நேர்ந்து விடுமாம். வண்டிக்குள் இருந்த கடாக்களும் தலையையும் உடம்பையும் நன்றாகவே ஆட்டின. அடுத்த நாள் சாயங்காலம் பயணம் போயாக வேண்டும். இராத்தங்கல் இல்லை. வண்டி மெதுவாகவே அந்த இட்டேறித் தடங்களில் போய்க் கொண்டிருக்கும். தெம்மாங்கு பாடிக்கொண்டே உல்லாசமாக வண்டியைத் தட்டிவிடுவார்கள்.

காலையில் காங்கயத்துக்குப் பக்கத்தில் ஒரு தோட்டத்தில் வண்டிகளை அவிழ்த்து விட்டார்கள். நல்ல நிழல். உட்கார சாப்பிட ரொம்ப சௌகரியமாக இருந்தது. குழந்தைகளுக்கு இட்லிகள் வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டு, கட்டுச் சாதத்தை பெரியவர்கள் சாப்பிட்டவுடன் வண்டியைப் பூட்டினார்கள்.

திங்கள் சாயங்காலம் நாட்டராயன் கோவிலுக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். ஒருநாள் முழுதும் வண்டியிலே வந்திருந்ததால் எல்லாருக்குமே கொஞ்சம் சோர்வும் சலிப்புமாக இருந்தது. ஆனால் வந்திருந்த வண்டிகளையும், தோல் தரகுக்காரர்களையும், பொரி கடலை, சூடம், தேங்காய்பழம் கடைக்காரர்களையும் கண்டதும் சோர்வு சற்று நீங்கியது மாதிரி இருந்தது.

எப்போதுமே நாட்டராயன் கோவிலில் திங்கள்கிழமை இரவுதான் கூட்டம் கூடுவது வழக்கம். வாராவாரம் ஆயிரக்கணக்கான ஆட்டுக்கடாக்கள் பலியாகும். மற்ற மாதங்களைக் காட்டிலும் ஆடிமாச வாரங்களில் அதிகக் கடாக்கள் வெட்டப்படும். தோல் வாங்கும் வியாபாரிகளும் பேயோட்டும் பூசாரிகளும் நிறைந்திருப்பார்கள். தோலைக் கொடுத்துவிட்டு மீதி ஆட்டைத் தங்களுடன் எடுத்துக் கொண்டு மறுநாள் காலையில் அங்கிருந்து எல்லாரும் புறப்பட்டு விடுவார்கள். அப்புறம் மறுவாரம் வரையிலும் சுற்றுப் பக்கங்களில் இருப்பவர்கள் கூட யாரும் தலைகாட்ட மாட்டார்கள்.

இராத்திரி “ஹே, ஒ, ஒ!” என்ற ஒங்கார ஒலி எழும். “அட அண்ணா, உம்பேரென்ன! ஊரென்ன?” என்ற ஒரே சத்தம் விடியும் வரை அந்தப் பிராந்தியத்தில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும். பேயோடும் பெண்களுக்கு ஏற்ற விதம் உடுக்கை அடித்து பேயோட்டுகிறவர்கள் பாட்டுப் பாடுவார்கள். இரண்டு பேய் மூன்று பேய் பிடித்த பெண்கள் தலையை இருபுறம் ஆட்டி, ‘ஊர் பேர்’ சொல்லும் காட்சியைப் பார்க்க வேண்டியதுதான்.

இன்னும் பலவிதமான வேண்டுதல்களுக்கு வந்திருப்பவர்கள் சோற்றை ஆக்கி, அங்கே கிடைத்த மோரோ தயிரோ போட்டுச் சாப்பிட்டுவிட்டு இந்தக் காட்சியை அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். கடாக்களை அதிகாலையில் வெட்டத் தொடங்குவார்கள். சுள்ளிவலசுக்காரர்களில் பல ரகமான குறைபாடுடையவர்களும் வந்திருந்தார்கள். தங்கள் தங்கள் வண்டிக்கடியிலே அடுப்பு மூட்டினார்கள். பலர் அங்கங்கே நின்று வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்தக் கூட்டத்திலே மணியக்காரரும் ராமசாமிக் கவுண்டரும் ஒரு ஊஞ்ச மரத்தடியில் நின்று பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுடைய பேச்சில் செல்லாயாளுக்கு என்ன ருசி இருக்கப் போகிறது? ஆனால், மாரியப்பன் மட்டும் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

“என்ன ராமசாமி, விடியாலே நேரமே முத்தூர் தாண்டிப் போயிடலாம். நீதானப்பா பாத்து சட்டுண்ணு பொறப்படச் சொல்லு. இப்பப் படுத்தாக்கா கார்த்தாலேதான் எந்திரிப்பேன். செல்லாயாளுக்கோசரம் வந்தேன். சும்மா நச்சிக்கிட்டே இருந்தது” என்று சொல்லிவிட்டு “சொல்லு. எப்படி யாத்தா இருக்குது? பயிந்துக்காதே” என்றார் மணியக்காரர்.

செல்லாயா சிரித்தாள். ராமசாமிக் கவுண்டரும் மாரியப்பனைப் பார்த்துக் கொண்டே, “ஏனப்பா எப்படி? உங்க அம்மா கட்டாயத்திலே வந்தயே எப்படி யிருக்குது?” என்றார்.

எந்தப் பக்கத்தில் திரும்பினாலும் ‘ஓங்கார’ நாதமே ஆடிக் காற்றையும் பீறிக்கொண்டு மேலெழுந்து ஒலித்தது. அருகில் கிராமம் ஒன்றுமில்லை. அந்த மங்கிய இருளில் ஊஞ்ச மரங்கள் நிற்பது பேய்கள் சடைவிரித்து அசைவது போலவே இருந்தது. ஒவ்வொரு வண்டிக்கூடும் அந்தப் பூதகணங்களின் வாகனங்கள் போலவும், எதிரிலுள்ள பெரிய கட்டிடம், செம்மண் குதிரைகளும், “இதுவன்றோ, பேய் நாடு! எமலோகத்திற்கே வந்துவிட்டோம்” என்ற உணர்ச்சியையுமே கொடுத்துக் கொண்டிருந்தன. அரிவாள் தீட்டப்படும் சத்தம், பூதகணங்களுக்கு விருந்தளிக்க ‘குட்டிச்சாத்தான்’ கள் மும்முறமாகக் காரியத்தில் ஈடுபட்டிருப்பது போலவே இருந்தது.

தங்கள் வண்டிப் பக்கத்தில் வந்த போது, “நீ பயந்துக்கிலையே!” என்று மாரியப்பன் செல்லாயாளிடம் கேட்டான்.

அவள் சிரித்துக் கொண்டே, “தலையைத் தான் கொஞ்சம் ஆட வாராப்பலே இருக்குது” என்றாள்.

“ஐயையோ, வாண்டாம். உன்னைப் புடிக்கிற பேய் என்னையும் புடிச்சிக்கப் போகுது” என்றான் விளையாட்டாக.

“அப்பொ ரண்டு பேரும் நல்லாப் பேயாடலாம்!”

அவள் ‘பேயாடலாம்’ என்றவுடன் மாரியப்பன் இள மனசில் எண்ண அலைகள் இலேசாக மோதத் தொடங்கின. பெண்ணின் சின்னஞ்சிறு இதயக்கரையிலும் விவரிக்க முடியாத நினைவுகள் பெருக்கெடுத்துக் கொண்டுதான் இருந்தன. வேடிக்கை பார்க்கலா மென்றுதான் அவள் வந்தாளே யொழிய அதிலே ஒரு கோரம் இருக்கிறது. பார்க்கச் சகிக்காத ‘தலைச்சுற்றல்’ வரும் என்று அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை. மாரியப்பனுக்கு அங்கு நடக்கும் காரியங்கள் ஒரு விதத்தில் வேடிக்கையாகவே இருந்தது. ஆனால் ஒரு கிழவன், “அப்பனே, எம் பணம் கூடப் போனது இருபது ரூபாயும் எங்கிருந்தாலும் கொண்டு வந்து குடுத்திடு” என்று வேண்டிக் கொண்டது விசித்தரமாக இருந்தது. தான் பார்க்கும் மனிதர்கள் ஒரு அணாவானாலும் இறுக்கி முடிந்து கொள்கிறார்கள். கோழிமுட்டை விற்கும் காசுகளை உரிச்சட்டியிலே போட்டுப் பத்திரப்படுத்துவதைத் தினம் அவன் பார்க்கிறான். வேப்பங்கொட்டை பொறுக்கி விற்பதில் ஒரு படிக்குத் தம்பிடி தள்ளிக் கொடுக்க மனசு வராத கிழவிகளையும் அவனுக்குத் தெரியும். அப்பேர்ப்பட்ட யாராவது ஒருவருக்கு இந்தக் கிழவன் பணம் கிடைத்து விட்டதாக வைத்துக் கொள்வோம். திரும்பி அதை அடைய முடியுமா? இதை எண்ணவும், நேற்றுத் தன் தகப்பனார் ஒரு பெண்ணின் கண்ணீரைக்

கண்டதும் மனமிளகி அவளுக்கு உடனே உதவி செய்ய ஒப்புக் கொண்டதும் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. என்ன விசித்திரம்? அவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. அசைவற்று நின்றான்.

செல்லாயா அவனைத் தொட்டுப் பேசவும் தான் உணர்ந்தான். “கல்லுப்போல நிக்கறயே! நெசமாப் பயந்துக்கிட்டயா? அங்கெல்லாம் போய்ப் பார்க்கலாமுண்ணு இருந்தா இப்படி ‘விருமித்தி’ புடிச்சாப்பலே நிக்கறியே?” என்றான்.

அந்தச் சமயம் கையைத் தட்டிச் சிரித்துக் கொண்டே யாரோ வண்டிக்கு அருகில் வருவது தெரிந்தது. ஏதாவது ‘மிரண்ட பேய்’ கிளம்பிவிட்டதா? அப்படி ஒன்றுமில்லை. சுப்பண முதலிதான் வந்து உட்கார்ந்தான். “அட வாப்பா, நல்ல சமயத்தில் வந்து சேந்தாய்” என்றார் மணியக்காரர்.

“இந்த இருட்டைப் பார்த்ததும் எனக்கு ஒரு வேடிக்கை நெனப்புக்கு வந்திட்டதுங்கோ. அதை உங்ககிட்டச் சொல்லாமப் போனா, இங்கு யாருகிட்டச் சொல்றதுங்க. பேய் கிட்டத்தானுங்க சொல்லோணும்!” என்றான்.

முதலியார் பேச்சென்றால் சிறுவர்களுக்கு அதிக ருசி உண்டு. செல்லாயாளும் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

இரண்டு வருஷத்துக்கு முந்தி சுப்பண முதலியார் மேளத்துக்கு வள்ளக்காட்டார் வீட்டுக்குப் போயிருந்தார். வள்ளக்காட்டார் பக்கத்து ஊர் பண்ணாடி. ரொம்ப அப்பாவி மனிதன். கொடுக்கப் போவதோ மூணு ரூபாய். ‘சீர் சீர்’ என்று வீட்டிற்கும் பிள்ளையார் கோவிலுக்குமாக நடையா நடக்க வைத்து காலை ஒடித்து விடுவார் போல் இருந்தது. என்ன பண்ணுவது என்று பார்த்தான். கலியாணத்துக்கு வந்து விட்டு நாதசுரத்தில் ‘சத்தம்’ பண்ணாமல் இருக்க முடியுமா? சுப்பண முதலி ஒரு வழி செய்தான். கோவிலுக்குப் புறப்பட்டு போன போது நல்ல இருட்டு. நடு வழியில் ‘கக்’ என்று வாசிக்காமல் விட்டுவிட்டான். “அடே ஏனப்பா, சுப்பணா ஊது. பையனைத் தட்ட சொல்லப்பா. (தவுல்) சும்மா வாரீங்களே?” என்றார் பண்ணாடி.

“இருட்டுக்குள்ளே எப்படிங்க ஐயா ஊதறது? நீங்க தான் வந்து பாருங்கோ. (நாதசுரத்தைக் காட்டி) இத்தனை ஓட்டையை அடைக்க வாண்டாமுங்களா?” என்றான்.

பண்ணாடி கேட்டுக் கொண்டார். மேற்கொண்டு நடையும் மிச்சமாச்சு. சுப்பண்ண முதலியார் சுவாஸ்யமாக இதைச் சொல்லிவிட்டு, “இந்த இருட்டைப் பார்த்ததும் இது மாத்திரம் இல்லீங்க. இங்கிருக்கிற இத்தனை ‘கெடாய்களை’ யும் மொள்ள ஓட்டிக்கிட்டு போய் நாளைக்கு வெள்ளகோயில் - காங்கயம் சந்தை வாக்கிலே வித்துக்கிட்டு ஊருக்குப் போயிட்டா யாருங்க என்ன பண்ணுவாங்க? கார்த்தாலே வெட்ட இருந்த ‘கெடாய்’ எல்லாம் ராத்திரியே மினியப்பன உசிரோடே உறிஞ்சீட்டுதுண்ணு சொன்னா நம்பமாட்டாங்களா?” என்று சொல்லிவிட்டு, பலமாகச் சிரித்துக் கொண்டு, “அங்க பாருங்க, இந்தப் பாரையிலே குப்புற உளுந்து நாட்டராயா, நாச்சி முத்தையா நீயே கெதிண்ணு கெடக்கறாங்களே இவுங்கெல்லாம் என்ன சொன்ன நம்பமாட்டாங்க?” என்றான் சுப்பண்ணன்.

சுப்பண்ணன் சமயம் போல் பேசுகிறதெல்லாம் மணியக்காரருக்குப் புதிதல்ல. “எல்லாம், நம்பினவனுக்குத் தானப்பா தெய்வம்” என்றார் பெரும் போக்காக.

அதைத் தொடர்ந்து, “நம்பாதவனுக்குக் கல்லுத்தானுங்க. நாம் உக்காந்திருக்கிறதும், இண்ணைக்குப் படுக்கப் போரதும், இந்தக் கோயிலுக்கு உள்ளே இருக்கறதும், எல்லாமே கல்லுத்தானுங்க!” என்று சுப்பண்ணன் சொன்ன போது பக்கத்திலிருந்த எல்லாருமே சிரித்து விட்டார்கள்.

செல்லாயாளுக்கு இந்தப் பேச்சைக் கேட்டதும் மினியப்பனிடம் இருந்த மதிப்பில் இன்னும் ஒருபடி குறைந்தது. மினியப்பனைப் பற்றிப் பேச்சு வருகையில், “ஆகா! கண் கண்ட தெய்வமாச்சே! அங்கே ஆயிரக்கணக்காக ஆடுகள் வெட்டப்பட்டும் ரத்தம் ஆறு போல் ஓடியும் ஒரு துளி துர்நாற்றமாவது உண்டா? அங்கே ஒரு ஈ ஏறும்பைக் காண முடியுமா?” என்று மற்றவர்கள் சொல்லக் கேட்டிருந்தாள். இப்போது அதற்கு நேர்மாறாக இருப்பதைக் கண்டாள். மஞ்சள் பொடியை ஏராளமாகக் கரைத்துத் தூவிக் கொண்டிருப்பதாலே ‘ரத்தவாடை’ அடிக்கவில்லை என்பதை அவளே உணர்ந்து கொண்டு விட்டாள். ‘மஞ்சள் போடாதிருக்கட்டும், பார்க்கலாம். இந்த மகாமினியப்பனால் கூட ‘சூர’ நாத்தத்தை பொறுக்க முடியாது!’ என்று மாரியப்பன் சொன்னது விளையாட்டுக்கு அல்ல என்பதும் தெரிந்தது. என்ன இருந்தாலும் இவ்வளவு மகிமை படைத்த மினியப்பனைப் பெரியவர்கள் பயபக்தியுடன் வணங்கி வழிபடும் போது தாங்கள் அலட்சியம் செய்வது எப்படி? மாரியப்பன் கண்டபடி பேசுகிறானே! இது மினியப்பனுக்குத் தெரிந்து கண்ணைக்கிண்ணைக் கெடுத்து விட்டால்? கெடுப்பதாவது? உடனே சுப்பண்ணன்

முதலியார் சொன்ன, “எல்லாம் கல்லுத்தான்!” என்ற வாசகம் உள்ளத்தில் வட்டமிடும்.

இப்படியாக அன்று இரவு செல்லாயாளின் உள்ளத்தில் பொங்கிய எண்ணத்தை விவரிக்க முடியாது. ஒரு பதின் மூன்று வயதுப் பெண்ணின் மனசிலே இவ்வளவு சிந்தனைகள் உருண்டோடிக் கொண்டிருந்ததென்றால், அந்த மாதிரி இரண்டத்தனை மூன்றத்தனை வயசானவர்கள் மனத்தில் என்னென்ன நினைவுகள் ஊற்றெடுத்ததுவோ? ஆனால் இந்த உலகில் எல்லாருமா சிந்திக்கிறார்கள்? பாவம், நாளைக் காலையில் வெட்டுண்டு உருளப் போகும் தலைகளை இவ்வளவு உல்லாசமாக ஆட்டிக் கொண்டு அந்த ஆட்டுக்கடாக்கள் நிற்கவில்லையா? அந்த மாதிரி கவலை அற்று ஒன்றைப் பற்றியுமே நினையாமல் தூங்குகிறவர்கள் எத்தனை பேரோ?

பொழுது விடிந்தது. விடிவதற்கு முன்பே கருக்கிருட்டில் ஆட்டுத் தலைகள் உருள ஆரம்பித்து விட்டன. இளமத்தியானத்திற்குள் எல்லாம் முடிந்து வண்டிகள் ஊரை நோக்கிப் புறப்பட்டுவிட்டன.

ஒவ்வொரு வண்டிக்கூட்டின் இரண்டு பக்கத்திலும் தோல் உரித்த ஆடு தொங்கிக் கொண்டு வந்தது. அதைப் பார்த்தாலே ‘ஐயங்கோயில்’ போய் வருகிறார்கள் என்பதைக் கண்டுகொள்ளலாம். செக்கச் செவேலென்று செவ்வலரிப் பூப்போல இருக்கும் மாமிசத்தின் மீது சூரிய கிரணங்கள் பட்டு இன்னும் பிரகாசமாக எடுத்துக் காட்டியது. அதை மற்றவர்கள் பார்த்து என்ன நினைத்தார்களோ? மாரியப்பனுக்கு மட்டும் அருவருப்பாகவும், காணச் சகிக்க முடியாமலும் இருந்தது. ‘இந்தப் பாழாய்ப் போன ஊருக்கு ஏன் வந்தோம்’ என்று நினைத்தான். பள்ளிக்கூடத்திலே, பாட்டி சொல்கிற மாதிரி தங்கம் போலப் படித்துக் கொண்டிருக்கலாம். கூத்துப் பார்க்க! சை, கூத்தாம் கூத்து? அதுதான் போகிறது? இங்கே இந்தப் பேய்க் காட்டுக்கும் வரவேணுமா? வந்து பார்க்க வேணுமா? நேற்று தளதளவென்று ஓடிவந்த ஆடுகள் இன்று ‘பொக்’ கென்று போய்விட்டது அவனுக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது. செல்லாயா உட்கார்ந்திருந்த வண்டிப் பக்கம் பார்த்தான். கண்ணை மூடிக்கொண்டிருந்தாள் அவள்.

வழி நெடுக அழகிய சின்னஞ்சிறு கிராமங்கள்தான். ஊர் வரும் வரை இருமருங்கிலும் நொச்சிச் செடிகளும், அவைகளின் மனோகர மணமும் ‘குறுகுறு’ வென்று இடையே ஓடிக் கொண்டிருக்கும் சிறு வாய்க்கால்களும், பச்சைப்பயிர்களின் சுந்தரக் காட்சிகளும், ஏற்று இறைத்தலும், கட்டை வண்டியைத் தட்டிவிட்டுக் கொண்டே பையன்கள் பாட்டும், இன்னும் ஓரம்பாரத்தில் பண்டம் பாடி மேய்க்கிறவர்களின் உல்லாச இசைகளுமாக எங்கும் இன்ப இசைகளே சூழ்ந்து கொண்டிருப்பது மாதிரி இருந்தது.

ஆனாலும், அவனுடைய மனதிலே இந்த நிகழ்ச்சிகள் ஒன்றும் படியவில்லை. கண்ணைத் திறந்தலும் மூடினாலும் கோரக் காட்சிகளே நினைவுச் சுழலில் வட்டமிட்டது. வரும் போது இன்பங்கலந்த ஒரு பயம் மனசிலே நிறைந்திருந்தது. ஆம், அந்த இன்பத்திலே மெல்லிய பயப்படலம் படர்ந்திருந்தது. இப்போது கொஞ்சங்கூட இன்பமோ பயமோ இல்லை! வெறுப்பு! தாங்க முடியாத வெறுப்பு, அவனை வாட்டிக் கொண்டு வந்தது. இதை மறக்க வழியில்லையா? இந்த வண்டியிலிருந்து குதித்து ஊரை நோக்கி ஏன், தன் பள்ளிக்கூடத்தை நோக்கி ஓடினால் என்ன?

ஒருவிதமாக என்னென்னவோ பயங்கரக் கனவுகள் கண்டுகொண்டே ஊர் வந்து சேர்ந்தான். வண்டியை விட்டு இறங்கியதும் தன் அம்மாவிடம் போய், “இதுக்குத் தானா வரச்சொன்னாய்?” என்று கேட்டான்.

அவள் வாய் நிறையச் சிரிப்போடு, “பாத்தியா அப்பனு?” என்றாள். “என்னத்தை?” என்று அவன் கேட்கவில்லை. அப்போதே காலையில் திருப்பூருக்குத் தான் புறப்படுவதற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்தான். ஊரிலுள்ள வீடுகளிலே வழி பார்த்துக் கொண்டிருந்த எல்லாருக்கும் மணிச்சத்தம் கேட்கவும் காணாததைக் கண்டது போல் உவகை பொங்கியது. பவளாக் கவுண்டர் தடியை ஊன்றிக் கொண்டு வாசலிலேயே நின்று கொண்டிருந்தார். பேத்தி வண்டியிலிருந்து இறங்கியதும், “அட சாமி, நீ பயந்துக்கிலையே?” என்றார். அதை ஓடி வந்து அணைத்துக் கொண்டு, “கண்ணு, நீ பயந்துக்கிலையே?” என்றாள்.

தன்னை எல்லாரும் “பயந்து கொள்ளவில்லையே?” என்று கேட்பது கொஞ்சமும் செல்லாயாளுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

“நானென்ன, கொளந்தப் புள்ளையா பயக்கறதுக்கு? அந்த மகா மினியப்பனையே பயப்படுத்திடுவேன்!” என்றாள்.

பவளாக் கவுண்டர் அப்படியே பரவசமாகி விட்டார்.

10

நாலைந்து நாளாகவே மணியக்காரருக்கு உடம்பு ‘ஒரு மாதிரியாக’ இருந்தது. இன்ன வியாதி என்று சொல்வதற்கு இல்லை. அவரும் ‘இது தான்’ என்று ஒரு வியாதியையும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லாமலே போர்வையை இழுத்துப் போர்த்துக் கொண்டே படுத்திருந்தார். பவளாக்

கவுண்டர் மட்டும் அங்குமிங்கும் வீட்டுக்குள் அலைந்து கொண்டிருந்தார். என்னத்தையாவது தழைதாம்பை அறைத்துக் கொண்டு வந்து காலில் தடவச் சொல்லுவார். ஏதாவது பத்தியத்தைச் சொல்லிக் கொண்டே இருப்பார். “எதற்கு இது?” என்று யாரும் அவரைக் கேட்பதில்லை. அவரும் நின்று பதில் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதில்லை!

பொதுவிலே நாட்டராயன் கோவிலுக்குப் போய்விட்டு வருகிறவர்களுக்கு, வந்து ஒரு வாரத்திற்குள் இந்த மாதிரி ‘வியாதி’ வருவது வழக்கம். கொழுப்பு ஏறிய ஆட்டுக் கடாக்களின் பல பாகங்கள் உள்ளே போயிருக்கிறதல்லவா? இரும்பைத் தின்றாலும் எனக்குச் ‘செரி’ க்கும் என்று தன்னுடைய சீரண சக்தியில் முழு நம்பிக்கையுள்ள கட்டிளங்குமரன் வரை எல்லாரையும் இந்தக் ‘கடாய்க்கறி’ ஒரு அசப்பு அசைத்தேதான் விட்டுவிடும். பெண்களுக்கு இது விதி விலக்கா என்ன? “என்னுமோ குளுந்து குளுந்து வருதே, ‘பூஞ்சோலை’ புடிச்சாப்பலே இருக்குதே, ‘வெட வெடப்பா’ மனம் பெரட்டுதே, சோகை புடிச்சாப்பலே உக்காந்திருக்கபடலே” என்று பெண்கள் தங்களுடைய ‘கோளாறை’ச் சொல்லுகையில் எந்தக் கைதேர்ந்த வைத்தியனும் மருந்து கொடுக்க கொஞ்சம் பின் வாங்கியே தான் தீருவான்.

மணியக்காரரும் வைத்தியர்களுடைய சங்கடத்தைத் தெரிந்து கொண்டுதான் மௌனமாக இருந்தார் போலும்? நாட்டு வைத்தியர்களிடம் பார்க்க விருப்பமில்லா விட்டாலும் கை அசைத்தால் காங்கயத்திலிருந்து செட்டியாரே பார்த்து ‘பட்டண வைத்திய’ னையே அனுப்பி விடுவார். ஆனால் மணியக்காரர் எதிலும் ‘சோடை’ இல்லாமல் படுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

காலைக்காற்று குளுமையாக வீசிக் கொண்டிருந்தது. அந்த அமைதியான காலை வேளையில் மோட்டார் ஆரன் சத்தம் கர்ண கடுரமாக விட்டு விட்டுக் கேட்டது. இந்தக் கடுரமான சத்தம் சில செவிகளில் தேவாமிர்தம் போல் விழுந்தது என்றால் அது ஆச்சரியப்பட வேண்டிய செய்திதான்! மணியக்காரருக்குக் காரில் வருகிறவர், வீர்ப்ப செட்டியார்தான் என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல் தெரிந்து விட்டது. இந்த கிராமத்துக்கு வீர்ப்ப செட்டியார் காரைத் தவிர வேறு யாருடைய கார் வரப் போகிறது? அங்கங்கே விளையாடிக் கொண்டிருந்த குழந்தைகளுக்கு கண்மண் தெரியவில்லை. காரைக் கண்டதும் சந்தோஷ மிகுதியால் இன்னும் ஒரு கைமண்ணை வாரித் தலையிலே போட்டுக் கொண்டு குதியாகக் குதித்தன.

மணியக்காரர் படுக்கையிலிருந்து எழுந்து உட்காரவும், செட்டியார், “அட்டே!” என்று விசாரிக்கவும் சரியாயிருந்தது. கூர்ந்து பார்த்துக் கொண்டே, “எட்டு நாட்களாக வரவேணுமிண்ணு தான் பார்த்தேன். ஓய்வு ஒழிச்சல் இருந்தால் தானே? எங்கே நேரம்? அந்தக் கூத்தை ஏன் கேக்கறீங்க? இன்னும் கருப்பராயன் கோவில் பயணம் ஏதாச்சும் மீதி இருக்குதா? அல்லது எல்லாம் ஆச்சா? அட்டே, நாளைக்கு வெள்ளிக்கிழமை இல்லே? அதுவும் ஆடி வெள்ளிக் கிழமை. மலைக்குப் போவீங்களே? எங்கே சேமலைக்கா? இல்லாட்டிச் சென்னிமலைக்கா?” என்றார்.

மணியக்காரர் மெதுவாகச் சிரிக்க முயன்றார். இதற்குள் செல்லாயா இரண்டு டம்ளரில் பால் கொண்டு வந்து வைத்தாள்.

செட்டியார் தலையைத் தடவிக் கொண்டே, “அம்மணி, என்னாயா அய்யம் படுத்துக் கிட்டாங்களே!” என்றார்.

“இனி நல்லாயிருமிங்க” என்றாள் செல்லாயா.

செட்டியாருக்கு ரொம்ப சந்தோஷம். “பாத்தீங்களா? பாத்தீங்களா? நா வந்தாலே ஒரு ‘கலகல’ ப்பு இல்லீங்களா? அம்மணிகூடக் கண்டிட்டா பாருங்க. எங்கே செல்லாயா, அய்யனுக்கும் கொஞ்சம் ‘காப்பி’ போட்டாயா. இந்தப் போர்வையை இப்படித் தூக்கி எறியுங்க. நாஞ் சொல்றபடி கேட்டாத்தான் இங்கே உட்காந்திருப்பேன். சோறு தின்பேன். இல்லாத போனா, இதே காரைத் திருப்பிட்டுப் போகறப் போறேன்” என்றார் செட்டியார்.

மணியக்காரருக்கு பேச்சைக் கேட்கக் கேட்க உடம்பு குணமாவது போல இருந்தது. மனசு என்ன நிலையில் இருந்தாலும், ஒரு உற்சாகமான பேச்சு, ஆதரவான வார்த்தை - இவைகளைக் கேட்டால் ‘கட்டுப் பிடித்து’ விட்ட மாதிரி குதூகலம் கொள்ளுகிறது.

கொஞ்ச நேரம் வேடிக்கை விளையாட்டாகப் பேசிக் கொண்டிருந்த பிறகு, “உள்ளே போகலாமே?” என்று மணியக்காரரையும் கூட்டிக் கொண்டு செட்டியார் உள் அறைப் பக்கம் சென்றார். “கையை உடுங்க. அப்படி நடக்கச் சீவனா செத்துக் கிடக்கிறேன்” என்று அவரே விசையாக எட்டி வைத்து நடந்தார்.

செட்டியாருக்கு அடிக்கடி இங்கு வந்து பழக்கம். ஆதலால் அந்த அறையில் துணிமணியும், கொள்ளு மூட்டையும் நிறைந்திருக்கவே,

படுக்கை அறையிலேயே போய் மெத்தையின் மீது இருவரும் உட்கார்ந்தார்கள்.

செட்டியார் கொஞ்சங் காரமாகவே, “என்னுங்க மணியக்காரரே, நாளுக்கு நாள் ‘பதிரு’ ப் பட்டம் எச்சாகறதைத் தவிர என்னத்தைக் கண்டோமுங்க?” என்றார்.

என்ன சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார் என்பது நன்றாகத் தெரியவில்லை. “யாரு மேலே கோவிக்கிறீங்க?” என்றார் மணியக்காரர்.

“உங்க மேலெதான். எம்மேலெதான்!” என்று சொல்லிச் சிரித்துக் கொண்டே தலையை இரண்டு தரம் தடவிக் கொண்டார்.

மறுபடியும், “உங்களுக்கு என்ன தெரியாதா? நாம ரண்டு பேரும் சேர்ந்து ஊரைக் கெடுக்கறமாம்? எப்படி யிருக்குது கதை” என்றார்.

“சொல்றவனுக்கு என்னுங்க? சொல்லிக்கிட்டுத்தான் இருப்பான். நாம காதிலே போட்டுக்காமே இருந்திட்டாப் போகுது” என்றார் மணியக்காரர்.

“அப்படிச் சொல்லுங்க. தலைபோற அவசரம்னு ஆவிப்பறந்து கிட்டு ஓடியாறபோது ஓடியாறது. செட்டியாரே நீங்கதான் சகாயம், நீங்க குடுத்து ஒதவாட்டி குடி முளுகிப் போகும்கறது. அண்ணா உங்க சகாயம் இல்லாட்டி பொளப்புத்தனம் எப்படி நடக்கும்? நீங்கதான் செட்டியாருக்கு சொல்லோணும்னு உங்க காலைப் புடிக்கிறது. அட அப்பாவி போறாம்போண்ணு ஆபத்துக்கு ஒதவுனா அப்பற கெடைக்கிற பட்டம் என்ன தெரியுமுங்கல்லோ? செட்டி தம்பிடி வட்டி கொறைக்க மாட்டான். இந்தப் பாழாப்போன மணியக்காரன் நம்ம வாயிலே மண்ணைப் போட்டுட்டானேண்ணு நம்மளைத் துரத்தரதா? நாமளா கடனை வாங்குண்ணு சொன்னோம்? நாமளா வட்டி சல்லிக் காசு கூட கட்டவேண்டாம், பூமி ஏலத்திலே போற மட்டும் சும்மா இரப்பாண்ணு சொன்னோம்? மண்டை கிறுகிறுத்தவனைத் தவிர்த்து வேறே எவனாச்சும் பேசற பேச்சுங்களா இது?” என்று சொல்லி மூச்சு வாங்குவதற்காக செட்டியார் கொஞ்சம் நிறுத்தினார்.

அசையாமல் மணியக்காரர் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். “இன்னும் பாருங்க அக்கிரமத்தை. குடுக்கறதையும் குடுத்திட்டு நூத்தி எட்டு தடவை அவனைக் காலைக் கட்ட வேண்டியிருக்குதுங்க? கொஞ்சம் ‘நறு’ க்கிணு கேக்கப் போனா, ‘வெட்டறன் குத்தறன்’ கறது? குத்தறதுண்ணா இவங்க

அப்பனுட்டுக் கிள்ளுக் கீரையிண்ணு நெனைச்சுக் கிட்டாங்களா?” என்று கோபத்தோடு கூறினார்.

தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டே மணியக்காரர், “கடங் கொடுத்தவன் அதட்டற காலம் போய், கடன் வாங்கினவன் மெரட்டற காலமாக இருக்குதுங்களே? உங்களைப் போல இருக்கறவங்க தலையைக் குத்தீட்டுப் போற காலந்தானுங்க” என்றார்.

செட்டியார் என்னவோ யோசித்துக் கொண்டிருந்தார். “இந்த ஆத்தோரம் ராமசாமிக் கவுண்டன் ‘பொளி’ க்குப் பக்கத்திலே யாருதுங்க? நல்ல பூமி, புகையிலை நல்லா வருமாமல்ல?” என்றார் செட்டியார்.

எப்போதுமே செட்டியார் யோசனை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியது. மற்றக் காரியங்கள் மணியக்காரர் மனத்திரையில் உருவகம் ஆகிவிடும். அடுத்த கணமே கோடுகள் கிழித்து மானசீகமாக கட்டிடம் கட்டிவிடுவார்.

சாயங்காலம் ஆற்றங்கரைக்குப் புறப்பட்டார்கள். மணியக்காரருக்கும் கொஞ்சம் ‘காலாற’ நடக்க வேண்டும் என்று தான் தோன்றியது. இருந்தாலும் செட்டியார் தூண்டுதலினால் அந்தப் பூமியை மனதில் வைத்துக் கொண்டு மணல் ஓரமாக நடந்து போய்க் கொண்டிருந்தார். தலையாரி கைத்தடியுடன் இவர்கள் பின்னால் வந்து கொண்டிருந்தான்.

கரை மேட்டில் ஏழெட்டுப் புளிய மரங்கள் இருக்கின்றன. அது காய்த் தருணம். ஏலத்துக்கு விடுவதற்கு முன்பே மரத்தை மொட்டை அடித்து விடுவார்கள். ஆனால் அந்தப் பங்கில் ‘குடு குடு’ கிழவி பாவக்காரும் ஈடுபட்டிருந்ததைக் காண மணியக்காரருக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அடிக்கடி மணியக்காரர் வெளியே வருவதில்லை. வந்தாலும் தோட்டமுண்டு, வீடுண்டு. இந்த மாதிரி அவர் கண்ணில் ஒன்றும் படுவதில்லை. மணியக்காரர் ஏனோ சோர்வு தட்டியவராக இருக்கிறார் என்பதைக் கவனித்த செட்டியார், “என்னுங்க மணியாரே, இருந்தால் உங்களாட்ட இருக்கோணும். என்னுங்க பின்னே, பூமிக்கும் கேடாப் பொறக்கறதிலும் சும்மா இருந்திரலாமே” என்றார்.

பார்க்கப் போனால் அந்தப் பேச்சுக்கு அர்த்தம் ஒன்றுமில்லை. இருந்தாலும் மணியக்காரர் சிரித்துக் கொண்டு, “என்ன சொல்றீங்க?” என்றார்.

“எடுத்த காரியத்தை முடிக்கறதிலே உங்களைப் போல கண்டதில்லீங்கோ. காரியத்துக்கு அப்புறந்தான் உங்களுக்குச் சோறு தண்ணி எல்லாம்” என்றார்.

அதிலும் உண்மை இல்லாமல் இல்லை. கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் சுற்றிலும் பரந்து கிடக்கும் எத்தனையோ தோட்டங் காடுகள் மணியக்காரர் சம்பந்தத்தால் செட்டியாருக்கு வசமாகி யிருக்கிறது. செட்டியார் உறவினால் மணியக்காரரும் பயன் பெற்றிருக்கிறார்.

நடைச் சலிப்புத் தெரியாமலே முக்கால் மைலுக்கு மேல் வந்து விட்டார்கள். தாங்கள் வாங்கப் போகும் நிலத்தை ‘நோட்டம்’ பார்த்துக் கொண்டே சின்ன அணைக்கட்டின் கரடுமுரடான கற்களின் மேல் உட்கார்ந்தார்கள். தலையாரி ஒரு அணிலைத் துரத்திப் பிடிப்பதில் மும்முரமாக முனைந்திருந்தான்.

மாலைக் கதிர்கள் எங்கே பார்த்தாலும் மாயாஜாலம் புரிந்து கொண்டிருந்தன. இளம் ராகி நாற்றுக்களின் உச்சியைப் பொன்னிறமாக்க முயலுகையில், தங்கமும் பச்சையும் கலந்த ஒரு வர்ணஜாலம் கண்ணைக் கருத்தைக் கவர்ந்தது. குறுகுறு என்று ஓடும் ஆற்று நீரின் மீதும் பாறைகளின் மீது உட்கார்ந்திருக்கும் வெண்ணிறக் கொக்குகளின் மேலும், பக்கத்திலுள்ள பசும் மைதானங்கள், மரத்தின் இடைவெளிகள், கரையோரப் புதர்கள் இங்கெல்லாம் மாலைக் கதிர்கள் ஓடிப் பாய்ந்து புதுப்புது வனப்புக் கோலத்தைப் பரப்பிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால், இந்த அற்புத அழகிலே இதயம் ஒன்றிப் பரவசப் படுவாரைத்தான் அங்கு காணோம்!

மணியக்காரர் மௌனமாக உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார். செட்டியாரும் கொஞ்ச நேரத்துக்குப் பிறகு தீர்க்கமான குரலில், “கட்டாயம் உங்களுக்கும் ஒரு ‘கார்’ வேணுமுங்க. அது இல்லாத போனாச் செரிப்பட்டு வராதுங்க” என்றார்.

நாளதுவரை செட்டியார் பேச்சை தட்டியவரல்ல. அந்தப் பிராந்தியத்திலே பழைய சோற்றுக்குப் பதில் ‘காப்’ பியைக் கைக்கொண்ட முதல் மனிதர் மணியக்காரர் தான். ஆனால் இதற்கு அவருக்குக் ‘குரு’ வாக விளங்கியவரும், இன்றைக்கும் அந்த ஸ்தானத்தை வகித்து வருபவரும் நமது செட்டியாரவர்களே தாம். இன்னும் செட்டியாரோடு காங்கயம் போகும் போதெல்லாம் புதுப்புது அனுபவங்களை அவர் அடைந்தே வந்தார். அழகான திரைச்சேலைகள், மகளுக்கு விதவிதப் படங்கள். விநோதப் பொருள்கள் முதலியன அவர் வீட்டை வந்தடைந்தன. ஏற்கெனவே இப்படி எல்லாம் நிகழ்ந்திருக்க ஒரு கார் வாங்குவது என்ன

பிரமாதமான காரியமா? தவிர அவருக்கும் வெகு நாளாக அந்த ஆசை உண்டு. “ஆகட்டும் நீங்களே நல்லதாப் பார்த்து ஒண்ணை முடிச்சுக் குடுங்கோ?” என்று அவரிடமே அதை விட்டு விட்டார்.

இருவரும் திரும்பி வீட்டிற்கு வரும்போது நன்றாக இருட்டிவிட்டது. செட்டியார் இரவில் ஆகாரம் சாப்பிடுவதில்லை. பாலும் பழமும் மட்டும்தான் உட்கொள்வார். நல்ல பலகாரமாக இருந்தால் தள்ளுபடி இல்லை. அன்றைக்கு அவர் விருப்பம் போலவே இரண்டு தினுசும் கிடைத்தது. ஆகையால், “செல்லாயா, தங்கமான பொண்ணு” என்று அவர் வாயார வாழ்த்துவதை பவளாக் கவுண்டர் மனப்பூர்வமான வாழ்த்துதல் என்றே எண்ணி மகிழ்ச்சி அடைந்தார்.

11

இரண்டு மூன்று நாளைக்குப் பிறகு ஒருநாள் அதிகாலை இன்னும் காக்கை குருவி கூட சத்தம் செய்யவில்லை. எங்கும் அமைதி நிலவியது. அந்த அமைதியைக் கலைத்துக் கொண்டு மாரியம்மன் கோவிலுக்கு எதிரிலிருந்து ஒரு தீனக்குரல் எழுந்தது.

“அம்மா, மாரியாத்தா, நீ இருக்கறது நெசமானா எம் வயறு பத்தி எரியறது மாதிரி இந்த மணியக்காரன் ஊடும் எரிஞ்சி போகோணும் தாயே” என்று ஒரு வயசு சென்ற கிழவி வேண்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

அந்த வேளையில் மாரியம்மனே வேற்றுருக் கொண்டு அங்கு நிற்பது போல் இருந்தது. தலையெல்லாம் பஞ்சு போல் வெளுத்திருந்தது. உடம்பும் தளர்ந்து நடக்க மாட்டாமல் கோலைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து கும்பிடும் அந்த கிழவி யார்? அப்படி என்ன குறை வந்துவிட்டது அவளுக்கு? சற்று நேரத்தில் இந்தக் குரல் கேட்டுத்தானோ என்னவோ ஐந்தாறு பேர் அங்கங்கே பார்த்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆலமரத்தின் கிளைகளில் படிந்திருந்த பறவைகளும் கல்லாய் சமைந்துவிட்டன. பார்த்தவர்களும் அப்படியேதான். கிழவி மேலும், “மாரியாத்தா, எனக்குச் சோடிக் கெடா வெட்டறதுக்குச் சத்தில்லே. எம் பசங்க மூணும் பொளச்சிருந்தா ஒண்ணுக்கு நாலா செய்திடறேன். நீ இங்கெ குடி இருக்கிறயிண்ணா இந்த மணியாரனை மாத்திரம் விசாரிக்காமே இருந்திடாதே!” என்றாள்.

பிறகு வாயில் முணுமுணுத்துக் கொண்டே தன் தோட்டத்தை நோக்கி நடந்தாள். அவள் தோட்டம் போய்ச் சேருமுன்பே இந்தப் ‘பிரார்த்தனை’ ஊர் முழுதும் பரவிவிட்டது. “அடி சண்டாளி, கோயில்லையா உழுவறது” என்று இரண்டொருத்தி வாய்மேல் கை வைத்தார்கள்.

“அவளுக்கு இப்படி இருந்து தாக்கும்” என்று அங்கேயே கேள்வி பதிலும் எழுந்து அடங்கிக் கொண்டிருந்தது.

ராமசாமிக் கவுண்டர் காலையில் தோட்டத்துக்கு வந்ததும் வாரி வெளியில் ‘எமகிங்கரர்’ கள் போல் முத்தப்ப கவுண்டன் மக்கள் மூன்று பேரும் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார்கள். காலையில் கோவிலில் விழுந்தவள் இவர்களுடைய தாயார்தான். விஷயம் இதுதான். எப்போதோ இவர்கள் அப்பன் இருந்த காலத்தில் செட்டியாரிடம் கடன் வாங்கியிருந்தது, இன்று ஒன்றுக்குப் பத்தாகப் பெருகி பூமியே போய்விடும் நிலைமைக்கு வந்துவிட்டது. முதலில் ‘ஏனாதானா’ என்று கவனிக்காமல் இருந்தார்கள். இப்போது, ‘குரல்வளை’ யைப் பிடிக்க வரவும் கோவிலில் விழுவதைத் தவிரக் கிழவிக்கு வேறு வழி இல்லாமல் போய்விட்டது. புத்திசாலி மகன் ஒருத்தன் கத்தியைத் தீட்டிக் கொண்டிருக்கிறான்!

ராமசாமி நெருங்கிய சொந்தக்காரர். அதனால் தான் வந்திருக்கிறார்கள். “அட என்ன விசயமப்பா கார்த்தாலே?” என்று ராமசாமிக் கவுண்டர் கேட்டார். “மாமா உங்களுக்கு தெரியாதா? செட்டியாருக்கு அத்தனை ‘எளக்காரம்’ குடுக்கறவன் நம்ம மணியாரன் தானுங்க. இண்ணைக்கு ரண்டு தட்டுலே தட்டி, நொங்குக்காய் சீவராப்பலெ சீவி அணைக்கட்டிலே சாக்கிலே கட்டி உடாட்டி நானு எங்க அப்பனுக்கு பொறக்கலீங்க!” என்றான்.

“போடா போ பதரே” என்று ராமசாமி மிரட்டினார்.

மூத்தவன், “நீங்களே சொல்லுங்க. ஊடு, நம்ப புள்ளே குட்டி இருக்குதுங்களே? சரியான காணியாளனுக்குப் பொறந்தவன் பண்ண வேலெங்களா இது? நாங்க ஆண்டியுங் கோமணமுமா போனா இவனுக்கு என்ன வருதுங்க? உண்ணியும் ஊரைக் கெடுக்கறதுக்கு இல்லாதெ ‘சதக்கிணு’ இவனைப் போட்டு எறிஞ்சிட்டா என்னுங்க?” என்றான்.

ராமசாமிக் கவுண்டருக்குச் சமாதானம் சொல்வதற்குள் போதும் போதும் என்று ஆகிவிட்டது. கிழவியை மண்ணை வாரித் தூற்ற

வேண்டாம் என்றால் கேட்டால் தானே? இதன் பலன் எப்படி ஆனாலும் ஆகட்டும். இப்போது ராமசாமி கவுண்டர் கண் மூட முடியாமல் போனதுதான் மிச்சம்!

எய்தவன் இருக்க அம்பை நோவதில் என்ன பயன் என்று ஒரு பழமொழி உண்டு. ஆனால் இதிலே எய்தவன் யார்? அம்பு எது? என்று கண்டுபிடிப்பது மகாக் கஷ்டமாக இருந்தது. மணியக்காரரைச் சலித்துக் கொள்வதா? அல்லது செட்டியாரைத் திட்டுவதா? இல்லாவிட்டால் தங்களுடைய தலைவிதியையே நொந்துகொள்வதா?

இயற்கையிலேயே ராமசாமிக் கவுண்டருக்கு பரோபகார நோக்கு அதிகம் உண்டு. ஒரு விதத்தில் மற்றவர்களிலிருந்து அவர் மாறுபட்டே இருந்தார். தன் பையனைப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு அனுப்பும்போதே இதை உத்தேசித்தே தான் அனுப்பினார்.

எல்லாரையும் போல மண்ணைக் கிளறிக் கொண்டிருப்பதிலே என்ன சுகம்? பையன் படித்துப் பெரிய கெட்டிக்காரனாகவும், புத்திசாலியாகவும் பெயர் எடுக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டார். இடையிலே இந்த மாதிரி எத்தனையோ 'எக்கச்சக்கமான' காரியங்கள் வந்து குறுக்கிட்டன. தானும் நாலு பேருக்கு நல்லவனாக நடக்க வேண்டும் என்று அவர் படாதபாடு பட்டார். எந்தக் கட்சியிலும் சேர்ந்தவன் அல்ல என்று காட்டிக் கொள்வதற்காகவே நாட்டராயன் கோவிலில் மணியக்காரரோடேயே பக்கத்தில் இருந்தார். தவிர, வந்த இடத்தில் அவரை ஜாக்கிரதையுடன் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதும் அவருடைய அந்தரங்க ஆவல்.

ஊருக்குள் 'கட்சி கிட்சி' என்ற பேச்சே இருக்கக் கூடாதென்பதற்கு எவ்வளவோ முயற்சித்தார். தனி மனிதன் முயற்சியால் எல்லாமே திருந்தி விடுகிறதா? எப்படியோ போகட்டும். தன்னைப் பொருத்த வரையிலாவது அது திருப்திதான் என்று இருந்தார். அப்படியும் மற்றவர்கள் சும்மா இருக்கவிடுவதில்லையே?

கடைசியாக ராமசாமிக் கவுண்டர் முழு உதவியும் செய்வதாக வாக்களித்த பிறகுதான் தீட்டிய அரிவாளைக் கீழே வைத்தார்கள். கிழவியும் சாந்தமடைந்தாள்.

ஆனால், மற்ற இடங்களில் அது எப்பேர்ப்பட்ட குமுறலை உண்டாக்கியது என்பது போகப்போக ராமசாமிக் கவுண்டருக்கே துலாம்பரமாகிவிட்டது.

ஒருநாள் மணியக்காரர் ராமசாமிக் கவுண்டரைத் தம் வீட்டுக்குக் கூப்பிட்டார்.

வெகுநேரம் தனித்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். என்னதான் தனக்கு மணியக்காரரிடம் துளியும் விரோதம் கிடையாது என்றாலும் அவர் நம்பத் தயாராக இல்லை.

“நானும் என்னென்னவோ ஆசை வெச்சிருந்தேன். அதெல்லாம் அடியோடு கெடுத்துப் போட்டிங்க” என்றார் மணியக்காரர்.

இருவரும் மரியாதையாகவேதான் பேசிக் கொள்வார்கள். இப்போதும் அப்படியேதான் பேசிக் கொண்டார்கள். அதில் ஒன்றும் குறைவு இல்லை. மணியக்காரர் மகன் கலியாண விஷயத்தைத் தான் குறிப்பிடுகிறார் என்பது ராமசாமிக்குத் தெரியாததல்ல. குறிப்பை அறிந்து கொண்டார். ஏன்? ராமசாமியின் மனப்பூர்வமான ஆவலும் அதுதானே? மகனுக்கு ஏற்ற இடம் என்றே கருதி வந்தார். ஊரிலே இருவரும் நல்ல புள்ளிகள். நல்ல சம்பந்தம். ஆனால் இடையே ஒரு பெரு நெருப்பல்லவா வளர்ந்து வருகிறது?

அந்த நெருப்பு சுலபத்தில் அணைந்து விடுவதாகத் தெரியவில்லை. ஆரம்பத்தில் சும்மா புகைந்து அணைந்து விடும் என்று எதிர்பார்த்தார்கள். ஆனால், இப்போது அது கொழுந்துவிட்டு ஜகஜ்ஜோதியாக எரிய ஆரம்பித்து விட்டது.

“உண்ணிச் சொல்றதுக்கு என்ன இருக்குது? அவரவர் கையிலானதைப் பாத்துக்க வேண்டியதுதான்” என்றார் முடிவாக. “என்னுங்க அப்படிச் சொல்றீங்க?” என்று அமைதியாகவே ராமசாமி கேட்டார்.

செல்லாயா மல்லிகைச் செடிக்கு வாசலில் தண்ணீர் ஊற்றிக் கொண்டே இந்தப் பேச்சுகளைக் கேட்டாள். தன் தந்தையின் கடும் வார்த்தைகளைக் கேட்க அவள் கண் கலங்கியது. ‘இது என்ன ஆகுமோ?’ என்று அவள் துடித்தாள்.

மணியக்காரர் அடக்கமாக, “செரி, நீங்க போங்க” என்றார்.

ராமசாமிக் கவுண்டன் கோபத்தைத் தணிக்க ஆன மட்டும் பார்த்தான். முடியவில்லை. அவர் பிடிவாதமாகவே இருந்தார். குற்றம் செய்யாதவன் கூட சில சமயம் குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டு விடுகிறான். ஆனால்,

குற்றவாளி குற்றத்தை ஒப்புக் கொள்வதுதானே அரிய காரியமாக இருக்கிறது!

12

கோவில் ஐயர் பஞ்சாங்கத்தை புரட்டிக் கொண்டிருந்தார். ஏதோ நாள் நட்சத்திரம், நோம்பு நொடி என்றால் தான் பஞ்சாங்கத்தை எடுத்துப் பார்ப்பது வழக்கம். மற்றபடி பஞ்சாங்கத்திற்கும் அவருக்கும் வெகுதூரம். தானுண்டு, கோயில் பூசையுண்டு, பொடிமட்டையுண்டு என்று ‘அக்கடா’ என இருப்பவர். அந்த ‘அப்பாவி’ மனிதரைப் பிடித்துக் கொண்டு “சோசியம் பாருங்க” என்றால் என்னத்தைச் செய்வார்! “தெரியாது” என்றால் நம்பினால் தானே ஆகும்? அல்லது சும்மாவிட்டால்தானே? மற்றவர்களுக்குச் சொன்னால் பிடிபடும். ஆனால் பவளாக் கவுண்டர் இலேசில் போகிறவர் அல்ல. தவிர, “நம்ம ஐயருக்குத் தெரியாதது என்ன இருக்குதுங்க? மகன் கெரகம் எப்படி யிருக்குதுங்க? சோசியம் பாருங்க” என்று சொல்லும் போது ஐயர் சும்மா இருக்க முடியுமா?

கையில் கொண்டு வந்திருந்த தேங்காய், காய்கறிகள், எல்லாவற்றையும் எடுத்து உள்ளே வைக்கும்படி சொல்லிவிட்டு, திண்ணையில் கவுண்டர் உட்கார்ந்து விட்டார்.

ஐயருக்கு ஒரு விதத்தில் சந்தோஷம் தான். வீடு தேடி எத்தனையோ ‘பெரியதனக்காரர்கள்’ வந்தாலும் பவளாக் கவுண்டர் வருகையால் தனிப் பெருமையை அடைந்தார்.

பஞ்சாங்கத்தைப் புரட்டிக் கொண்டே, “சனி தெசை தீருதுங்க. மேற்கொண்டு நல்ல யோகம். கொஞ்ச நாளைக்கு எதிலும் ஒதுங்கியே இருக்க வேண்டும். வக்கிர புத்தி... (யாருக்கு) அப்புறம் சுக்கிரதெசை இருக்குதுங்க” என்றார்.

எல்லாவற்றையும் அதிலே கண்டு கொண்டது போல பவளாக் கவுண்டர் மகிழ்ந்தார். ஐயருக்கும் ‘காத்திலே கசம்பிலே’ ஊருக்குள் நடக்கிறது காதில் விழாமலா இருக்கும்? இதை வைத்துக் கொண்டு சோசியத்தைத் தீர்த்துக் கட்டி விட்டார். இந்த மாதிரி இக்கட்டான சந்தர்ப்பத்திலே ஐயர் ஒரு வழியைக் கையாள்வது வழக்கம். தம் பாட்டனார் சம்பவத்தை ஞாபகப்படுத்தாமல் இருக்கமாட்டார்.

கோவில் ஐயரின் பாட்டனார் நடேசய்யர், கெட்டிக்காரர். வெளியூர் போயிருந்தால் ராவுக்குரா வீட்டுக்கு வந்துவிடும் ஐயருக்கு, மாந்திரீகம் தெரியும் என்றும் கதை. ஒருநாள் கூட இரண்டு பண்டாரப் பசங்களோடு கலியாண வீட்டிலிருந்து திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தார். வீட்டுக்கு இன்னும் கால் மைல்தான் இருக்கும். வண்டித் தடத்திலே ஒருத்தனும் பின்னால் மற்றவனும் நடுவில் ஐயரும் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். என்னவோ காலில் சுரீர் என்றது. “என்னடாப்பா” என்றார். அவ்வளவுதான். வீட்டிற்கு வருவதற்குள் விஷம் தலைக்கேறி விட்டது. விடிவதற்குள் அவர் காரியம் முடிந்துவிட்டது.

“விதி யாரை விட்டுதுங்க?” என்று கோவில் ஐயர் தம் பாட்டனார் இறப்பைச் சொல்லும் போது, கேட்பவர்களுக்கு “எல்லாம் சரிதான்” என்று தோன்றும்.

“நம்ம நெனப்பிலே என்ன நடக்குதுங்க?” என்று சொல்லி, ஆலமரம் காற்றில் முறிந்து விழுந்த போது கீழே நின்ற பத்துப் பேருக்கு அடி பட்டும், தான் மட்டும் தப்பிப் பிழைத்ததையும் சொல்லுவார்.

“பாருங்க, அதது தலெ எழுத்துப்படி நடக்குமுங்க. நம்ம செயல்லே என்ன இருக்குங்க” என்று ஐயர் சொல்லும் போது, ‘ஜோசியத்’ துக்கே, ஏன் அவர் சொல்லுக்கே ஒரு சக்தி இருப்பது போல் தோன்றும். “சரிங்க சாமி, பேத்தி யோவம் எப்படிங்க?” என்றார் கவுண்டர்.

கண்ணை மூடிக் கொண்டு, “அதையேங் கேக்கறீங்க? நல்ல யோகக்காரி, பெரிய எடமா கெடைக்கப் போகுது. செல்லாயா லச்சமீல்ல!” என்று ஒரேயடியாக மானுடப் பிறவியை தெய்வப் பிறவி யாக்கியதும் பவளாக் கவுண்டருக்கு உற்சாகம் தாங்க முடியவில்லை.

“சாமி உங்களுக்கு பாலு கீலு, காய்கசம்பு என்ன வேணும்னாலும் தோட்டத்துப் பக்கம் வாங்க. ஆண்டிப் பயங் கிட்டச் சொல்லி யுட்டாலும் போதுமுங்க. எதுக்கும் ராஞ்சிக்கப் படாதீங்க. நம்ம ஊடு உங்க ஊடுங்க” என்றார்.

ஐயர் எல்லாருடைய வீட்டையும் சொந்த வீடு போலத் தான் பாவித்து வருகிறார். சிரித்துக் கொண்டே, “அதுக் கென்னுங்க” என்று கவுண்டரைத் தாட்டி விட்டார்.

கவுண்டர் வெகு வேகமாக வீட்டுக்கு வந்தார். வாசலில் தடிச் சத்தம் கேட்கவும் செல்லாயா ஓடி வந்தாள். “எங்கீங்க ஐயா, உங்களைத் தேடறது? சிக்க மாட்டீங்கறீங்களே?” என்றாள் செல்லக் கோபமாக.

“ஏதுக்கு ஆத்தா?” என்று பரிவுடன் கேட்டார். செல்லாயா அன்று காங்கயம் காரில் போய்விட்டு வந்திருந்தாள். சொந்தக் காரில் போவது அவளுக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. அடேயப்பா, குண்டு குழியில் ‘கிணுக்’ கென்று இறங்கும் போதும் துளி கஷ்டம் கூடக் கிடையாது. மாட்டு வண்டியில் போகும் போது, குதிரை வண்டிப் பிரயாணம் சுகமாக இருக்கும் என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தாள். செட்டியாருடைய குதிரை வண்டியில் நலைந்து தரம் போனது சுகமாகவே இருந்தது. ஆனால் காருக்கு இணை காரே தான்! தாத்தாவுக்கு வாசனைப் புகையிலை வாங்கிக் கொண்டு வந்திருந்தாள். எப்போது காங்கயம் போனாலும் வாசனைப் புகையிலை வாங்கிவர மட்டும் தவற மாட்டாள். தாத்தையனுக்கு அந்தப் புகையிலையில் அவ்வளவு மோகம். இன்னும் என்னென்னவோ அன்று சொல்ல வேண்டும் என்று நினைத்தாள். ஆனால், நூல் குட்டையைக் கையில் எடுத்ததும் அவள் மனம் எங்கெங்கோ பறக்க ஆரம்பித்தது.

மத்தியானம் செல்லாயாளுக்கும் காப்பி பலகாரங்கள் செட்டியார் கடையில் விருந்து போல் தடபுடலாக நடந்தது. ஆனால், அதை சுவைத்துச் சாப்பிடக் கூட அவளுக்குத் தோன்றவில்லை. தன் தகப்பனாரும் செட்டியாரும் ரகசியமாக ‘மொண மொண’ வென்று பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அதிலே, “காரிலேதானே போகவர இருக்கிறீர்கள்? கையிலே கத்தித்தடி இருக்கிறது? தோட்டாவைப் போட்டு நிறைத்தே வைத்திருங்கள். காரைக் குறுக்காட்ட கட்டை கிட்டை வைத்தால் ஒரு வெத்தி வேட்டு எழுப்புங்கள்” என்ற கதம்பப் பேச்சு அவள் மனசைக் கிளறி விட்டு விட்டது.

ராமசாமிக் கவுண்டர் வீட்டுக்கு வந்ததும் தன் தந்தை விட்டுக் கொடுக்காமல் கடுரமாகப் பேசியதும் அவளுக்கு வருத்தமாக இருந்தது. மாரியப்பன் வந்து கேட்டால் என்ன நினைப்பான்? இருக்கிற நடவடிக்கைகளைப் பார்த்தால் இது வெகு தூரத்துக்குப் போகும் போல் இருக்கிறதே என்று அஞ்சினாள். அவள் பயப்பட்டதற்குக் கணக்காக இப்போது இன்னும் தாறுமாறாக எல்லாம் நடக்க ஆரம்பித்து விட்டதே! தன்னுடைய தகப்பனார் மோட்டார் வாங்கியதால் அளவற்ற ஆனந்தம் அடைந்தாள். இன்பகரமான பிரயாணம் அதில் செய்யலாம். உல்லாசமாக காரில் சவாரி செய்வதைப் பார்த்து, அத்தையும் மற்றவர்களும் புளகாங்கித மடைவார்கள் என்று எண்ணியிருந்தாள். ஆனால், இப்போது காரில்

உட்காருவதே ஆபத்தாக அல்லவா இருக்கிறது? எப்படியோ தகப்பனுக்கு ஒரு ஆபத்தும் நேரக்கூடாது. ஆனால் மாரியாத்தாள் கோவிலில் ஒரு கிழவி என்ன சொல்லிக் கும்பிட்டாள்? அதை நினைக்கவும் அவள் உடம்பே நடுங்கியது.

இரவு பூராவும் சரியாகத் தூக்கம் வரவில்லை. யாரோ பத்து இருபது பேர் வருவது போலவும் 'திடுபடு' வென்று கல்லை வீட்டின் மேல் போடுவது போலவும் மணியக்காரர் கோபாவேசமாக எழுந்து செல்வது போலவும் கனாக் கண்டாள். திடுக்கிட்டு எழுந்து கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு மறுபடியும் படுத்தாள். மீண்டும் பயங்கரக் கனவுகள் தான்.

கார் எங்கேயோ வேகமாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. திடீரென சேற்றிலே சக்கரங்கள் சிக்கிக் கொள்கின்றன. இந்தச் சமயத்தில் மழையும் கொட்ட ஆரம்பிக்கிறது. அந்த மழையில் ஏழெட்டுத் திருடர்கள் ஓடிவந்து தகப்பனாரை வளைத்துக் கொள்கிறார்கள். கூர்ந்து பார்க்கும் போது திருடர் தலைவன் மாரியப்பன்! என்ன, என்ன? மாரியப்பனா கொள்ளைக்காரன்.

செல்லாயா பதறிப் போய் எழுந்திருந்தாள். கனவு தான் என்று தெரிந்தும் அவள் பதட்டம் நிற்கவில்லை. என்ன, மாரியப்பன் கொள்ளைக்காரனா? அவன் கொள்ளைக்காரன் ஆவானா? என்று அவள் வாய் முணுமுணுத்துக் கொண்டே இருந்தது.

13

நல்லது செய்தவர்களுக்கு நல்லதும், கெட்டது செய்தவர்களுக்குக் கெடுதலும் விளைவதாக இருந்தால், இந்த உலகம் வெகு நாளைக்கு முன்பே அமர உலகமாக ஆகியிருக்கும்.

ராமசாமிக் கவுண்டர் தன்னுடைய பரோபகார குணத்தை எண்ணி ஒரு நாளும் வருத்தப் படவேயில்லை. தருமம் செய்தவன் கெட்டுப் போய் விட்டதற்காக துளிக் கூட வருந்துவதில்லை. ஒரு நாளும் தருமமே செய்யாதவன், செய்து அறியாதவன் மற்றவர்கள் செய்யும் தருமத்தைக் கண்டு வருந்துகிறான். உலக இயற்கையும் விதியின் போக்கும் இப்படி ஒன்றுக்கு ஒன்று வக்கணையாக இருக்கிறது.

கடந்த நாலைந்து வருஷங்களாக காங்கய நாட்டிலே மழை துளி இல்லாமல் குடிபடைகள் எத்தனையோ இன்னல்களுக்கு ஆளாகி

விட்டார்கள். ஏழை எளியவர்கள் உடுக்கும் துணிக்கும் கதியற்றுப் போய் விட்டார்கள். குடிசைகளிலுள்ள குழந்தைகள் தலைக்கு எண்ணெய் கண்டு மாதக் கணக்கு வருஷக் கணக்காகி விட்டது.

ராமசாமிக் கவுண்டரின் பண்ணையம் பெரியது. அப்பேர்ப்பட்ட பண்ணையமே ஆட்டங்கண்டு விட்டது. காணாமல் என்ன செய்யும்! ஆடு மாடுகளுக்கு நோய் வந்தது. வந்த நோய் அரை குறையாக விட்டு வைக்கவில்லை. ஆடுகளுக்கு வந்தால் பட்டியோடு அதோகதிதான். இரண்டு நாள் தலையைக் குத்திக் கொண்டு நிற்கும். மூன்றாம் நாள் தீர்ந்தது காரியம். ஆடுகள் போகட்டும். பாராசாரியான காளைகள் கதி என்ன? மாடுகளுக்கு இந்த மாதிரி நோய் இதற்கு முன் வந்ததில்லை என்று பேசிக் கொண்டார்கள். அறுபது வருஷத்துக்கு முந்தி வந்த 'கஞ்சித் தொட்டி' ப் பஞ்சத்தின் போது கூட கொங்கு நாட்டு வாழ்வு இவ்வளவு சீர்குலைந்து போகவில்லை. நின்றது நிற்க திடீரென்று விழுந்து இறந்த காளைகள் எத்தனையோ! என்ன வைத்தியம் செய்தும் நீங்கவில்லை. ராமசாமிக் கவுண்டரின் நாலு ஜோடிக் காளைகள் இரண்டே நாளில் மடிந்து போய்விட்டது. கன்னபுரம் தேரில் ஜோடி அறுநூறு ரூபாய்க்குக் கேட்ட காளைதான்! என்னத்தைப் பண்ணுவார்? தலையில் கை வைத்து உட்காருவதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் ஓடவில்லை.

அப்போதும் அவர் கலங்கவில்லை. கிணற்று வெட்டுக்கு விட்டார். சோதனை போட்ட பக்கமெல்லாம் பாறைகள் தான்! தண்ணீர் எத்தனை ஆழம் போனாலும் காணோம். பூமியே வரண்டு விட்டதாக்கும்!

இந்த நெருக்கடியில் எவ்வளவோ குடும்பங்கள் அடிபட்டுப் போய்விட்டது. பெரிய பெரிய புள்ளிகள் எல்லாம் வெளியே தலை நீட்ட முடியவில்லை. மனம் புழுங்கிக் கொண்டே வீட்டோடு அடைந்து கிடந்தார்கள்.

ஆரம்பத்தில் நாலு பேருக்கு யோசனை சொல்லிக் கொண்டிருந்த ராமசாமிக் கவுண்டனே கடைசியில் வீர்ப்ப செட்டியாரை நாடும்படி நேர்ந்தது. செட்டியார் தலையைத் தடவிக் கொண்டு சிரிப்போடு தான் வரவேற்றார். செட்டியாரை அண்டினார். அவர் தான் அப்போது ஆட்கொள்ளக் காத்திருந்தார். கடைசியில் பூமிகளையும் ஆட்கொண்டு விட்டார். கடைசியாக எஞ்சியது ஆற்றங்கரைத் தோட்டத்திலே பத்தில் ஒரு பாகம் தான். ஏதோ அரைக்கஞ்சி குடிக்கலாம். அந்தச் சமயம் அதே அபூர்வமாக இருந்தது.

எங்கே பார்த்தாலும் தரித்திரம் பிடுங்கித் தின்றது. யார் முகத்திலும் 'களை' இல்லை. அநேகமாக எல்லாப் பூமிகளுமே செட்டியார் வசம் ஆகி விட்டது. மிஞ்சியது இரண்டொன்று மணியக்காரர் கடைச்சத்தால் தலையை உயர்த்திக் கொண்டிருந்தது.

ஊருக்குள்ளே மணியக்காரர் குடும்பம் மட்டும் பழைய நிலையில், ஏன், அதைவிட நல்ல நிலையில் இருந்தது. இதற்குக் காரணத்தைச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. ஆனால் அவர் அடைந்த பலன் ரொம்பப் பெரியது. இப்போது அவர் தனியாக வீட்டைவிட்டு வெளியே புறப்படுவதில்லை. புறப்படவும் முடியாது. தன்னைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்ள யாரும் இல்லை. எப்பவாவது சுப்பண முதலி மணியக்காரர் வீட்டுப் பக்கம் போவான். ஊர்ச்சங்கதிகள் அப்போதுதான் அவருக்குத் தெரியவரும். தலையாரிகள் எந்நேரமும் வீட்டைச் சுற்றிக் காவல்.

ஒருநாள் 'பிசு பிசு' என்று மழை தூறிக் கொண்டிருந்தது. தூறல் அடங்கியதும் களத்து வாசலில் போட்டிருந்த பருத்தி மலகுகளைப் பார்த்து விட்டு வர மணியக்காரர் போயிருந்தார். திரும்பி வருகையில் நூலைந்து சிறுவர்கள் ஒரு செம்பூத்தைத் துரத்திக் கொண்டு ஓடி வந்தார்கள். பின்னால் ஓடி வரும் சத்தத்தால் அலண்டு போய் மணியக்காரர் ஓட்டமெடுத்து விட்டார். தலையாரி ஆனமட்டும் பின்னால் கத்திக் கொண்டே ஓடிவந்தும் மணியக்காரர் வீட்டு வாசலில் வந்து தான் நின்றார். அதுவும் வாசலில் போட்டிருந்த வாழை மட்டை தடுக்கி விடவும்தான் ஓட்டம் ஓய்ந்து வாசலில் விழுந்தார். அவசரமாக எழுந்தும் முழங்காலில் காயம் பட்டு விட்டது. ரத்தமும் கசிந்தது.

செல்லாயா கொஞ்சம் சாணியை காயத்துக்கு வைத்துக் கட்டிக் கொண்டே, "நாமொ வேறெ ஊருக்குப் போயிட்டா என்னுங்க?" என்றாள்.

மகள் சொல்லியது சிரிப்பையும் கோபத்தையும் மூட்டியது.

"பொளப்புத் தளப்பை உட்டுப் போட்டா? எலிக்குப் பயந்துகிட்டு ஊட்டைச் சுட்டாப்பிலே இருக்குதே" என்றார். மகளுடைய முகத்தைப் பார்த்ததும், "நீ சும்மா இரு செல்லாத்தா. மடியிலே இது இருக்கற முட்டும் (துப்பாக்கியைத் தொட்டு) எவங் கிட்ட வந்திடுவான்! அந்த ராமசாமிக் கவுண்டனைப் 'பிரிக்' கட்டாதெ போவனா?" என்றார்.

செல்லாயாளுக்கு இதொன்றும் பிடிக்கவே இல்லை. இப்போது பெரிய பெண்ணாகி விட்டாலும் பழைய குறும்பும், விளையாட்டும் நிறைந்துதான் இருந்தது.

“நல்லாப் பிரிக்கட்டினீங்க! காலுக்குத் துணிகட்டலாம் உள்ளெ வாங்க. வேதுங் குடுக்கலாம். ராமசாமிக் கவுண்டர் எப்பவும் மரியாதையாகத்தான் இருக்காங்களா. நீங்க சித்தெ சும்மா இருங்க” என்றாள். மணியக்காரர் அப்போது சும்மாதான் இருந்துகொண்டார். ஆனால் எல்லாரையும் முறுக்கிவிட்டு ராமசாமிக் கவுண்டர் வேடிக்கை பார்ப்பதாக அவர் நினைத்தார்.

அவர் எப்படியோ நினைத்துக் கொண்டு போகட்டும். உண்மையில் ராமசாமிக் கவுண்டர் இப்போது சுற்றிலும் நடப்பதை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டுதான் இருந்தார். பாடு பரப்பைப் பார்ப்பதற்கு நேரமா போதவில்லை? வேண்டிய நேரம் இருக்கிறது! ஆற்றுத் தண்ணீரைப் பார்த்துக் கொண்டு மரத்து நிழலில் படுத்திருப்பதைத் தவிர இப்போது அதிக வேலை இல்லை!

ஐந்து வருஷத்துக்கு முன்பிருந்ததையும் இப்போதைய நிலையையும் எண்ணினால் அவருக்குச் சிரிப்பு வந்தது. காலையில் கொட்டத்தூட்டுக்காரர் கால் ரூபாய் கடன் கேட்க வந்திருந்தார். ராமசாமிக் கவுண்டர் சட்டெனக் கால் ரூபாய் கொடுக்க முடிந்ததா? வெத்திலைப் பையைப் பத்துத் தரம் தேடின பிறகு ஒரு மூலையிலிருந்து அது ‘பொத்’ தென விழுந்தது. கொட்டத்தூட்டாருக்கு அதைக் கண்டதும் கற்பக விருட்சத்தையே கண்ட மாதிரி சந்தோஷம். “பாவம் ஒரு காலத்தில் இவர் பொளப்புத் தளப்பு எப்படி இருந்தது?” என்று நினைக்கவும் ராமசாமிக்கு ‘சொரேல்’ என்று பற்றிக் கொண்டது.

கொட்டத்தூட்டார் குதிரையில் தான் சவாரி. ஆள் ஆறு அடி உயரத்துக்கு மேல் இருப்பார். நல்ல ஜவான். காங்கயம் சந்தையில் நாலுபடி கடலையும், இரண்டு தேங்காயும், எட்டணா வெல்லமும் வாங்கி மடிக்குள் போட்டுக் கொண்டாரென்றால் பன்னிரண்டு மைல் குதிரையில் ஊர் வருவதற்குள் தீர்த்துக் கட்டிவிடுவார். ஒரு கன்றுக்குட்டியை ஒங்கி கையால் அறைந்து முடித்திருக்கிறார். அப்படிப் பலமாக வாழ்ந்தவர் தான். அவரும் ஒரு ஆயிரம் கடன் வாங்கி, ஒண்ணு நாலாகி, நாலு பத்தாகி, பத்தாயிரம் கடனுக்கு, கடனை அடைக்க வேறு வகையில்லாமல், இருபது ஆயிரம் பூமி அடியோடு போய்விட்டது. எவன் தான் வட்டிக்குக் கடன் வாங்கினவன் உருப்படி ஆகியிருக்கிறான்?

“ஏனப்பா போகுட்டா?” என்றார் கொட்டத்தூட்டார்.

அந்த நாலணாவைத் திருப்பிக் கேட்கிற நிலையில்தான் இருந்தார் ராமசாமி. ஆனாலும், கேட்க மனம் வரவில்லை. “போயிட்டு வாங்க” என்றார்.

அன்றைக்குக் காலையில் நடந்த ஒரு சோக சம்பவம் அவர் உணர்ச்சிகளைக் கிளறி விட்டுக் கொண்டே இருந்தது. மாரக் கவுண்டன் குடும்பம் முப்பது வள்ளம் பூமியும் போன கதை ஒரு ‘கண்ணாவி’ தான். இத்தனைக்கும் நல்ல சோறு கிடையாது. உண்டு உடுத்தியும் கெட்டுப் போகவில்லை. இரண்டு மூன்று ‘சாயிண்ட்’ கையெழுத்துப் போட்டதுதான். ‘ஜாமீன்’ போட்டவனையே பிடித்தது. கடன் வாங்கியிருந்தவன் கைவிரிச்சு விட்டதால் மாரப்பன் குடும்பம் அரோகரா! காலையில் இரண்டுபடி கம்புக்கு அவர் தவியாய்த் தவித்தது ராமசாமிக்கு பார்க்க முடியவில்லை. கடைசியில் தன் வீட்டிலிருந்துதான் கொடுத்தார். இந்தக் கஷ்ட காலத்திலும் சிரித்துக் கொண்டேதான் அவைகளைச் செய்தார்.

ஆனால், முந்திய இராத்திரியிலிருந்து நல்ல தூக்கம் இல்லை. மகன் இன்று திருப்பூரிலிருந்து வரப் போகிறான். மூன்று வருஷங்களாக மாரியப்பன் ஊர்ப் பக்கமே வரவில்லை. ஏதோ அரையும் குறையுமாக ஊர் விவரங்களைக் கேட்டானே ஒழிய இந்தக் கோலத்தில் இருக்கும் என்று மாரியப்பன் கற்பனை கூடப் பண்ணவில்லை.

ஒரு காலத்தில் எவ்வளவோ ஆர்வத்தோடு பையனைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பினார். அவன் திரும்பி வருவதே ஒரு கொண்டாட்டமாக இருந்தது. இப்படி ‘நொடிந்து’ போய் விட்டதால் மேற்கொண்டு தொடர்ந்து படிக்க வைக்க முடியவில்லை. படிப்பு இல்லாவிட்டால் போகிறது? மகன் இவைகளைப் பார்த்து ‘பொக்’ கென்று ஏக்கமடைவானே! அவன் என்னென்ன எண்ணிக் கொண்டு வருவானோ? ஆனாலும் புத்திசாலி. குடும்பக் கஷ்டம் தெரியாதா? இருக்கட்டும், பார்ப்போம் என்று பலவிதமாக ராமசாமிக் கவுண்டர் யோசித்துக் கொண்டே ஆற்றின் அக்கரைத் தடத்தை இமை கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். இரண்டு மைலுக்கு அந்தப்புறம் கார் ஓடும் ரோடு. அங்கிருந்து நடந்து தான் வரவேண்டும். முன்னத்த காலமாக இருந்தால் வண்டி அனுப்பியிருப்பார். இப்போது? சாட்டை கிடக்கும் இடம் கூடத் தெரியவில்லை.

அந்திச் சாயை மறையும் போது மாரியப்பன் வந்து சேர்ந்தான். கையில் ஒரு புத்தகம், பையிலும் புத்தக மூட்டை, பெட்டியில் துணிகளும் புத்தகங்களுந்தான் இருக்க வேண்டும்.

ஆர்வத்தோடு மகனை வீட்டிற்குக் கூட்டிக் கொண்டு போனார். தாயார் எப்போதும் போலத்தான் இருந்தாள். ராமசாமிக் கவுண்டர்தான் நடுச்சாமத்துவரை எல்லா விவரமும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். சிரித்துக் கொண்டே மாரியப்பன் எல்லாம் கேட்டான். விடிந்ததும் சிரித்துக் கொண்டே ஆற்றங்கரைப் பக்கம் புறப்பட்டான். இரவில் மகன் முகத்தைச் சரியாகக் கவனிக்க முடியவில்லை. எல்லாவற்றையும் கேட்டுவிட்டு சிரித்தபடி போகிறானே! கொஞ்சங்கூட அந்த முகத்தில் கவலைக் குறி படரவில்லை. தன் மகன் சிரித்தபடி இருப்பதைப் பார்த்து ராமசாமிக் கவுண்டருக்கு எவ்வளவோ ஆறுதல் ஏற்பட்டது! நெஞ்சிலிருந்த பாரமே இறங்கியது போலிருந்தது.

14

௨௭ஞ்ச மரத்து நிழல் குளிர்ச்சியா யிருந்தது. அருகிலிருந்த வேப்ப மரம் இளங்காற்றில் பூக்களைத் தூவி விட்டு அந்த இடத்தை மணக்கச் செய்து கொண்டிருந்தது. அடி மரத்தில் சாய்ந்தபடி வரப்புச் சரிவில் கால் நீட்டிக் கொண்டு ஏதோ ஒரு புத்தகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் மாரியப்பன். புத்தகத்தை சும்மா பார்த்துக் கொண்டிருந்தானே தவிரப் படிப்பில் அவன் சிந்தை செல்லவில்லை. ஆகாயத்தில் இலேசாக மேகக் கூட்டங்கள் பவனி போய்க் கொண்டிருப்பதையும் மஞ்சக் குருவிகளும் அணில் பிள்ளைகளும் தொத்தித் தொத்தி விளையாடிக் கொண்டிருப்பதையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

இள மத்தியானம் ஆற்றுக்குக் குளிக்க வந்த பெண்கள் கையில் குடத்துடன் வீடு திரும்பிப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். கலகலப்பான அந்தக் கூட்டத்திலே எந்த இள முகத்தையோ அவன் கண்கள் தேடித் திரிந்தன. பக்கத்துக் குழியில் ஒரு எருமையை இரண்டு பையன்கள் குளிக்க வைப்பதற்காக படு முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் எருமை சொன்னபடி கேட்கவில்லை. திமிறிக் கொண்டு மேலே ஓடி வருவதும், விழுந்தால் அப்படியே குழிக்குள் சண்டித்தனம் பண்ணி படுத்துக் கொள்வதுமாக பெரிய 'அக்கப்போர்' கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த எருமை கட்டுக் கடங்காமல் நின்றதைப் போலத்தான் மாரியப்பன்

மனசும் விவரம் தெரியாமல் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது. ஏன் இந்த மயக்கமும் போராட்டமும்?

காரணம் அவனுக்கே சரியாகத் தெரியவில்லை. எங்கே பார்த்தாலும் ஒரே வறட்சி. யாருடைய முகத்திலும் 'களையே' இல்லை. ஒரு வேளை இந்தத் தாங்களையும் தவிப்பையும் கண்டு உள்ளம் சோர்ந்து போய் விட்டதா? எப்படிச் சொல்ல முடியும்? அந்தத் துன்பத்திலும் ஒரு இன்ப வாதனை அவனை வாட்டிக் கொண்டிருக்கிறதே? அது என்னவாக இருக்கலாம்?

யாரோ தன் பெயரைச் சொல்லி மெதுவாகக் கூப்பிடுவது போலிருந்தது. இந்த மதுரமான தேன் குரல் இதற்கு முன் எவ்வளவோ தரம் நெஞ்சில் ஒலித்திருக்கிறதே!

தலையை உயர்த்திப் பார்த்தான். என்ன? கண்களை நம்ப முடியவில்லை. யாரைக் கண்ணில் பார்ப்பது கூட அபூர்வம், இனிப் பேசுவதேது என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தானோ, அந்த முகம் எதிரே காட்சி அளித்தது. செல்லாயா, ஆம், மணியக்காரர் மகள் செல்லாயாள் தான்.

பெண்கள் தான் எப்படி வளர்ந்து விடுகிறார்கள்! ஐந்து வருஷத்துக்கு முன் பார்த்த அதே பெண் தானா? அவனால் நம்ப முடியவில்லை. நாட்டுக் கொடி போல் கட்டழகுள்ள அவள் தேகம் இப்போது அழகின் காந்தியை அள்ளி வீசிக் கொண்டிருந்தது. அழகு குலுங்க அவள் மெதுவாக வந்து அருகே நின்றாள்.

மாரியப்பனுக்கு எல்லாம் ஒரு கனவு போல் இருந்தது.

செல்லாயா கையிலிருந்த புத்தகத்தை பிடுங்கிக் கொண்டு, "படிச்சுப் படிச்சு புத்தி குளம்பிப் போனாப்பலே இருக்குது?" என்றாள். உண்மையில் அவன் குழம்பிப் போய்த்தான் உட்கார்ந்திருந்தான்.

கொஞ்ச நேரத்திற்குப் பிறகுதான் சுய உணர்வு பெற்று, "என்ன சொன்னே?" என்று கேட்டான்.

"சொல்ல வரவில்லை? ஏதாச்சும் கேட்டிட்டுப் போக வந்தேன்" என்றாள்.

நாலைந்து வருஷத்துக்கு முன் அவர்கள் சந்தித்தால், ஒரே கூத்தும் கும்மாளமுமாக இருக்கும். இப்போது ஏதோ ஒரு திரை இருவருக்கும் இடையே விரிந்து விட்டதைப் போலிருந்தது. இருவரும் அதை உணர்ந்தார்கள். சுற்றியும் ஒரு தரம் மாரியப்பன் பார்த்தான். தெற்குப் பக்கத்திலிருந்து பார்த்தால் தான் ஆற்றங்கரையிலிருந்து வருகிறவர்களுக்கு இவர்கள் உட்கார்ந்திருப்பது தெரியும்.

“இன்னேரத்திலே யாரும் வர மாட்டாங்க. மத்தியானத்திலே இங்கே யாரு வாராங்க? ஆமா, நீங்க ஏ இப்படி மாறிப் போயிட்டீங்க?” என்றாள்.

அவள் மரியாதையாகத் தன்னை அழைத்தது வருத்தமாக இருந்தது அவனுக்கு. மாறிப் போய் விட்டது அவளா, அவனா? “உனக்கு அப்படித் தெரியுதா? செரி, எல்லாமே மாறிப் போயிருக்கற போது நான் மாத்திரம் மாறிப் போனதிலே ஆச்சரியம் இல்லையே? தோட்டம் துறவு காடு ஊடு எல்லாந்தானே கைமாறிப் போயிருக்குது? இன்னும் பாக்கற சனங்கள் எல்லாமே மாறிப் போயிருக்கலையா? நீ கூடத்தான்!” என்று சொல்லி நிறுத்தினான்.

அவளுக்குத் துக்கமாக இருந்தது. வருத்தத்தை வெளிக்குக் காட்டிக் கொள்ளாமல், “ஐந்தாறு வருஷத்துக்கு அப்பறம் நமக்குப் பேசறதுக்கு வேறே ஒரு பேச்சும் இல்லையா?” என்றாள்.

எவ்வளவோ விஷயங்கள் இருக்கத்தான் இருந்தன. அவன் உள்ளத்திலே பல எண்ணங்கள் குவிந்து எழுந்து கொண்டிருந்தன. அதில் எல்லாம் செல்லாயாளும் பங்கெடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று அவனும் ஆசைப்பட்டான். ஆனால், எதைச் சொல்வது எதைச் சொல்லாமல் இருப்பது என்பதே அவனுக்குத் தெரியவில்லை. தன்னுள்ளத்தில் பெருகி வரும் இன்ப ரசத்தைச் செல்லாயாளும் அறிவாளா? ஆனால், அந்த உவகையை யாருக்குச் சொல்வது?

கொஞ்ச நேரம் இருவரும் பேசாமல் இருந்தார்கள்.

“ஊரெல்லாம் பாத்தீங்களா? எல்லாம் கேட்டிருப்பீங்களே?” என்றாள்.

“ஆமாம்” என்று ஒரே வார்த்தையில் பதில் சொல்லி விட்டான். அவளுக்கு இது தாங்கலாகத்தான் இருந்தது. அவன் ஏதோ தவறாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறான் என நினைத்து, “எங்க மேலே தப்பு ஏதாச்சும் கண்டீங்களா?” என்றாள்.

அவனுக்கு யாரிடமும் தப்புக் காண உத்தேசமில்லை. சிரித்துக் கொண்டே, “அப்படிச் கண்டாலும் உம்மேலே தப்புச் சொல்லுவனா?” என்றான்.

அவளுக்கு இந்தப் பதில் ஆறுதலாக இருந்தது. செல்லாயாளின் யௌவன உள்ளம் கட்டுத்தளைகளை மீறிய ஆனந்த உலகிலே சஞ்சரிக்கத் துடித்துக் கொண்டிருந்தது. மறுபடியும் மாரியப்பனைச் சந்திக்கும் போது தங்களுடைய பால்யப் பருவத்து அனுபவங்களையும், பிரயாணங்களையும் நினைத்து இன்பக் கடலிலே மூழ்க விரும்பினாள்.

அவள் முக மாறுதலைக் கண்டு, “உனக்கு பயித்தியமா! என்னைக் கண்டு பயப்படுவாய் போல இருக்குதே? நீ இப்படிப் பயப்படுவாணு தெரிஞ்சா இங்கே என்னத்துக்கு வாரேன்?” என்றான் மாரியப்பன். அவன் அப்படிச் சொல்லியது அவளை எங்கோ ஒரு அற்புத உலகுக்கு அழைத்துச் சென்று விட்டது. தனக்காகவே தான் வந்திருக்கிறான்; இல்லாவிட்டால் வந்திருக்கவே மாட்டான் என்பதை எண்ணும் போதெல்லாம் அவளுக்கு அந்த மண்ணின் மேல் இருக்கிற ஞாபகமே இல்லை. எங்கோ அவர்கள் இருவரும் கைகோத்து உல்லாசமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். போட்டி பொறாமை, வறுமை கொடுமை, துக்கம் துயரம் இல்லாத அந்த உலகிலே அவர்கள் ஆனந்தமாகக் காட்டுக் குருவிகள் போல் பறந்து சென்று கொண்டிருந்தார்கள். இப்படிக் கோமளமான கனவிலே எவ்வளவு நேரம் ஈடுபட்டிருந்தாள்? பொழுது உச்சிக்கு வந்து வெயில் ‘சுரீர்’ என்று எப்போது உறைக்க ஆரம்பித்தது? அதெல்லாம் அவளுக்கு ஞாபகத்திற்கு வரவேயில்லை.

மாரியப்பன், “போய்ட்டு எப்போ வாரே?” என்று பலமாகக் கேட்ட போதுதான் அவள் விழிப்படைந்தாள். அப்போதுதான் தான் ராமசாமிக் கவுண்டர் தோட்டத்திற்குள் நின்று கொண்டிருப்பதும் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

மறுபடி சாயங்காலம் அவர்கள் ஆற்றங்கரையில் சந்தித்த போது பேச்சு வார்த்தைகள் அதிகமாக நடைபெறவில்லை. கூடப் பெண்கள் இருந்தது காரணமல்ல. அவன் மணல்கரை ஓரமாகத் தங்கள் தோட்டத்துப் பக்கம் தான் போகிறான் என்பதை ஊகித்துக் கொண்டு விரைவாக வீட்டிற்குப் போய், குடத்தை வைத்து விட்டதும், அத்தையிடம் சொல்லிக் கொள்ளாமலே பால் பாத்திரத்தைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு தோட்டத்திற்கு அவசரமாகப் புறப்பட்டாள்.

பல நாட்களுக்குப் பிறகு மீண்டும் வாழைத் தோட்டத்தில் இருவரும் சந்தித்தார்கள். மணியக்காரர் தோட்டத்துக்கு பிறத்தியார் இப்போது யாரும்

வருவதில்லையாதலால் சாவகாசமாக ஒரு பெரிய மரத்தடியில் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

சாயங்காலச் சூரிய ஒளி வாழை இலைகளை முத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தன. அதையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த செல்லாயாளின் கண்கள் காரணமின்றிக் கலங்கின! ஏன் இந்தச் சோகம்? மணியக்காரர் சம்மதத்துடனே சிறப்பாகத் தங்கள் திருமணம் நடைபெறும் என்று ஒரு காலத்தில் இன்பக் கோட்டை கட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால், அந்தக் காலம் மலையேறி விட்டது. இப்போது கட்சி பிரதி கட்சி. அது மட்டுமா? ராமசாமிக் கவுண்டர் குடும்பம் தான் கீழ் நோக்கிப் போய்விட்டதே? பழையபடி மீண்டும் இன்ப நாட்கள் தளிர்க்குமா? சமாதானம் ஏற்படுமா?

செல்லாயா எப்போதுமே முன் யோசனைக்காரி. செட்டியார் அடிக்கடி வீட்டுக்கு வரப்போக இருந்தாலும், மணியக்காரரும் செட்டியாரும் அடிக்கடி கலந்து பேசியதிலிருந்தும், அவள் சின்னப் பெண்ணாக இருந்தாலும் குடும்பப் பொறுப்பும், கவலையும் இன்னதென அறிந்திருந்தாள். பெரியவர்களைப் போல் வருங்காலத்தை நோக்கியும் அவள் மனம் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது.

நிலாக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தது. மாரியப்பன் நிலவுக் கதிர் சிந்திக் கிடக்கும் அவள் முகத்தையே இமை கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவளுக்கு வெட்கமாக இருந்தது. முகத்தை வேறு பக்கம் திருப்பிக் கொண்டு, “இத்தனை நாளும் என்ன பண்ணிட்டு இருந்தீங்க!” என்றாள்.

வேறு யாராவது இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டிருந்தால் தான் கற்ற கல்வியையும், படித்த புத்தக ஜாப்தாக்களையும் சொல்லித் தீர்த்திருப்பான். செல்லாயா கேள்விக்குச் சிரிப்புத்தான் கிடைத்த பதில்.

செல்லாயா என்னவோ நினைத்துக் கொண்டு சிரித்தாள். “ஊரெல்லாம் சுத்திப் பாத்தீங்களா? எப்படி? எங்கய்யனை வந்து பாக்கலியா? வாரிங்களா?” என்றாள். அவள் பேச்சில் குத்தலும் கலந்திருந்தது.

மாலை மதியம் புரியம் விந்தையைக் கண் கொட்டாமல் கவனித்துக் கொண்டே பார்வையைக் கீழே செலுத்தினான். அன்று செல்லாயா குளித்துக் கூந்தலைக் கோடாலிக் கொண்டை போட்டு மத்தியில் மல்லிகை மலர் சூடியிருந்தாள். இந்த மல்லிகை மலரைச் சுற்றி வெண் கதிர்கள் விளையாடுவதில் அவள் பார்வை லயித்தது.

“நாஞ் சொல்றதைக் கேட்டுப் பயந்துக்க மாட்டயே?”

“இல்லை.”

“கொஞ்சங்கூட பயக்க மாட்டயே?”

“இல்லவே இல்லை.”

“அழ மாட்டயே?”

செல்லாயா மௌனமாக இருந்தாள். அதைக் கேட்கத் தான் அவளுக்கு அழ வேணும் போல் இருந்தது. மாரியப்பன் சிறு வயதிலிருந்தே பிடிவாதக்காரன். திடீரென ஏதாவது ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிடுவான். மற்றவர்களை அது எவ்விதம் பாதிக்கும் என்பதைக் குறித்து அவன் கவலை கொள்ளுவதில்லை.

“சொன்னால்ல தெரியும்” என்றாள் செல்லாயா.

“சொல்லப் போறேன். ஆனா நீ அழக்கூடாது.”

கொஞ்ச நேரத்திற்குப் பிறகு குனிந்திருந்த அவள் தலையைத் தொட்டு நிமிர்த்தியபடி, “இந்த ஊரை உட்டு போகப் போறேன்” என்றான்.

மாரியப்பன் தன்னைத் தொடவும் மெய்மறந்தாள். அந்த ஸ்பரிசம் அவளுடைய அந்தக்கரணத்தையே தீண்டியது போலிருந்தது. இப்பதுப் புளகாங்கிதத்துக்கிடையே ஏன் இந்த ஏக்கம்? கண்கள் கண்ணீரைச் சிந்தின.

“இதுக்குத் தாஞ் சொன்னேன். எம் பேச்சை நீ கேக்கலப் பாரு?”

அவள் விக்கி விக்கி அழுதாள். யாராவது வந்துவிடப் போகிறார்களே என்று அவனுக்கு பயம். அவன் அங்குமிங்கும் பார்ப்பதைப் பார்த்து, “அப்படித் தைரியம் இல்லாதபோனா ஏம் வரவேணும்? வந்து இப்படித்தான் பேசுவாங்களா?” என்றாள்.

அவன் கொஞ்ச நேரம் அவள் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பிறகு, “இந்த தற்குறிகளோடு எத்தனை நாளிக்கு மாரடிக்கறது? எழுத்து வாசனை கிடையாது. சொன்னாலும் தெரிய மாட்டேங்கறது. ஒருத்தருக்கொருத்தர் ஏமாத்து வித்தை, பில்லி சூனியம்,

பேய் பிசாசுண்ணு இதுகளே பேய் மாதிரி திரியறது. நாட்டராயன் கோயிலுக்குப் போறது நிக்கிலையே?”

மௌனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். “சொல்லுங்க, நிறுத்தாதெ சொல்லிக்கிட்டே போங்க” என்றாள்.

அவனுக்கு ஆத்திரம் அதிகரித்தது. “கெட்டுப் போனவங்களை அடியோடு கெடுக்கறதுக்கு உங்க அப்பன்! அப்பனுக்கு தகுந்த மணியம். ஆமாம், மணியக்காரர் பத்து வருசமா ஊரைக் கெடுத்துக் குட்டிச்சுவர் பண்ணினதைத் தவிர என்ன மணியம் பண்ணினார்? நாலுபேரு சேந்து வாழ்றதுக்கு இல்லாமெ எல்லாருத்து குடுமியும் சேத்திச் செட்டியார் கையிலே குடுத்திட்டார். அந்தப் படுபாவி தலையிலே கல்லுப் போட்டாப்பலே ஒண்ணு உடாமே தீத்துப் போட்டான். ஒரு குடும்பம் மிச்சமிருக்குதா? பார் உங்க குடும்பத்தையும், மரத்திலே உளுந்த கரயான் ஒரு கொம்பை மாத்திரம் பாக்கி உட்டு வைக்கும்னு நெனைக்காதே. இண்ணைக்குப் பாக்கறதுக்கு நல்லாத்தான் இருக்கும். பாத்துக்கிட்டே இரு. உங் கண் எதிரே மணியக்காரர் ஓட்டாண்டி ஆகறாரா இல்லையாண்ணு.”

ஆவேசம் வந்தவன் போல் மறுபடியும் தொடங்கினான். ஆனால் செல்லாயாளின் கண்ணீர் பொங்கும் கண்களைக் கண்டதும் அப்படியே சொல்ல வந்ததை நிறுத்திக் கொண்டான்.

தன் தந்தை ‘ஓட்டாண்டி’ ஆகும் காலமும் அதிக தூரத்தில் இல்லை! அவள் தேகம் நடுங்கியது. பதட்டத்தை அடக்கிக் கொண்டு, “இப்படி ஒண்ணும் தெரியாத சணங்களுக்கு ஏதாச்சும் சொல்லிச் சீர்திருத்தம் பண்ணப்படாதா? வாயில்லாப் பூச்சிகளை சும்மா உட்டுட்டுப் போனா, மண்ணோடு மண்ணா இதுகள் மடிஞ்சிதானே போகும்?” என்றாள்.

வாஸ்தவமான பேச்சு என்றே அவனுக்குப் பட்டது. ஆனாலும் ‘கம்’ மென்று உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். பிறகு திடீரென்று, “செல்லாயா, கோவத்திலே ஏதாச்சும் சொல்லியிருந்தா அதுக்கு என்னைக் கோவிச்சுக்காதே” என்றான்.

அவளுக்கு யார் பேரிலும் கோபமோ வெறுப்போ இல்லை.

பிரிந்து செல்லும் போது, “நாளைக்குக் காங்கயம் போனாலும் போவேன்” என்றாள். அதற்கு அவன் ஒன்றும் பேசாமல் ஆற்றங்கரைத் தடத்தில் இறங்கி நடக்க ஆரம்பித்தான்.

ஆற்றுக்கு அவன் வந்து சேர்ந்த சமயம் யாரும் அங்கில்லை. ஏதோ ஒரு பூச்சிதான் 'ஹாய்' என்று கத்திக் கொண்டு அவனைப் பின் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தது. வெகு சீக்கிரத்திலே எங்கும் அமைதி நிலவி விட்டதைக் கண்டு அவனுக்கு ஆச்சரியமாகத்தான் இருந்தது. இப்படி நிலவு பொழியும் இரா வேளைகளில் விளையாடும் பையன்களுக்குக் கூடவா சலிப்புத் தட்டிவிட்டது? முன்பெல்லாம் கும்மி நடக்குமே? இப்போது கும்மி அடிப்பதையே இளம் பெண்கள் மறந்து விட்டார்கள் போலிருக்கிறது!

மணலில் துண்டை விரித்துப் படுத்தான். காற்றும் சுகமாக வீசிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் தூக்கம் வரவில்லை. மனசிலே அத்தனை எண்ணங்கள் குமுறிக் கொண்டிருக்கும் போது தூக்கம் எங்கிருந்து வரும்.

பக்கத்தில் கள்ளிப் புதர் மறைவில் நலைந்து பேர் 'குசுகுசு' வென்று பேசிக் கொண்டிருப்பது போல் இருந்தது. எங்கிருந்தோ ஒரு ஆட்டைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அது வேறு யாருடைய ஆடுமல்ல. நம்ம மணியக்காரர் தோட்டத்து ஆடுதான்!

மாரியப்பன் பார்த்தும் பார்க்காதவன் போல் எழுந்து வீட்டிற்குப் போய்விட்டான். மறுநாள் தன் தகப்பனார் உள்பட ஏழெட்டுப் பேர் மணியக்காரர் தோட்டத்தில் புகுந்து பத்து ஆட்டை ஓட்டிக் கொண்டு வந்து விட்டார்கள் என்ற பேச்சு எங்கும் அடிபட்டது. பாவம், ராமசாமிக் கவுண்டர் வயிற்று வலியால் இரண்டு நாளாக அவஸ்தைப் பட்டுக் கொண்டு வீட்டை விட்டு வெளியே போகவில்லை என்பதைப் பக்கத்து வீட்டுக்காரன் கூட நம்ப மறுத்து விட்டான்.

இந்த அறியாமை நிறைந்த சனங்களுக்கு மத்தியில் வாழ்வது கஷ்டமாக இருந்தது. அவர்கள் நிலைமையை மாற்றவும் ஒரு வழியையும் காணோம். அவர்களைப் பிரிந்து போய் விடுவதும் சிரமமாக இருந்தது. இத்தனை சிக்கலுக்கிடையேயும் ஏதோ ஒன்று அந்த மண்ணோடு தன்னைக் கட்டிப் பிடித்திருப்பதை எண்ண எண்ண அவனுக்கே வியப்பாக இருந்தது.

இரண்டு மூன்று நாளைக்குப் பிறகு செல்லாயானைத் தன் தோட்டத்து வேலியோரம் சந்தித்தான். அவள் குடத்துத் தண்ணியைக்

கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சாய்த்துக் கொண்டே, “ரண்டு நாளாக எங்கே காணோம்?” என்றாள்.

“இங்கேதானே இருக்கிறேன்.”

“தோட்டத்துப் பக்கமே காணமே?”

“தோட்டத்திற்கா?” என்றான்.

அதற்குள் யாரோ அந்தப் பக்கம் வந்ததால் அவசரமாக அவள் போய்விட்டாள்.

சாயங்காலம் வரை புத்தகத்தை வேண்டா வெறுப்பாகத் திருப்பிக் கொண்டே புரண்டு புரண்டு படுத்துக் கொண்டிருந்தான். இராத்திரி நேரத்தில் ஊரிலுள்ள பையன்களுக்கு ஒரு இராப் பள்ளிக்கூடம் ஏற்படுத்தி நடத்தினால் என்ன என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தான். அந்தச் சமயம் பள்ளிக்கூடத்து உபாத்தியாயரும் வந்து சேர்ந்தார்.

“வா அப்பா, எப்போ வந்தே?” என்று அன்புடன் அவர் விசாரித்தார். தம்முடைய மாணவன் ஆங்கிலம் கற்றுத் தேறி வந்திருப்பதிலே அவருக்கு ரொம்ப திருப்தி. “ரண்டு எழுத்து இங்லீஷ் இல்லாட்டி இந்தக் காலத்திலே எவன் மதிப்பானுங்க?” என்று அடிக்கடி அவர் சொல்லிக் கொள்வார். அதற்காக ஆங்கில எழுத்துக்களை வெகு சிரமப்பட்டுத் தெரிந்து கொண்டார்.

“இப்போ பள்ளிக்கூடம் எப்படி நடக்குதுங்க?” என்றான்.

“பள்ளிக்கூடம் நிண்ணு வருஷம் ரண்டு ஆகுது தம்பி” என்றார்.

விசாரிக்க உண்மை தெரிய வந்தது. திண்ணைப் பள்ளிக்கூடத்து உபாத்தியாயருக்கு முன்பு நல்ல செல்வாக்குத்தான் இருந்தது. வரவர பணம் கொடுப்பது நின்று, தவா தானியம் கொடுத்தார்கள். அதற்கும் எடுபடவில்லை. அது மாத்திரம் இல்லை, பையன்கள் ‘பட்டி தொட்டி’ க்குப் போகாவிட்டால் காவலுக்கு ஆள் இல்லை! ‘மாடு, கண்ணு’ மேய்க்கறதுக்குப் பையன்கள் போய்விட்டதால் வாத்தியாரும் தடுக்கைச் சுருட்டி வைத்து விட்டு கிளம்பி விட்டார். அப்புறம் பல தொழிலும் அவர் கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய நிர்பந்தம் ஏற்பட்டு விட்டது. பஞ்சு பருத்தி தரகு முதற் கொண்டு ‘சோசியம்’ வரை வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக அவர் மேற்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

இந்த விவரத்தைக் கேட்டு அவன் நொந்து போனான். பகல் பள்ளிக்கூடத்திற்கே பிள்ளைகள் சேராதிருக்கையில் இராப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு எங்கே போய் பிள்ளைகள் சேர்ப்பது?

செல்லாயாள் அவன் வருகையை எதிர்பார்த்து உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாள். பார்த்தவுடன், “நீ எத்தனாவது வரை படிச்சாய்?” என்றான்.

அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து படித்ததுதான். அதற்குப் பிறகு அவள் ஏட்டைத் திருப்பியும் பார்க்கவில்லை. “உங்களுக்குத் தெரியுமே?” என்றாள்.

கையிலிருந்த ஒரு புத்தகத்தைக் கொடுத்து, “இதைப் பாரு, படிக்க வருமா?” என்றான். அவள், ‘கடகட’ வென்று படித்தாள். அதைக் கேட்டுக் கொண்டே பசும்புல் திட்டின் மீது மெதுவாகச் சாய்ந்தபடி படுத்திருந்தான்.

மிக்க பரிவுடன், “செல்லம்” என்றான். அவள் தலை நிமிராமல், “ஏன்?” என்றாள். தூரத்திலே குருவிக் கூட்டம் கதம்பக் குரலோடு கம்மங்காட்டை நோக்கிப் பறந்து வந்து கொண்டிருந்தன. “நாமும் இப்படிப் பறவையாக சென்மம் எடுத்திருக்கலாகாதா? வானத்தில் பாடிக் கொண்டே உல்லாசமாகத் திரியலாமே!” என்று எண்ணினான். இதனை நினைக்கவும் அவன் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்தான். மாலை இருள் பரவிக் கொண்டிருந்தது. அந்த மங்கலிலும் அவள் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் ‘பலபல’ வென்று உதிர்வதை அவன் கண்டான்.

16

தனிமையிலே இனிமை இருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். எல்லையற்ற வானம், நட்சத்திரப் பரப்பு, பிரபஞ்சத்தின் விந்தை விந்தையான காட்சிகள், மற்றுமுள்ள இயற்கையின் அதிசயங்களைத் தனிமையிலே உட்கார்ந்து மாதக் கணக்காக, வருஷக் கணக்காக அனுபவித்து ஆனந்தித்துக் கொண்டிருக்கலாம் என்றெல்லாம் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால், சுள்ளிவலசு மணியக்காரருக்கு அந்த உண்மை ஏனோ தெரியவில்லை. இயற்கையின் போக்கைக் கண்டு களிப்பது ஒருபக்கம் இருக்கட்டும், நல்ல நண்பர்களோ, உற்றாரோ உறவினரோ இல்லை. ‘நாம் தனித்து விட்டோம்’ என்ற உணர்ச்சி மேலோங்கி விட்டால் அப்புறம் அது ‘உயிர் கொல்லியே’ தான். அந்த வாதனையின்

பிரவாகம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நரம்புகளுக்குள்ளும் பரவி உயிரையே அரித்துத் தின்றுவிடும். அப்போது இயற்கையின் எழிலும் பொட்டல் பெருவெளியாகக் கண்ணுக்குத் தோன்றுவதில் வியப்பில்லை அல்லவா? மணியக்காரருக்கு எதிலும் 'பற்று' அவ்வளவாக இப்போது இல்லை. தோட்டங் காட்டுக்குப் போனாலும் வெகு நேரம் தங்குவதில்லை. வீட்டிலும் சரியாகப் பொழுது போவதில்லை. மகளுடைய கலியாண விஷயம் வேறு அவர் மனத்தை உறுத்திக் கொண்டிருந்தது.

வீர்ப்ப செட்டியார் சென்ற இரண்டொரு வருஷமாக இந்தப் பக்கம் வரவே இல்லை. ஏறக்குறைய அவருடைய காரியம் தான் எல்லாம் கை கூடி விட்டதே! இனி மணியக்காரர் பூமிகள் மட்டும் தானே பாக்கி! அதற்கும் காலத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

காற்றடித்ததும் வறப் ண்ட இலைகள் கீழே விழுகின்றன; அதைப் போல் காலம் வந்ததும் சரிய வேண்டிய கற்கள் சரிந்து விழுகின்றன. அதன்படியே காரியங்களும் நடக்கும்! சந்தேகமே கிடையாது.

'இப்படி நடக்கும்' என்று யாருமே எதிர்பார்க்கவில்லை. மணியக்காரர் தோட்டத்தில் மூணு ஜோடிக் காளைகள் ஒரே ராத்திரியில் மாண்டு போய் விட்டன. சாயங்காலம் தீவனம் தின்னாமல் படுத்துக் கொண்டிருந்தன. காதை அறுத்துப் பார்த்தார்கள். சூட்டைப் போட்டுப் பார்த்தார்கள். என்னத்தைப் பண்ணி என்ன? ஒன்றுக்கும் குணமாகவில்லை. நாலு வருஷத்துக்கு முன் ஊரிலுள்ள மாடுகள் எல்லாம் நோயில் மடிந்தன. அப்போது இவருடைய ஆட்டுக் குட்டிகளுக்குக் கூட ஒன்றும் வரவில்லை. எல்லாம் தக்க சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்திருந்தன போலும்!

காலந்தவறி மழையும் பொழியாகப் பொழிந்தது. இல்லாதவன் அதைப் பற்றிக் கொஞ்சமும் கவலைப்படவில்லை. ஆனால், மணியக்காரர் பருத்தி பூசணம் பூக்குமே என்று வருந்தினார். புகையிலை தக்க தருணத்தில் மழையில் அடிபட்டு ஒன்றுக்கும் உதவாமல் போய்விட்டது.

இந்தத் தகவல்கள் மணியக்காரருக்குத் தெரிய முன் வீர்ப்ப செட்டியாருக்குத் தெரிய வந்தன. தன்னை விட மற்றவர்களுக்குத் தன் 'வீழ்ச்சி' அதி சீக்கிரத்தில் பகிரங்க ரகஸ்யமாகிக் கொண்டு வருவது சற்று வருத்தமாகவே தான் இருந்தது.

கிழக்கே இருந்து வந்த வைர வியாபாரி கொஞ்ச நாளாக அந்தப் பக்கம் சுற்றிக் கொண்டிருந்தான். அவன் விற்று வருவது போலி வைரம் என்பதை அடமானத்திற்கு வந்ததும் வீர்ப்ப செட்டியார் கண்டு கொண்டார்.

மணியக்காரர் ஆறு ஆயிரம் கொடுத்து அந்த வைரத்தில் மகளுக்கு மாலை பண்ணிப் போட்டிருந்தார்.

செட்டியார், தலையைத் தடவிக் கொண்டே மணியக்காரரிடம் பேச்சை ஓட்டினார். ஏற்கனவே கொடுத்திருந்த பணத்தைப்பற்றி யெல்லாம் மறந்தவர் போலிருந்தவர் எழுத்து மூலம் ஆதாரம் தேடிக் கொள்ள விரும்பினார். விரும்புவது என்ன? துடித்தார். செட்டியாருடைய போக்கு அது. ஊருக்கு ஒரு நியாயம், தனக்கு ஒன்று, என்று வீரப்பரிடம் வைத்துக் கொள்ள முடியுமா? அதுவும் இந்தச் சமயத்தில்? 'நமக்குள்ளே என்னுங்க வித்துவாசம்?' என்று சொல்லிக் கொண்டே மணியக்காரரிடம் எழுதி வாங்கிக் கொண்டார். ஆறு மாதத்தில் காரையும் 'ஒன்றுக்குப் பாதியாக' விலை போட்டுச் செட்டியாரே எடுத்துக் கொண்டார்.

மூன்று மாசம் டிரைவர் சம்பளப் பணத்துக்காகத் தகராறு பண்ணிக் கொண்டிருந்தான். இரண்டு மாசம் மறுபடியும் புதுக் கார் வாங்குவதாகச் சொல்லிப் பார்த்தார். அந்தப் பட்டிக் காட்டில் திரிந்து கொண்டிருக்க மலையாள டிரைவருக்குப் பைத்தியமா என்ன? கொஞ்சம் சம்பள விஷயமாக பேச்சு வார்த்தை தடிக்கவே, "என்ன மணியக்காரரே, ஊர் கூட்டி நாலு பேரை வெச்சுக்கிட்டு, பெட்ரோலுக்கு அப்பப்போ ஆட்டுக் குட்டியைக் கொண்டு போய் வித்ததை எல்லாம் சொல்றதா?" என்று கேட்டு விட்டான். அவன் சொல்லியதில் பக்கத்திலிருந்த ஏழெட்டுப் பேருக்கு அரைகுறையாக அர்த்தமாயிற்று. அதிலிருந்து 'முன்னால் பிடித்து' கணக்கு எடுக்க அவர்களுக்குத் தெரியாத என்ன? காதும் காதும் வைத்தாற்போல் அவனை மரியாதையாக அனுப்பி விட்டார்.

முன்னெல்லாம் தலையாரிகள் கையைக் கட்டிக் கொண்டு அடக்க ஒடுக்கமாகப் பின் தொடருவார்கள். முகத்தைப் பார்த்தாலே நடுங்குவார்கள். கை அசைத்தால் ஓடி வருவார்கள். இப்போது பேர் சொல்லிக் கூப்பிட்டால் கூட 'அன்ன நடை' நடக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள். கண் எதிரிலே இதை எல்லாம் மணியக்காரர் கண்டார். ஒரு ஆறு மாதத்தில் 'காலோடு ஒன்றாக' மணியக்காரரும் ஆகி விட்டார். காரும், வண்டியும் போய் சாதாரணப் பூமிக்கு வந்துவிட்டார்.

வெள்ளம் கரைபுரண்டு போவதைக் கண்டால், கீழே கால் வைக்கக் கொஞ்சம் பயம். குண்டு குழி இருக்குமா? படகுக்காரன் எங்கே? தண்ணீர் எப்போது வடியும் என்ற கவலை எல்லாம் அப்போதுதான். பாதம் மறையத் தண்ணீர் போகும் போது குழந்தைகளுக்கும் கொண்டாட்டம். துளிக்கூட பயமில்லாமல் எல்லாரும் ஏக போக உரிமை கொண்டாட ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள்.

அடேயப்பா! நாலு வருஷத்துக்கு முன்பு, நாலு என்ன, போன வருஷம் வரை மணியக்காரருக்கு கொஞ்சம் உயரமான இடம் அளிக்கப்பட்டிருந்தது. சமூகத்திலிருந்து சற்று உயர்ந்த, அந்த உன்னத ஆசனத்திலிருந்து கீழே நோக்கினார். இப்போது தோட்டத்து ஆளக்காரனே, “பொவிலை இருந்தா குடுங்க” என்று கேட்கும்படி இறங்கிவிட்டார்.

அவர் காது கேட்க நாலெந்து பேர், “இப்ப புத்தி வந்திருக்கும்” என்று பேசிக் கொண்டு போவது கேட்டது. ஒருவன், “அடே எஞ்சாமி, செட்டி கடைசிலே காலை வாரி உணைந்தானே உட்டிட்டான்! உங் குடுமீந்தானே சிக்கிக் கிட்டது? அதுக்குள்ளே கன துள்ளுத் துள்ளினையே!” என்றான். பிறகு பலமான சிரிப்புச் சத்தம்.

அந்தச் சிரிப்புச் சத்தம் காற்றில் மிதந்து வந்து இதயத்தில் ‘கணீர்’ என்று ஒலித்தது. நெஞ்சைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டார். மரக்கட்டை போலத்தான் இருந்தது.

‘மாடு இளைத்தாலும் கொம்பு இளைக்குமா?’ என்பது பழமொழி. வெளிக்கு ஒன்றும் தெரியாமல் இருக்கட்டும் என்று அவர் ‘மூடி மூடி’ வைத்துப் பார்த்தார். மகள் கலியாணத்தைச் சட்டென்று முடித்து விடலாம் என முன்பு பெண் பார்க்க வந்த இடங்களுக்கெல்லாம் சொல்லி அனுப்பினார். ஆனால் ‘வெறுங்கை’ என்னத்தை முழம் போடும் என்பது மற்றவர்களுக்குத் தெரியாதா?

பாலதுளுவு பக்கத்து ஊர். பெரிய பெரிய புள்ளிகளெல்லாம் பெண் பார்க்க இரண்டு வருஷத்துக்கு முன் இங்கு வந்திருக்கிறார்கள். இப்போது வலிய இவர் கேட்கப் போய் கருக்கங்காட்டுச் செல்லணன் சொல்லி அனுப்பி இருந்தான். செல்லணனுக்கு வயசு அறுபதுக்கு மேல் ஆகிறது. செல்லாயாளுக்குத் தாத்தா போல் இருப்பான். ஆமாம், பவளாக் கவுண்டரும் அவரும் ஒரு வருஷத்தில் பிறந்தவர்கள் தான். மணியக்காரர் வந்த ஆளிடம், “செரி பார்க்கலாம்” என்று சொல்லி அனுப்பினார். கொஞ்ச நேரத்தில் ஊரெங்கும் இந்தப் பேச்சுப் பரவி விட்டது.

மணியக்காரர் வயிற்றெரிச்சலில், “பார்க்கலாம்” என்று சொன்னாரே தவிர, மனப்பூர்வமாகச் சொல்லவில்லை. வீட்டிற்குள்ளிருந்த செல்லாயா இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். மகளுடைய கலியாணத்தை வெகு விமரிசையாக நடத்தி விடுவது என்று தான் இன்னும் நம்பிக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் காங்கயம் போய் வீர்ப்ப செட்டியாரிடம் இரண்டாயிரம் கேட்கவும், “எதை நம்பிக் குடுக்கறதுங்க? கொஞ்சம் செட்டா இருங்கோ, மழை துளி இல்லெ. பஞ்ச காலம்...” என்று பஞ்சப் பாட்டுப் பாடவும் தான் இந்த உலகின் உண்மையான போக்கு மணியக்காரருக்குத் தெளிவாகத் தெரிய ஆரம்பித்தது.

மறுவார்த்தை பேசாமல் ஊரை நோக்கிப் புறப்பட்டு விட்டார். முழங்கால் வரை புழுதியோடு கோயிலுக்கு வந்து சேரவும் பாலதுளவு செல்லணக் கவுண்டர் வண்டி கோவிலை விட்டுப் புறப்படவும் சரியாயிருந்தது. ஐயர் சிரித்துக் கொண்டே, “பூ வெச்சக் கேக்க வந்திருந்தாங்க” என்றார்.

“எதுக்கு?”

“நம்ம வளவு கலியாணத்துக்குத் தானுங்க...”

மணியக்காரரை யாரோ ஒரு அசப்பு அசைத்து விட்ட மாதிரி இருந்தது.

“செரியில்லீங்க. பூவும், சகுனமும் நல்லா இல்லீண்ணு வண்டியைத் திருப்பீட்டாங்க” என்றார்.

என்ன சொல்வதென்றே அவருக்குத் தோன்றவில்லை. ஆத்திரமும் அவமானமும் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. தலை குனிந்து கொண்டே வீடு போய்ச் சேர்ந்தார். வழியில் ராமசாமிக் கவுண்டரும் மாரியப்பனும் பேசிக் கொண்டே ஆற்றுக்கு வந்து கொண்டிருந்தார்கள். மாரியப்பன், தலையைத் தூக்குவாரா என்று பார்த்தான். மணியக்காரர் குனிந்த தலை நிமிர்வே இல்லை!

இரவு சாப்பிடும்போது மாரியப்பன் தாயார், “எப்படியும் இந்தத் தைக்குள் முடிச்சரோணும். தள்ளிப் போட்டுக் கிட்டே போவப்படாது” என்றாள் தன் கணவரிடம்.

“நானும் பாக்கறன். நல்லெடமாக் கெடைச்சா அடுத்த மாசமே வெச்சிட்டாப் போவுது” என்றார்.

இந்த வருஷம் கொஞ்சம் ‘தன் மட்டும் தான்’ என்று ராமசாமிக் கவுண்டர் குடும்பம் தலை தூக்கியது. பெற்றோர் தன்னுடைய விவாகத்தைச் சீக்கிரம் முடித்துவிட விரும்புகிறார்கள் என்பதை நினைத்துத் தனக்குள்ளேயே சிரித்துக் கொண்டான். முதலில் வாழ்க்கை சீரடைய வேண்டும். குடும்பம் ஊர் - எல்லாமே கெட்டுப் போய்க் கிடக்கையில் திருமணத்திற்கு என்ன அவசரம் என்று எண்ணவும் சிரிப்பை அவனால் அடக்க முடியவில்லை. எப்போதுமே சமூகத்தின் அசட்டுத் தனத்தைக் கண்டால் அவனுக்குச் சிரிப்புத்தான். குடியானவர்கள் நிலை நாளுக்குநாள் மிக மோசமாகிக் கொண்டு வந்தது. இன்னும் நூறு இருநூறு வருஷங்கள் போனாலும் இவர்கள் மாற மாட்டார்கள் என்று பரிபூரணமாக நம்பினான். இருட்டிலிருந்து வெளிச்சத்திற்கு வர, யாராவது கை கொடுத்து அழைத்து வந்தாலும் அவர்களுக்கு எல்லாமே ஒரே ‘அமாவாசை’ யாகவே இருந்தது. சிறு குழந்தைகளுக்குக் கூட நல்லது கெட்டது தெரியும் போலிருந்தது. ஆனால் அந்த அப்பாவி சனங்கள் புழுதியை விட்டு மேலுக்கு வர ஒரேயடியாக மறுத்தார்கள்.

மாரியப்பன் ஒரு மாதமாகச் செல்லாயானைச் சந்திக்கவில்லை. அவளுடைய கலியாணப் பேச்சைக் கேட்கும் போதெல்லாம் மனம் ‘திக்திக்’ என அடித்துக் கொண்டது. ஆனால், உள்ளத்திலே ஒரு குரல், ‘ஆகாது, ஆகாது’ என இடைவிடாமல் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தது.

மத்தியானம் மணியக்காரர் தோட்டத்திற்குப் போயிருந்தான். பவளாக் கவுண்டர் இருமிக் கொண்டு குடிசையில் படுத்திருந்தார். சில நாளாக அவர் படுக்கையை விட்டுப் பிரிவதே இல்லை. பேத்தியின் கலியாணத்தைப் பார்த்து விட்டுத்தான், தாம் ‘கண்ணை மூடுவதாக’ தினம் பத்துப் பேரிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

செல்லாயா மத்தியான நேரத்தில் தோட்டத்தில் தான் இருப்பாள். ‘கூடமாட’ தோட்ட வேலைகளையும் அவள் செய்ய வேண்டி இருந்தது. மாரியப்பனைக் கண்டதும், “இப்பத்தான் நெனச்சேன்” என்றாள்.

இருவரும் பேசிக் கொண்டே அங்கிருந்த தென்னந் தோப்புப் பக்கம் சென்றார்கள். அங்கே பலநிறப் பூஞ்செடிகளை வளர்த்தியிருந்தாள். இத்தனை நாளும் அவள் அதைப் பார்க்கவில்லை. வித விதமான மலர்கள் மஞ்சளும் வெள்ளையுமாக மலர்ந்து கிடந்தன. சிலந்திப் பூக்கள் பாத்திகளின் ஓரங்களில், வானக் கோடியை அலங்கரிக்கும் நட்சத்திர மலர்கள் மாதிரி கண்ணைப் பறிக்கும் தேஜோமயமாகக் காட்சி அளித்துக் கொண்டிருந்தது.

கை நிறையப் பூக்களைப் பறித்துக் கொண்டு வந்தான். ஆனால், அவளைப் பார்த்துக் கொண்டே சிரித்தபடி கீழே உட்கார்ந்தான்.

செல்லாயா அவைகளை வாங்கிக் கொண்டையிலே செருகிக் கொண்டாள்.

“பூ வெச்சு வெகு நாளாச்சு” என்றாள்.

“இப்பத்தான் வெச்சிட்டு வெகு நாளாச்சிண்ணு சொல்லறயே?” என்றான்.

ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து இருவரும் சிரித்துக் கொண்டார்கள்.

“எங் கலியாணத்துக்கு நீங்க வருவீங்கல்ல?” என்றாள் செல்லாயா சாந்தமாக.

அவனும் அமைதியாக, “நீயும் கட்டாயம் எங் கலியாணத்துக்கு வரவேணும்” என்றான்.

இருவரும் சற்று நேரம் மௌனமாக இருந்தார்கள்.

“இந்த ஒரு வருசமா எப்படித்தான் இந்த ஊரு உங்களைக் கட்டிப் புடிச்சிட்டுதோ? ஒரு மாசமா இங்கே வரதில்லையே?”

“வேலை என்ன?” என்று சொல்லிவிட்டுச் சும்மா இருந்தான். சற்றுப் பொறுத்து, “ஒரு மாயக்காரி இருக்கறா. அவ என்னைய அந்தப் பக்கம் இந்தப் பக்கம் உடறதில்லெ” என்றான்.

செல்லாயா முகம் சட்டெனக் கருத்தது.

“அவ எங்கியும் இல்லெ. இங்கே தான் இருக்கறா” என்றவுடன் அவள் மலர்முகம் இன்னும் பதின் மடங்கு பிரகாசித்தது.

வெப்பமற்ற மத்தியானச் சூரியனின் மங்கலான வெளிச்சம் தோப்புக்குள் பாய முடியாமல் நிழற்கோடு பரப்பிக் கொண்டிருந்தது. ஆடும் தென்னை நிழல்களைப் பார்த்தபடி, “நாஞ் சொன்ன சோசியம் பலிச்சது பாத்தியா? இப்ப ‘நாலோடு ஒண்ணா, உங்க அய்யனும் வந்திட்டாங்களே? செட்டியார் கல்லைத் தூக்கிப் போட்டிட்டாரில்ல?” என்றான்.

அவளுக்குச் ‘சுரீர்’ என்றது. “இப்ப உங்க மனசு குளுந்துதா?” என்றாள். மறுகணமே உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு பேச்சை மாற்ற, “நீங்க எல்லா இப்படி இருக்கீங்களே, நாங்க மாத்திரம் நல்லா இருக்கச் சாமி உடுமா?” என்றாள்.

இதைக் கேட்டு அவன் சிரித்துக் கொண்டான். சுள்ளி வலசு சனங்கள் மேல் உள்ள வெறுப்பை விட ஊருக்கு எல்லைக்காவலாக அமைந்துள்ள தெய்வங்களிடம் அவனுக்கு அதிக வெறுப்பு ஏற்பட்டிருந்தது! “இந்தச் சாமி பூதங்கள் பேச்செல்லாம் எங்கிட்டை எடுக்காதே. நாட்டராயங் கோயிலுக்குப் போனது உனக்கு நெனப்பு இருக்குதா?” என்றான்.

இன்றைக்கும் அதைக் கேட்க அவளுக்குத் தலை சுற்றியது.

“செல்லாயா? இந்தச் சனங்களைக் கடைத்தேத்த ஒரு வழி கண்டு பிடிச்சிட்டேன். இந்த ஒரு வருசமா ராத்திரி பகலா யோசித்து யோசித்து இதைத் தீர்க்க ஒரு வழி முடிவு பண்ணி வெச்சிருக்கறேன்” என்றான்.

அவள் கண்கள் அகல விரிந்தன. “அதுக்குத்தானே தவமிருக்கறேன். சொல்லுங்க?” என்றாள்.

“இன்னும் நாலுநாள் பொறுத்துக்கோ. அப்புறம் சொல்றேன்” என்றான்.

“அதுக்குள்ளே பின்னென்ன அவசரமாம்?” என்றாள்.

நீண்ட நேரத்திற்குப் பிறகு, “கண்ணிலே காணாத போனா மனசு அடிச்சுக்குது. கண்டா பேசறத்துக்கு ஒண்ணுமில்லே...”

அவன் ஆச்சரியத்தோடு, “பேச ஒண்ணுமில்லையா?” என்று கேட்டுவிட்டு அவள் முகத்தையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

தன்னை அப்படிப் பார்ப்பது வெட்கமாக இருந்தது. கூந்தலைச் சரி செய்து கொண்டு, “ஒண்ணு சொல்லறதுக்கு முந்தி ஒம்பது எடுக்கறீங்களே?” என்றாள்.

“செரி, நீ கண்ணாலம் பண்ணிக்கப் போறே?” என்றான்.

அவன் கேள்வியில் உள்ள பரிகாசத்தைக் கேட்கும் போதே கண்டு கொண்டாள். அடக்கமாக, “சித்தோட்டுக் காரருக்கு இரண்டாங் குடியாக் கேக்கறாங்க. செல்லண்ணனுக்கு மூணாங் குடியாக் கேக்கறாங்க. எங்க அய்யன் யோசனை பண்ணிட்டு இருக்காங்க. உண்ணி ஆரு கையிலே புடிச்சக் குடுப்பாங்களோ தெரியிலே!” என்றாள்.

விளையாட்டுக்குச் சொல்லிய போதிலும் அந்த வார்த்தைகளில் உண்மை இல்லாமல் இல்லை. மணியக்காரர் முன்பு செய்துள்ள ‘பரோபகார’ ங்களுக்கு அவர் வீட்டில் இப்போது சம்பந்தம் கொள்வதே அரிதாகத்தான் இருந்தது. பெண்ணின் அழகு, இனிமை, குணம் இவைகளெல்லாம் முதலில் யாரையும் கவருவதில்லை. குடும்ப கௌரவமும், ஒற்றுமையுந்தான் அவர்கள் கண்ணைக் கரிக்கும். அதிலே ‘எசகேடு’ இருப்பதாகத் தெரிந்தால் அந்தப் பக்கமே தலைவைத்துப் படுக்கமாட்டார்கள்.

“செல்லாயா, உங்க அய்யன் வேறு எடத்துக்கு நெசமாகவே உன்னைக் குடுத்திட்டா என்ன பன்றது?” என்றான்.

“இப்ப நடக்கற பேச்சு வார்த்தை அப்பப் பொய்யா? இதிலெ நெசம் பொய் பாக்கறதுக்கு என்ன இருக்குது? நீங்களே சொல்லுங்க. ஊரெல்லாம் நெறவேத்தறதாச் சொல்றீங்களே! என்னைப் பத்தி நெனைக்கறதுக்குப் பாவம், உங்களுக்கு நேரம் எங்கே?” என்று சொல்லி அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள். அவன் வேறு பக்கம் திரும்பிக் கொண்டான். “எல்லாத்துக்கும் முதல்லே இதைப் பத்தீல்ல யோசிக்கோணும்” என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டான்.

மறுநாள் தைப்பொங்கல் கழித்துப் பூ நோம்பு. ஊர்ப் பெண்கள் எல்லோரும் ஆற்றங்கரைக்குப் போய், செடி கொடிகளிலிருந்த பூக்களை யெல்லாம் பறித்துத் தண்ணீரில் விட்டுக் கொண்டு ஆடிக்கொண்டும் பாடிக்கொண்டு மிருந்தார்கள். கரையோரம் தன் தோட்டத்தில் உட்கார்ந்து இந்த வேடிக்கையை மாரியப்பன் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். சில குறும்புக்கார இளம்பெண்கள் வம்பு பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். செல்லாயானைச் சற்று நேரம் சும்மா இருக்க விடவில்லை.

கலியாணமாகாத பெண்கள் பாடு அந்தக் கூட்டத்தில் திண்டாட்டம்தான்! வம்புப் பேச்செல்லாம் சகித்துக் கொண்டு தான் ஆகவேண்டும். ஒருத்தி தூரத்தில் உட்கார்ந்திருந்த மாரியப்பனைப் பார்த்தாள். பார்த்ததும் அவனுக்கும் செல்லாயாளுக்கும் 'முடிச்சு' ப் போட வேண்டும் என்று எப்படியோ தோன்றிவிட்டது அவளுக்கு. உடனே அங்கிருந்த அத்தனை பேரும் இதில் கலந்து கொண்டார்கள். செல்லாயா அங்கிருந்து ஓடியே வந்துவிட்டாள். ஆனால், அப்போது தான் இரண்டு இரட்டை மாட்டு வண்டியில் வந்து இறங்கிய மாப்பிள்ளை வீட்டார் உள்ளே போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். மணியக்காரரும் அத்தையும் அவர்களை உபசரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இதைக் காணவும் அவள் நெஞ்சம் துணுக்குற்றது.

18

பழைய காட்சிகளையும் சம்பவங்களையும் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்வதிலே ஒரு தனி ஆனந்தம் நிறைந்திருக்கிறது. அந்த மனக்கனவிலே உல்லாசமும் ஒளியும் கலந்திருப்பதாகவே படுகிறது மனத்துக்கு. இன்பமாகட்டும் துன்பமாகட்டும் நீண்ட நாளைக்குப் பின் நடந்தவைகளை எண்ணிப் பார்க்கையிலே, அதிலும் ஒரு மதுரம் தோன்றாமல் இருப்பதில்லை.

மணியக்காரர் தென்னமரத்துக்குக் கீழுள்ள வாய்க்கால் படிக்கட்டில் உட்கார்ந்து கொண்டு ஐந்து வருஷத்துக்கு முந்தி செட்டியாரோடு பேசிக் கொண்டிருந்த செய்தியை எண்ணிப் பார்த்தார். நேற்றுத்தான் நடந்தது போல இருந்தது.

அன்று தோட்டத்திலே எங்கே பார்த்தாலும் ஒரு தனிக் 'களை' வீசிக் கொண்டிருந்தது. இன்றோ? எங்குமே பொட்டல் காடு போல வறண்டு கிடக்கிறது. மனித மனம்தான் சிலசில சமயங்களில் வறண்டு விடுகிறது! ஆனால், இயற்கையின் உள்ளத்திலும் வறட்சி தோன்றலாமா? இயற்கை என்றைக்கும் போல ஒரே பசுமையாய்க் கண்களைக் கவர்ந்தால் என்ன? மாறி மாறி வரும் இளவேனிலும் முதுவேனிலும் மனித வாழ்விற்கு ஆறுதலளிக்கத்தானா?

பயிர் பச்சைகள் 'கும்' மென மணத்துடன் நிறைந்து நின்ற போது, செட்டியாரும், மணியக்காரரும் மௌனத்தில் ஆழ்ந்து அதையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது உண்டு. வெளியிலே பொங்கித் ததும்பும் அழகின்

கவர்ச்சியிலே மூழ்கிப் போய் மெய்மறந்து விடுவார்களோ என்று எண்ண வேண்டும். இந்தத் தோட்டமும், இதே போல வளமான பூமிகளும் கைக்கு வரும் வழி என்ன என்ற சிந்தனையேதான்.

செட்டியார் அதில் வெற்றி பெற்றார் என்று தான் சொல்ல வேண்டும். அடக்கமாகக் கரையில் உட்கார்ந்து மீன் பிடிப்பவனைப் போல தம்முடைய காரியத்திலேயே கண்ணாயிருந்தார். துஷ்டப்பையன் மரத்திலிருந்து பழம் விழுந்ததும் கூட்டாளிகளைத் தனித்து விட்டுவிட்டு, பாகமும் கொடுக்காமல் ஓடிப் போய்விடுகிறான் அல்லவா? அந்த மாதிரி மணியக்காரரை ஒண்டியாக்கிவிட்டு, பின்னர் ஒட்டாண்டியாகவும் ஆக்கிவிட்டு, இப்போது கண்ணெடுத்தும் பார்ப்பதில்லை.

செட்டியார் ஒருநாள், “மணியக்காரரே, உங்க புத்திசாலித்தனம் யாருக்கு வரும்? போலீஸ் வருது, இன்ஸ்பெக்டரு வாராரு என்று சேதி பரப்பி மூணைமுக்கால் நாளிகைக்குள், நாலு பூமியையும் சுவாதீனம் பண்ணிக் குடுத்திட்டிங்களே! இல்லாட்டி அடிதடி கலகம் சண்டை சச்சரவெல்லாம் வந்திருக்குமே” என்றார்.

உண்மையில் அன்றையக் கலகம் மணியக்காரர் சமயோசித தந்திரத்தால் தான் தப்பியது. அதிலே செட்டியாருக்கு பார்க்கப் போனால் லாபம் கொஞ்சம் கம்மிதான். கலகம் நடந்து ஜெயிலுக்குப் போனால் இரண்டு பக்கத்துக்காரரும் தோட்டங்காட்டை அடகு வைக்க, செட்டியாரைத் தேடித்தான் வருவார்கள்! மணியக்காரர் ஒத்தாசை இருக்கும் போது எதுதான் நடக்காது.

“நம்மளை நாலு பேரும் நாலு தினுசா, சொல்லுவாங்க. நீங்க அ தொண்ணையும் காதிலே போட்டுக்கப்படாது” என்று அடிக்கடி ஊக்கமளித்துப் பேசிய செட்டியார், இப்போது தான் இருக்குமிடம் நோக்கியும் தலை வைத்துப் படுப்பதில்லை.

உலகத்தின் விசித்திரத்தை நினைக்க நினைக்க அவருக்குச் சிரிப்பும் துக்கமும் வந்தது. தன்னுடைய மகள் கலியாணம் எவ்வளவோ விமரிசையாக நடைபெறும் என்று எண்ணி எண்ணி மகிழ்ச்சி அடைந்து கொண்டிருந்தார். எல்லோருக்கும் முன்னால் செட்டியார் விருந்தினர்களை வரவேற்று உபசரிப்பார் என்று கனாக்கண்ட காலமும் ஒன்று உண்டு. ஆனால் இன்றோ?

வீட்டிற்கு வந்ததும் ஒரு பழைய காகிதத்தை எடுக்க மரப்பெட்டியைத் திறந்து தேடிக் கொண்டிருந்தார். அதை மூடி வைத்து பல மாதங்களுக்கு மேலிருக்கும். சிறு பூச்சிகள் ஓடிக் கொண்டிருந்தன. கட்டுகளைத் தட்டி

வைக்கையில் ஒரு சிறு துண்டுக் கடிதத்தில் 'பத்துப்படி நெய்' என்ற குறிப்பு மட்டும் தெரிந்தது. அதைப் பார்த்தவுடன் அவருக்கு எரிச்சல் அதிகமாகிவிட்டது. "இப்படி எத்தனை பத்துப்படி நெய் அவனுக்கு 'தெண்டம்' குடுத்ததோ? உம், நெனச்சுப் பார்த்தானா? அவன் எதுக்கு நெனைக்கிறான்? நாம் பண்ணினது ஏத்தம் அல்லவா?" என்று தம்மையே நொந்து கொண்டார்.

முன்பு மணியக்காரர் செய்த தாராள தடபுல்களுக்கும் இப்போது அடங்கி ஒடுங்கி ஓய்ந்து போய்விட்டதற்கும் மலைக்கும் மடுவுக்குமுள்ள வித்தியாசம் காணப்பட்டது. ஆனால், இந்த மனத்தெளிவு ஏற்படுமா? இம்மாதிரி 'பக்குவம்' ஏற்பட எத்தனை லட்சத்தைக் கொடுப்பது? அந்த ஒரு நினைவு மட்டும் சலித்துப் போன மனசுக்கு சற்று ஆறுதல் தந்து கொண்டிருந்தது.

செல்லாயா சாப்பிடக் கூப்பிட்டாள். வருவதாகச் சொல்லிக் கொண்டே இருப்பிடத்திலேயே கல்லுப்போல் உட்கார்ந்திருந்தார். காலையில் ஆற்றுப் பக்கம் மாரியப்பனைக் கண்டார். ஆனால், தூரத்திலேயே வேறு தடம் போட்டு, ஒதுங்கிப் போய்விட்டார். சின்னப் பையனாக இருக்கையில் பார்த்ததற்கும் இப்போது பார்ப்பதற்கும் எவ்வளவோ வித்தியாசம். படிச்சிருப்பதாக எல்லாரும் சொல்கிறார்கள். குணமும் தங்கமான குணம் என்று தான் ஊரில் பேசிக் கொள்கிறார்கள். ஆனால், பக்கத்தில் போக முடியுமா? அவனுடைய தகப்பன் முகத்தில் தான் விழிக்க இயலுமா? ராமசாமிக் கவுண்டர் குடும்பம் கெட்டதற்கே இவர் தான் காரணமாக இருந்தார். செட்டியாரைக் கூட அடுத்தபடியாகத்தான் சொல்ல வேண்டும். கல்லை விட்டு எறியாமல் போனால் கிளையிலிருக்கும் குரங்கு ஏன் தாவிக் கொண்டு நம் மீது பாய வருகிறது? வசந்த காலத்தில் தான் பட்சிகள் பறந்தோடி வருகின்றன. அத்தனை எதற்கு? மணியக்காரரை சீந்துவதற்கு இன்றைக்கு ஒரு ஆள் கூடக் கிடையாதே! காலையில் மாரியப்பனையே கூர்ந்து பார்த்துக் கொண்டு அசையாமல் அப்படியே இட்டேறி ஓரம் நின்று விட்டார். திரும்பிப் பார்த்த மாரியப்பன் சாந்தமான முகத்துடன் தான் போனான். அவன் பார்த்த பார்வையிலே என்ன இருந்தது? மணியக்காரரால் ஒன்றும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. தன்னிடம் அளவற்ற வெறுப்பும் கோபமும் கொண்டிருப்பான் என நினைத்தார். அந்த நினைப்பு வெறும் மயக்கம் தான் என்பதை அவரே உணர ஆரம்பித்தார். இருந்த போதிலும் ஏதோ ஒரு வேலி இருவருக்கும் இடையே குறுக்கே நிற்பதாகவே தோன்றியது. கண்ணுக்குப் புலப்படாத ஒரு மாய வலை தங்களைச் சுற்றி விரிக்கப்பட்டிருப்பது போலவும், ஒரு அடி நகர்ந்தாலும் கால் தடுமாற வேண்டும் போலவும் காணப்பட்டது.

தமக்கு வரப்போகிற மாப்பிள்ளை, பெண்ணுக்குத் தகுந்தவனாகவும், படித்தவனாகவும் இருக்க வேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார். ஊரிலுள்ள 'நாய நடத்தை' க்கு முகாமைக்காரனாக இருக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் ஆசைப்பட்டார். அந்த ஆசை...

பொழுது கொஞ்சம் 'மசமச' ப்பாகவே இருந்தது. கூப்பிட்டுக் கொஞ்ச நேரத்துக்குப் பிறகு தலையாரி வந்தான். தலையைச் சொரிந்து கொண்டு அவன் நிற்பதைப் பார்த்ததும் மணியக்காரர் சொல்ல வாயெடுத்த சங்கதியை மறந்து விட்டார். "கூப்பிட்டதும் வாடா" என்று சொல்லி, அவனைப் போகும்படி சொல்லிவிட்டார்.

19

காலையிலிருந்து மழை தூறிக் கொண்டிருந்தது. பொழுது சாயும் வரை இந்தத் தூறல் ஓயாது போல் இருந்தது.

மாரியப்பன் துணிகளை ஒரு பையில் போட்டுக் கட்டிக் கொண்டிருந்தான். புத்தகங்கள் சின்னதும் பெரிதுமாக இருந்ததால் கட்டுக்குச் சேராமல், கீழும் மேலும் சரிந்து கொடுத்துக் கொண்டிருந்தன.

மகனுக்குச் சோறு போட இலை அறுத்துக் கொண்டே தாயார், "போனா வாரதுக்கு எத்தனை நாளு ஆகும் அப்புனு?" என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

"எப்படி சொல்றது? வேலையிலே சேந்ததுக்கு பொறகுதான் சொல்றதுக்கு ஆகும்?"

"ஒரு மாசமாகுமா?"

"ஒரு மாசமா? வருசம் ஆனாலும் ஆச்சு, அப்புறந்தான் என்ன? அங்கெயெ இருந்தாலும் இருந்ததுதான்."

தாயார் முகம் சற்று வாடியது. "கலியாணங்காச்சி செய்யறதில்லையாப்பா?" என்றாள். மாரியப்பன் மௌனமாக இருந்தான்.

“நம்ம ஊருச் சேரியிலெ பொண்ணு பார்த்தா எப்படி இருக்கும்? அங்கியே இருந்துக்கிட்டா அதெல்லாம் நடக்குமா?”

அவன் சாப்பிட்டு விட்டு, கையில் பைக்கட்டு சகிதம் தோட்டத்திற்குப் புறப்பட்டான். ராமசாமிக் கவுண்டர் சாளையிலேயே இருந்தார். மழையாயிருந்ததால் சாப்பாடும் தோட்டத்திற்கே கணவனுக்குக் கொடுத்து அனுப்பி விட்டாள்.

‘கொசுத்துளி’ க்காக தலை நனையாமல் இருக்க ஒரு கிழிந்து போன ஓலைக் குடையைத் தாயார் எடுத்து வந்து கொடுத்தாள். ‘வேண்டாம்’ என்று சொல்லிவிட்டுப் போகும் மகனை வாசற்படியில் நின்றபடியே தாயார் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஆற்றுக்கு இந்தத் தூறலிலும், குளிரிலும் யாரும் தண்ணீர் கொண்டு வரப் போக மாட்டார்கள். ஆனால் இரண்டொரு பெண்களும், அவர்களுக்கு மத்தியில் செல்லாயாளும் போய்க் கொண்டிருந்தாள். மழை சற்றுக் கனமாக வரவே கூட இருந்த பெண்கள் பக்கத்துக் குடிசைக்கு ஓடிவிட்டார்கள். தூரத்தில் வரும் மாரியப்பனையே பார்த்துக் கொண்டு நடந்த செல்லாயாளுக்கு மழை வந்ததும் தெரியவில்லை. எப்படிப் பிள்ளையார் கோவிலுக்கு வந்தோம் என்பதும் தெரியவில்லை. பிள்ளையார் கோவில் பாதை ஓரத்திலேயே இருக்கிறது. உள்ளே உட்காருவதற்கு சௌகர்யமான இடமும் உண்டு. மாரியப்பனும் அங்கே வந்து சேர்ந்தான். இருவரும் சிரித்துக் கொண்டார்கள். “நல்ல வேடிக்கை” என்றாள் செல்லாயா.

மழை இன்னும் சற்றுப் பலமாக ஆரம்பித்தது. வான வீதியில் மின்னல் கொடிகளும் விளையாட ஆரம்பித்தன. செல்லாயா உடம்பு ஏனோ நடுங்கியது.

“எப்பொ இது நிக்குமோ?” என்றாள்.

“புள்ளையாரைக் கேளு!” என்றான்.

அவளால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை. இரண்டு மூன்று வாரமாக இருவரும் சந்திக்கவே இல்லை. அதற்குள் எத்தனை எத்தனையோ சம்பவங்கள் நிகழ்ந்து விட்டன. திருப்பூரில் ஏதோ ஒரு வாத்தியார் வேலைக்கு ஒரு ஆள் தேவையாக இருந்ததாம். தன் நண்பனிடமிருந்து வந்த கடிதத்தைப் பார்த்து, அந்த வேலையில் போய்ச் சேர்ந்து விடலாம் எனப் புறப்பட்டு விட்டான் மாரியப்பன். பள்ளிக்கூட

வேலையில் அவனுக்கு விருப்ப மில்லாவிட்டால், வேறு வேலையில் சேர்த்து விடுவதாக நண்பன் வாக்குறுதி அளித்திருந்தான்.

மாரியப்பன் கையிலிருந்த துணி மூட்டையைப் பார்த்ததும், ஆற்றுக்குத்தான் போகிறானாக்கும் என முதலில் அவள் நினைத்தாள்.

“துளி நிண்ணதும் ஆத்துக்குப் போறது. அதுக்குள்ளே என்ன அவசரம்?” என்றாள்.

“பொழுது மட்டும் நிக்காது போலிருக்குதே.”

“நாளைக்குத் தெவைக்கறது?”

“தெவைக்கறதா?” என்று ஆச்சரியத்தோடு அவன் கேட்டுவிட்டு, உடனே, “அட்டா! சொல்லலியே உங்கிட்டே? நான் போகப் போறேன்” என்றான்.

அவள் ஊகித்துக் கொண்டாள். “எங்கே?” என்று கூடக் கேட்காமல், “சரி, உங்க புத்தி ஒரு நாளைக்கு ஒரு தினுசா மாறுதா? இல்லாட்டி ஒரே நாளிலே பல தினுசா மாறுதா?” என்றாள்.

அவன் பேசவில்லை. பேசவும் முடியவில்லை.

அவன் முக மாறுதலைக் கவனியாமல், “எங்கதி என்ன ஆவது? நீங்க பக்கத்திலே இருந்து புத்திமதி சொல்லாத போனா இவங்க என்ன பண்ணுவாங்க? கொஞ்சம் கருணை காட்டுங்க. புலி சிங்கம் கூட கருணை காட்டும்னு கேட்டிருக்கறனே” என்றாள்.

வெளியே ‘சடசட’ வென்று கொட்டிக் கொண்டிருக்கும் மழையை விட இந்த வார்த்தைகள் அவன் மனசில் வேகத்தோடு மோதின.

மற்றவர்களுக்கும் அவனுக்கும் எவ்வளவோ வித்தியாசம் காணப்பட்டதே! ஆனால் இன்று? சாதாரண மனிதர்களை விட, இன்னும் சற்றுத் தாழ்வாக அல்லவா காரியங்களை மேற்கொண்டு விட்டான். சிரித்தபடி பேசிக் கொண்டிருக்கும் செல்லாயான ஏறிட்டுப் பார்க்கவும் அவனால் முடியவில்லை.

“பேசாமல் இருக்கலாமா? ஆனால், உத்தியோகத்தையும் பாக்க வேணும். போனல், நம்ம கிராமத்தையும், சனங்களையும், என்னையும் மறந்துவிடப் படாது!” என்றாள்.

அவன் தலை குனிந்தபடியே, “நான் போகிலை” என்றான்.

“அடே! ஒரு கணத்தில் அப்பேர்ப்பட்ட வேலையை உதறித் தள்ளி விடுவதா? பிறகு சிபார்சு பண்ணிய நண்பன் என்ன நினைத்துக் கொள்வான்? சொன்ன சொல்லைக் காப்பாற்ற வேண்டாமா?”

வெகு நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்த பிறகு தன் மனத்திலுள்ள எல்லாச் சங்கதிகளையும் கொட்டித் தீர்த்தான். இந்த அறியாமையில் உழலும் சனங்களுக்கு ஒன்றுமே தெரிவதில்லை. சொன்னாலும் புரிந்து கொள்வதில்லை. இவர்களோடு எத்தனை நாளைக்கு “அழுது” கொண்டிருப்பதென்று புறப்பட உத்தேசித்து விட்டான். இவர்கள் எக்கேடு கெட்டால் என்ன என்று எண்ணியவன், ‘ஐயோ, என்னை விட்டால் இவர்களுக்கு கதி ஏது? இன்னும் படு மோசமாக இவர்கள் போனாலும் இவர்களை விட்டு நான் பிரியப் போவதில்லை’ என்று சபதம் செய்து கொண்டான்.

செல்லாயா சாந்தமாகக் கேட்டுவிட்டு, “சரி, அதெல்லாம் போகுது, என்னை எப்படிப் பிரிஞ்சு, சொல்லாமல் கொள்ளாமல் பயணம் கட்டினீங்க?” என்றாள்.

என்னவோ சொல்ல வாயெடுத்தான். ஆனால் அவள் மேலே பேசவிடாமல், “என்னதான் வந்தாலும் கலங்காத உறுதி வேண்டாமா? மத்தவங்களுக்கு சொல்றதை முதலிலே நாமளே நடத்திக் காட்ட வேணும்” என்றாள்.

அவள் சொல்வது ‘சரி’ யென்று அவனுக்குப் பட்டது. காற்றும் கலந்து கொண்டதால் வெளியே ஒரே இரைச்சலாக இருந்தது. ஆனால் அந்தக் காற்றிலே மழைத் துளிகள் அங்கும் மிங்கும் சிந்திச் சிதறி விழுவதும், வெள்ளம் பல புறங்களிலும் பாய்ந்து ஓடி வருவதும் பார்ப்பதற்கு வேடிக்கையாகவே இருந்தது. கண் கொட்டாமல் அவன் வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். கொஞ்ச நேரத்திற்குப் பிறகு போகும் போது, “இனிச் சொல்லாமெ கொள்ளாமெ போயிராதீங்க” என்றாள்.

மறுநாள் மாலை, “நேத்து என்ன சொன்னே? இனி, உங்கிட்டே சொல்லிட்டும் போகப் போறதில்லெ. எல்லாக் காரியத்துக்கும் ஒரு முடிவு

பண்ணிப் போட்டேன். நாங்கூட மணியக்காரரைப் பாக்க வேணும்” என்றான்.

அவன் பேச்சிலும், முகத்திலும் உற்சாகம் ததும்பிக் கொண்டிருந்தது.

“என்ன அது? நீங்க எங்க அய்யனைப் பாக்கறதிண்ணா, நான் உங்க ஊட்டுக்குப் போயி...” என்று வார்த்தையை முடிக்கு முன், “யார் கண்டாங்க, என்ன வேணும்னாலும் நடக்கும்” என்றான்.

ஏறக்குறைய ஊர் முழுதும் ஒரே நிலையில் தான் இருந்தது. ஒரு குடும்பமாவது செளக்கியமாக வாழும் நிலைமையில் இல்லை. எல்லாருக்கும் போதுமான ‘கடன்’ இருந்தது! பூமியை எழுதிக் கொடுத்தவர்கள் ‘ஜாயிண்ட்’ கையெழுத்துப் போட்டு ‘ஓட்டாண்டி’ ஆகியிருந்தார்கள். ஜாமீன் போட்டு முழுகிப் போன குடும்பங்களே அதிகமாக இருக்கும். குத்தகைதாரர்கள் கடனை அடைக்க வழியில்லாமல் இருந்ததோடு, குத்தகையையும் கட்டுவதற்குள் திணறித் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ராமசாமிக் கவுண்டரும், மணியக்காரருமே சமாளிக்க முடியவில்லை என்றால் மற்றவர்களைப் பற்றி என்ன சொல்வது?

“இத்தனை பேரும் ஆளுக்குள்ளே ஆளு அடங்கித் தானே இருக்காங்க. பூமியை செட்டியாருக்கு எழுதிக் குடுத்திருந்தா என்ன? வட்டி கட்டறது, குத்தகைப் பணம் குடுக்கறது எல்லாம் நம்ம ஆளுங்கதானே? இத்தனை நாளும் குடுத்ததெ அசலுக்கு மேலே இருக்கும். உண்ணி பூமி நம்மளுதுதான். தம்பிடிக் காசு வட்டிண்ணு கட்டப்படாது. அவனவன் வெள்ளாமெ வெளச்சலெ அவனவனெ எடுத்துக்கறது. அப்பொ செட்டியார் என்ன பண்ணுவார்? என்னதான் பண்ணிப்போடறதுக்கு ஆகும்?” என்றான்.

எல்லாரும் ஒரே அபிப்பிராயப்படி நடந்து கொண்டால் செட்டியார் ஜம்பம் சாயாது என்பது அவர்களுக்கும் நன்றாக விளங்கியது. ஆனாலும், இது நடக்கக் கூடியதா?

“என்ன சொன்னீங்க?” என்றாள்.

“உனக்குத் தெரிய இன்னும் கொஞ்ச நாள் ஆகும். இப்பொ உங்க தோட்டத்தையே எடுத்துக்கோ. வருசத்திலே வெளையற வெள்ளாமையிலே முக்கால்வாசிக்கு மேலெ கடனுக்கு போயிருதல்ல? அந்தக் கடனும் நல்ல செலவுக்கு வாங்கின கடனா? அதிருக்கட்டும். எத்தனை பேரு பூமியை அடமானத்துக்கு வெச்சிட்டு, போக்கியத்துக்கு வெச்சிட்டு, அந்தப் பணத்தைக் கட்ட வழியில்லாமே பரதேசியாயிட்டாங்க? இத்தனை நாளும்

போனது போகுது. இனியாவது பூமிக்காரன் பூமி அவனுக்கே சொந்தம். எல்லாரும் ஒறைச்சு நிண்ணா ஆரு என்ன பண்ணிப்போட முடியும்?”

மாரியப்பன் மனசில் அந்த யோசனை அரும்பி மலர்ந்து விட்டது.

செல்லாயாள் உலகத்திலே இன்னும் நன்றாக அடிபடவில்லை யானாலும், வாழ்வின் கரடுமுரடான பாதைகளிலே அதிகப் பிரயாணம் செய்யாவிட்டாலும், இந்த வழி நல்ல வழி என்று அவளுக்குத் தோன்றியது.

“ஆமா, இதைக் கேட்டாத்தானே ஆச்சு, ஆரும் கேக்காட்டி என்ன பண்ணறது?”

“கேக்காமெ இருப்பாங்களா? தடத்திலே குழி இருக்குதுண்ணு சொன்னா, தள்ளிப் போறவன் போறான். குழியிண்ணு தெரிஞ்சு உழுகறவன் உழுதுட்டுப் போறான். அவனை ஆருதான் தடுக்காட்ட முடியும்?” என்றான்.

அவளுக்கு இன்னும் பலமான நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. எவ்வளவோ கஷ்டத்திற்கு ஆளானவர்கள் இந்த யோசனையை ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என்பதில் கொஞ்சமும் சந்தேகம் தோன்றவில்லை.

இருவரும் அதைப் பற்றியே மீண்டும் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த எண்ணம் வேருன்றிவிட்டது. “சரி, இனி அதிருக்கட்டும். நம்ம சங்கதி என்ன?” என்றாள்.

வாஸ்தவத்தில் இன்று தான் அவனுக்கு அது பெருத்த சங்கடமாக இருந்தது. சுப்பண முதலி வீட்டிலிருந்து வந்த மேளச்சத்தம், “சொல்லு, சொல்லு” என்று மனக்கதவை இடித்துக் கட்டுவது போல் இருந்தது. எப்படியும் தங்களுக்குக் கல்யாணம் ஆகியே தீரும் என்ற எண்ணம் நிறைந்திருந்தாலும் அது நடக்கும் வழியைக் காணோம். வருங்காலம் கட்டோடு மகிழ்ச்சியுடன் கண்ணுக்கெதிரே விரிந்தது. அதிலே துளி இன்பம் துக்கத்திற்கு இடமேயில்லை. கலியாண காரியங்கள் மணியக்காரர் வீட்டில் நடைபெற்று வந்தாலும், செல்லாயா தனக்காகவே படைக்கப்பட்டவள். பிரமநியதியே அப்படி இருக்கையில் சாதாரண மனிதர்களால் என்ன ‘குந்தகம்’ விளைந்து விடப் போகிறது என்று மனம் பூரித்திருந்தான்.

அன்று பெளர்ணமி; ஊரே ஒரே குதூகலத்தில் மூழ்கியிருப்பது போல இருந்தது. குழந்தைகளும், இளம் பெண்களும் வாசலிலும் தெருவிலும் குதித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தோட்டத்திலே அழகான வன்னிமரத்துக் கொம்பின் கீழ், ஒரு பூங்கொம்பு போல் செல்லாயா காட்சி அளித்தாள். மாரியப்பன் இதயம் அன்று தான் அழகு ஒளியில் மலர்ந்தது. எங்கிருந்தோ ஒரு மாயக் கன்னிகையே வந்துவிட்டதாக பூரித்துப் போனான்.

“கார்த்தாலே கேட்டதுக்கு ஒண்ணுமே சொல்லலியே” என்றாள்.

மாரியப்பன் மெய்மறந்து நின்றான். “இப்படி யெல்லாம் வந்து போனா, ஆராச்சும் பாத்தா நல்லா இருக்குமா? சட்டுண்ணு கல்யாணத்துக்கு ஏற்பாடு பண்ணவேணும்” என்றாள்.

அவள் என்ன சொன்னாள்? என்ன சொல்லுகிறாள் என்பதை ஒன்றும் அவன் அறியான். கனவில் ஆழ்ந்து விட்டான். உலகமே ஒரு அழகிய பூங்கா. அந்தப் பூங்காவிலே பூத்த ஒரு அருமையான மலர் இது. இந்த மலர் வாடும்படியான காரியத்தைக் கடவுள் கூட செய்யமாட்டார்! என்ன பைத்தியக்காரத்தனமான யோசனை என்று நினைத்து அவனே சிரித்துக் கொண்டான்.

“செல்லாயா நாம் முடிவு பண்ணினா அது கட்டாயம் கைகூடியே தீரும். நீ பாத்துக் கிட்டே இரு” என்றான்.

“எதைப் பாக்கறது? நீங்க எங்க ஊட்டுக்கு வந்தா என்ன? அய்யன் எங்கே வந்தீண்ணா கேப்பாங்க? இப்படியே இருந்தா, எவங் கையிலோ புடிச்சுக் கொடுத்திருவாங்க” என்றாள்.

“எப்படி வாரது?”

“கோல் புடிச்சு கூட்டிக்கிட்டுப் போகோணுமா?”

அவனுக்கு அது சரியான யோசனை என்று தோன்றவில்லை. வலியப் போனால் வீண் மனஸ்தாபத்திற்கு இடமாகலாம். தவிரத் தன் தந்தையின் மானாபிமானம் - முன் நடந்ததெல்லாம் எப்படி மறந்து விட முடியும்?

சந்திர வெள்ளம் வழிந்து ஓடும் அந்த இனிய இரவிலே அவ்விருவரும் மரத்தடியில் எவ்வளவு நேரம் நின்று கொண்டிருந்தார்கள்? கன்னபுரம் தேருக்குப் போகும் காளைகள் மணியின் நாதம் எப்போது மங்கி மறைந்தது என்பதொன்றும் அவர்களுக்குத் தெரியாது.

சுள்ளிவலசிலிருந்தும் சில காளைகளைத் தேருக்குக் கொண்டு போக 'நோட்டம்' பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்; இந்த வருஷம் 'காளை' கள் படு கிராக்கி, மணியக்காரரும் தேருக்குப் போவதாகத் திட்டம் போட்டிருந்தார். கலியாணமும் இந்த மாசம் செய்து விடுவதற்கான எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்திருந்தார். ஊருக்குள் 'சளபள' வென்று தேர்ப் பழமை முழங்கிக் கொண்டிருந்ததால், தோட்டத்திற்கு வந்த செல்லாயா இன்னும் இங்கேயே இருந்து கொண்டிருந்தாள்.

வீட்டிற்குப் போகக் கால் வந்தாலும் மனசு ஏனோ வர மறுக்கிறது. ஆனால் நிலவின் எழிலிலே நின்று கொண்டே இருக்க முடியுமா? மாரியப்பனோடு எவ்வளவு நேரம் தான் பேசிக் கொண்டிருப்பது! பேசலாம். மற்றொரு சங்கடமும் உள்ளக் கடலிலே லேசாக அலை மோதிக் கொண்டிருந்தது. சமூகத்திலிருந்து பிரிந்து நிற்கலாம் என்றாலும் சமூகத்தின் கோர்ப் பார்வை நிழல் போலப் பின் தொடருகிறதே!

எங்கேயோ பக்கத்து ஊரில் பேயோட்டும் சத்தம் மெதுவாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. உடுக்கை அடிப்பது, ஓங்காரச் சத்தத்திற்கு அனுசரணையாக இழைந்து ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆற்றங்கரை யோரந்தான் சுடுகாடு. கொஞ்ச நேரத்தில் 'சாம்பல்' எடுத்துக் கொண்டு போக அவர்கள் வந்தாலும் வரலாம். புளிய மரத்தில் ஆணி அடிக்க பேய் பிடித்தவளையும் அந்தப் பக்கமாகக் கூட்டிக் கொண்டு வரலாம். செல்லாயாளுக்கு அதை நினைக்கவும் உடம்பு சிலிர்த்தது.

பால் நிலவில் அவள் மேனி நடுங்குவது நன்றாகத் தெரிந்தது. மாரியப்பன், "நீ பயப்படாதே செல்லாயா. தைரியம் சொல்றவளே இப்படிப் பயப்பட்டா அப்புறம் எப்படி?" என்றான்.

"இல்லை, மனிசர்களைக் கண்டு பயக்கிலே. பேயைக் கண்டாத்தான் எனக்குப் பயம்" என்றாள்.

சிரித்துக் கொண்டே, "மனிசப் பேய் ஒண்ணும் பண்ணாது. என்னைக் கண்டும் பயப்படாதே" என்றான்.

அவள் பலமாகச் சிரித்துக் கொண்டு, "உடுக்கைச் சத்தம் உங்களுக்கு கேக்கிலியா?" என்றாள்.

அவன் கண்ணை மூடிக் கொண்டான்.

“அடேஞ்சாமி! அந்தக் கூத்தெ என்ன சொல்றது! பேய் இல்லீண்ணு சொல்றீங்களே! எங்க நாச்சக்காளுக்கு பின்னெ எப்படி எட்டுக்கு நாலுதரம் அமித்திக்குது?” என்றாள்.

நாச்சக்காளைப் பற்றி எல்லாருக்கும் தெரியும். சற்று நேரம் சும்மா இருக்க மாட்டாள். ஊர்க் குழந்தை ஏதாவது ஒன்று எப்போதும் அவள் கையில் இருக்கும். குழந்தைகளுக்கு குளிப்பாட்ட வேண்டுமா? வந்து விடுவாள். குழந்தை அழுகிறதா? நாச்சக்காள் தொட்டில் ஆட்டத் தயார். வேலை வெட்டி யாராவது ஒண்டிக்காரி செய்ய முடியாமல் பிள்ளை அழுது தொந்தரவு தருகிறதா? இதோ நாச்சக்காள் கையிலெடுத்துப் ‘பராக்குக் காட்டி’ பாங்காகப் பார்த்துக் கொள்வாள். இதனால் எல்லாத் தாய்மார்களுக்கும் நாச்சக்காள் என்றால் உயிர். அவளுக்கு யாரும் இல்லை. குழந்தை குட்டியும் கிடையாது. வயசு நாற்பதுக்கு மேலிருக்கும். இன்னும் இருபது வருஷத்திற்கு முன்பு காலஞ்சென்ற தன் கணவனுக்குப் பிடித்தமான காய்கறிகளைப் பற்றிப் பேசுவதிலே அவளுக்கு சலிப்பு ஏற்படவில்லை. தன்னைப் பேய் பிடித்ததாலேதான் கணவன் இறந்து போனான் என்பது அவளுடைய பலமான நம்பிக்கை.

“நாச்சக்காளுக்கு சன்னி; அவளுக்குப் பேயும் இல்லை. பிசாசுமில்லை” என்றான். செல்லாயாளுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. இருபத்து ஐந்து வருஷத்திற்கு முன்பு, குளித்து மஞ்சள் பூசி, கோடாலிக் கொண்டை போட்டு ராசாத்தி மாதிரி, ஒற்றை மாட்டு வண்டியில், தன் சகோதரனைப் பார்க்க நாச்சக்காள் எள்ளுமாவு இடித்துக் கொண்டு போனதும், ஆற்றுக்கு அப்பாலே, இட்டேறி முக்கில், காகமலைப் பறையன் காய்ச்சலில் வந்து விழுந்து இறந்து போனவன், உச்சாணிக் கிளையிலே உட்கார்ந்திருந்து, வண்டியைக் கொடைக் கவிழ்த்துவிட்டு நாச்சக்காளைப் பிடித்துக் கொண்டதையும் கதை போல ரொம்ப ரசமாகச் செல்லாயா சொல்லி முடித்தாள்.

“கேக்க நல்லாத்தான் இருக்குது. நான் நம்புவண்ணு நெனைக்கறயா?” என்றான்.

“நீங்க நம்பினா நம்புங்க. நம்பாட்டிப் போங்க! நாச்சக்காளைப் புடிச்சவன் பெரியவன்!” என்றாள்.

“இந்தக் குருட்டுத்தனமெல்லம் எண்ணைக்கு போகுமோ?” என்றான். அவனுக்குக் கோபம் வந்தது.

“சும்மா கோவிச்சு என்ன பண்ணறது? துளைக் காத்து மலையாட்ட வந்துதாம். கூடப்போன நம்ம குப்பாயா இண்ணைக்கும் உசிரோடே இருக்கறாள். ‘தூத்தாண்ணு’ அவ சொன்னாளாம். ‘நீயும் ‘தூ’ ண்ணு சொல்லு, இல்லாட்டி காத்து வந்து அண்டிக்கும்’ னு அவ பரவாப் பறந்தாளாம். நம்ம நாச்சக்கா கேட்டாத்தானே? எங்கிட்ட குப்பாயாளே இதைச் சொன்னா” என்று ஆதாரத்தோடு செல்லாயா சொன்னாள்.

“கொஞ்சம் குப்பாக்காளே வரச் சொல்லாயா, நானும் பார்த்துக்கறேன்!” என்றான் வேடிக்கையாக.

எங்கேயோ ஒரு கோழி கூவிற்று. “நேரம் போனது தெரியாமெ பேசிக்கிட்டு இருக்கறமே! வெடிஞ்சு போச்சா?” என்றாள்.

“நாம தூங்கினாத்தான் வெடியும்?” என்றான் மாரியப்பன்.

அன்றிரவு அவளுக்கு ஏனோ தூக்கமே வரவில்லை. வெளியே சொரியும் அழகலைகள் அவள் உள்ளத்தில் வீசத் தொடங்கியது. ஏன் இந்தப் பரபரப்பு என்று தன்னைத் தானே கேட்டுக் கொண்டாள். ஜன்னலைத் திறந்து வெளியே எட்டிப் பார்த்தாள். எங்கே பார்த்தாலும் ஒரே வெண்மை. வெண் படலமே தான். செடி கொடிகளும் சொக்கிப் போய் தூங்குவது போல் இருந்தது. உலகமே அதிசயத்திலே, அழகிலே சொக்கிப் போய் விட்டது. ஆனால் தான் மட்டும் ஏன் விழித்திருக்க வேண்டும்? யாருடைய வருகையை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறாள். ஐயோ! காரணமில்லாமல் கண்கள் நீரைச் சிந்துகிறதே? சந்திர வெளிச்சம் புகழுடியாத அந்த மரவரிசைகளுக்கிடையே எதைத் தேடி அவள் கண்கள் சுழல்கின்றன?

20

பவளாக் கவுண்டருக்கு வரவரக் கண்பார்வை மங்கிக் கொண்டே வந்தது.

யாரென்று தெரியாமல், “இங்கே வாப்பா!” என்று வரப்பின் மேல் போகும் ஆளைக் கூப்பிட்டார். வந்ததும், மேலும் கீழும் பார்த்தும் அடையாளம் தெரியவில்லை. “இந்த அல்லி அரசாணி மாலையை எடுத்துக் குடப்பா. கட்டிலுக்குக் கீழயோ செவுத்து மேலேயோ இருக்குது பாரு” என்றார்.

ஒரு ஓரத்தில் பக்கங்கள் அரையும் குறையுமாகக் கிழிந்து கிடந்த புத்தகத்தை எடுத்துக் கொடுக்கவும், கையில் வாங்கிக் கொண்டு, “அய்யரை காணோம். சுப்பண்ணும் வாரமிண்ணவன் எங்கியோ போயிட்டானாட்ட இருக்குதே?” என்றார். பிறகு, “ஏனப்பா நீ யாரு?” என்றார்.

“நாந்தானுங்க” என்றான் அவன்.

“நாந்தானுங்க” என்றால், அதிலேயே கிராமத்தில் வயசான பெரியவர்கள் மற்றவர்களைச் சுலபத்தில் குரல் அடையாளம் கண்டு கொள்வார்கள். ஆனால், பவளாக் கவுண்டர் தடுமாறுவதைக் கண்டு, “நடுவளவு ராமண மவனுங்க” என்றான், மாரியப்பன். அவன் டவுன் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்திருந்தாலும், ஊர்க்காரர்கள் புரிந்து கொள்ளும் விதத்திலேயே பேசி வந்தான்.

“அட, நம்ம ராமணன் ஊட்டுப் பயனா? அப்படிச் சொல்லு! எப்ப டாப்பா வந்தே? சித்தெ உக்காரப்பா. அந்தத் தடுக்கை எடுத்துப் போட்டுக்க. இதெச் சித்தை படிச்சு சொல்லப்பா” என்றார் பவளாக் கவுண்டர்.

மாரியப்பன் மறுத்துச் சொல்லவில்லை. அல்லி அரசாணி மாலையை ராகத்தோடு பாட ஆரம்பித்துவிட்டான். அவன் படிக்கப் படிக்க ஆனந்த மேலீட்டால் பவளாக் கவுண்டரால் உட்கார்ந்திருக்க முடியவில்லை. அவருக்கு எத்தனையோ கவலைகள் இருந்த போதிலும் எல்லாமே ஒரு நொடியில் பஞ்சாய்ப் பறந்து விட்ட மாதிரி இருந்தது. சிறுகச் சிறுக அவருடைய கூட்டாளிகளும் வந்து கூடிவிட்டார்கள். “பயங் கெட்டிக்காரம் போ” என்று பெரியவரோடு சேர்ந்து எல்லோரும் ஆமோதித்தார்கள். “அதுதாங் கேக்கறே, பொயித்தமும் கையுமாவெ இருந்தா. அப்படி கரைச்சுக் குடிச்சிருக்கிறானப்பா! ராமண்ணனுக்கு சொத்துப் போனாப் போவுது போ. தங்கமாட்டப் பையன்! இண்ணைக் கெல்லாம் கேட்டுக்கிட்டே இருக்கலாங்கறேன்” என்றே எல்லோரும் பாராட்டினார்கள்.

இந்தப் பாராட்டுக்களையும் புகழுரைகளையும் கேட்கக் கேட்க, மாரியப்பனுக்கு நல்ல ‘தெம்பு’ வந்துவிட்டது. இவர்கள் நாம் சொன்னபடி கேட்பார்கள். இவர்களுக்காக எதுவும் செய்யலாம் என்று எண்ணிக் கொண்டான்.

கோவில் ஐயர் தம்மைப் பிடித்த ‘படிப்பு’ நீங்கி விட்டதற்காகச் சந்தோஷப்பட்டார். பவளாக் கவுண்டருக்கு தினம் சற்று நேரமாவது படித்துக் காட்ட வேண்டிய பாரம் அவர் தலையில் விழுந்திருந்தது.

சுப்பண்ணைப் போல் தானும் ஏதாவது சொல்லித் தப்பித்துக் கொள்ளலாம். ஆனால், பெரியவர் ‘பொக்’ கென்று மனசு உடைந்து விடுவாரே என்று ஐயர் அப்படிச் செய்யவில்லை. இன்னொரு விதத்திலும் ஐயருக்குப் பரம திருப்தி ஏற்பட்டிருந்தது. பவளாக் கவுண்டர் எத்தனையோ நாள் தன் பேத்தியின் கலியாணத்தைக் குறித்து ஐயரின் அந்தரங்க அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டிருக்கிறார். ஒவ்வொரு தடவையும், “தங்கமான மாப்பிள்ளையே வருவான்” என்று உறுதி கூறியிருந்தார். ஆனால், கடைசியில் மணியக்காரர் ஒரு ‘உதவாக்கரை’ க்கு கொடுக்க ஒப்புக் கொண்ட போது அவரால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. என்னத்தைச் செய்ய முடியும்? மூன்று தரமும் ‘செம்பூவை’ யே கொடுத்து பொருத்தமில்லை என்று அம்மன் சன்னதி சோசியத்து மூலம் நிரூபித்தார். கேட்கிறவன் கேட்டால்தானே? ஆனால், அதே மணியக்காரர் “நீங்க சொன்னது செரியாப் போச்சுங்க. அந்த மாப்பிள்ளையும் செரியில்லீங்க. இந்த முகூர்த்தமும் நிண்ணு போச்சுங்க” என்று சொன்ன போது, “அப்பவே சொன்னேன்” என்றார். கலியாணம் நின்றதில் தான் அவருக்கு திருப்தி. பவளாக் கவுண்டருக்கும் ஐயர் தான், “தங்கமான மாப்பிள்ளை வருவானுங்க” என்று தேறுதல் சொன்னார்.

மற்றவர்கள் என்னென்னவோ பேசிக் கொண்டார்கள். “என்னடா வந்த மாப்பிள்ளையெல்லாம் கலஞ்சு போகுதே!” என்று மணியக்காரர் வியாகூலப் பட்டாலும், நல்லவனே தான் மகளுக்கு வந்து வாய்ப்பான் என்று எண்ணியிருந்தார்.

மாரியப்பன் தோட்டத்தை விட்டு வெளியே போகையில் செல்லாயா பாட்டனுக்குச் சோறு எடுத்துக் கொண்டு வந்தாள். மத்தியானத்தில் தங்கள் தோட்டத்தில் அவனைப் பார்க்கவும் அவள் ஆச்சரியத்திற்கு அளவே இல்லை.

இன்னும் நன்றாக விடியவில்லை. கீழ்வானில் இலேசாக வெண்மேகக் குவியல்கள் கூடிக் கலைந்து கொண்டிருந்தன. வெண்முத்துக்கள் போன்று நட்சத்திரக் கும்பல் மறைவதும் தெரிவதுமாக இருந்தது. காக்கை குருவி கூட ஆரவாரம் செய்யாத அந்த நேரத்திலே மணியக்காரர் தோட்டத்துக் கிணற்றைச் சுற்றி ஒரு சிறு கூட்டம் கூடியிருந்தது. அவர்களுடைய பரபரப்பான முகங்களைக் கவனித்தாலே ஏதோ பெரிய விபரீதம் நிகழ்ந்திருக்கிறதென்பதை சட்டென ஊகித்துக் கொள்ளலாம். சடையன் கிணற்றுக்குள்ளிருந்து ஒரு பெரிய 'பாரத்' தோடு மேலே வந்ததும் எல்லோருடைய கண்களும் பயத்தால் மேலும் கீழும் பார்த்தபடி இருந்தன. ஒருவருக்காவது அந்தப் 'பாரத்தை' உற்றுப் பார்க்கத் தைரியம் வரவில்லை.

செம்மணன் இந்த உலக யாத்திரையை இன்றைய இரவோடு முடித்துக் கொண்டு வேறு உலகிற்குப் பிரயாணமாகிவிட்டான். நல்ல நிலைமையில் இருந்தவன் தான். பெண்டாட்டி பிள்ளையைக் காப்பாற்ற வழியில்லாமல், நெல் அறுப்புக்கு வெளியூர் போகலாம் எனப் போன வாரம் தான் முடிவு பண்ணியிருந்தான். அதற்குள் மனைவிக்கு 'சன்னி' அதிகரித்து குழந்தையோடு கண்ணை மூடிவிட்டாள். இனி வெளியூருக்கு ஏன் போக வேணும் என்று தானும் முடிவைத் தேடிக் கொண்டான். ஆனால் அவனுடைய காரியத்துக்கு மணியக்காரர் கிணறுதானா ஏற்ற இடமாக இருந்தது? ஊரிலே எத்தனையோ கிணறு குட்டையிருக்க ஏனோ இந்த இடத்தையே தேடிக் கொண்டு வந்து உயிரை விட்டான்! இதில், இரண்டு முன்று வருஷத்துக்கு முன்பு மணியக்காரருக்கும் அவனுக்கும் ஒரு சின்ன தகராறு வேறு. தகராறு என்றால் செட்டியார் நிமித்தம் ஏற்பட்ட சச்சரவுதான். திருட்டுத்தனமாகப் போய் தேங்காய் போட்டுக் கொண்டு வந்துவிட்டான் என மணியக்காரர் மிரட்டி இருந்தார். இந்தச் சின்னஞ்சிறு காரணத்தை எல்லாம் நினைவுறுத்தி, "இப்போ என்ன பன்றதுங்க? பெரிய வில்லங்கத்தை யல்ல கொண்டு வந்து உட்டுட்டானுங்களே!" என்றான் சடையன். மணியக்காரருக்கோ பேச நாவெழவில்லை. பக்கத்திலிருந்த தோட்டத்து ஆள், தலையாரி, இவர்கள் விழிக்கும் விழியைப் பார்த்தால், மணியக்காரருக்கே தலையைச் சுற்றுகிற மாதிரி இருந்தது. இத்தனை நாளும் இல்லாத பெரிய பொல்லாப்பு வந்து சேர்ந்து விட்டதே என நடுங்கினார். ஆனாலும் வெளிக்குக் காட்டிக் கொள்ளாமல், "அட, எடுத்துப் போடப்பா! சும்மா முழுச்சுக்கிட்டு நிக்காதே" என்றார். சுவத்தின் காலில் ஒரு சின்னக் காயம் காணப்பட்டது.

“ஐயோ! மோசம் வந்துதுங்களே!” என்றான் வீரணன்.

“ஏண்டாப்பா? என்ன?” என்றார்.

“அடிச்சுக் கொண்டாந்து நம்ம கெணத்துலே போட்டிருக்காங்க. இல்லாட்டி ‘திக்கசமாட்ட’ இருந்த செம்மணனுக்கு இப்பொ நாளு வருமா? நெல்லுந் தருணத்துக்குப் போகறம்னு தும்புட்டுக்கிட்டு மாடாட்ட இருந்தவெ இப்படி மடிவானா? யாருண்ணு தெரியிலீங்களா? அதுதாஞ் சமயம் வருட்டும்னு காத்துக்கிட்டே இருந்தாங்களே. இது அவுங்க செஞ்ச வேலைதானுங்க. தலைக்குக் கல்லு தப்பாமெ கொணாந்திட்டாங்கொ” என்றான்.

தம்முடைய மனக்குரலே எதிரிலிருந்து பேசுவதுபோல இருந்தது அவருக்கு. என்ன பண்ணுவது என்று புரியாமல் இருப்பதோடு ஜெயிலுக்கும் போகும்படி அல்லவா நேர்ந்து விட்டது என்று கலங்கினார். ஊர்ப் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தார். மங்கிய இருளில் ஒன்றும் சரியாகத் தெரியவில்லை. கூட இருந்த ஆட்கள் சுவத்தைத் தூக்கி, வாரியோரம் வாகை மரத்து அடியில் போட்டு துணியால் மூடினார்கள். “இருங்கோ, இதோ வரான்” என்று மணியக்காரர் வேகமாகச் சென்றார். கொஞ்ச நேரத்தில் அக்கம் பக்கமெல்லாம் சங்கதி பரவிவிட்டது. பலவிதமாகப் பேசிக் கொண்டார்கள். இதற்கிடையே இறந்தது ஆணா பெண்ணா என்ற சந்தேகம் வேறு பலமாக அடிபட்டுக் கொண்டிருந்தது.

நன்றாக விடிவதற்குள் எல்லோருக்கும் இந்த ஒரு விஷயத்தைத் தவிர வேறு பேசுவதற்கு ஒன்றுமே இல்லை!

ராமசாமிக் கவுண்டர் தோட்டத்தில் சிரிப்பும் ‘கெக்கெல’ க் கையுமாக இருந்தது. “சொல்லப்பா சொல்லு. ஊட்டைச் சாத்தின ஆள் சாத்தினபடிதான் கெடக்கறானா? சோறு தண்ணிக்குக் கூட கதவைத் தெறக்கிலியா? நல்ல ஆள் வாச்சான்? அப்படியே இருந்தா ஒடம்பு என்னத்துக்கு ஆவும்?” என்றான் ஒருவன்.

“அதிருக்கட்டு மப்பா. இப்ப வரோணும் வீர்ப்ப செட்டியார். ‘என்னுங்க மணியாரரே, பாத்து வெகு நாளாச்சுங்க. எப்படி இருக்குதுங்க, ஊரு சேரி. கொஞ்ச நஞ்சம் மிச்சம் உண்டுங்களா? இல்லாட்டி மொளகு அரைக்கிறதுக்கு ஒண்ணாமே இல்லீங்களா?’ என்று இப்படிக் கேட்டுக்கிட்டே செட்டியார் வந்தாருண்ணா நல்லா இருக்குமே” என்றான் மற்றவன்.

“வெட்டிப் பேச்சு, இருக்கட்டு மப்பா. ஆளே அமுத்தறதுக்கு இதுதாஞ் சமயம். நம்ம குடுமை எல்லாம் சிக்க வெச்சான் அல்லவா?” என்று ராமசாமிக் கவுண்டர் தன்னோடிருந்தவர்களைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“ஆமாங்க அண்ணா, இதிலே மாட்டிக்குவானுங்களா, அப்புறம் பாக்கலாமுங்கொ” என்றான் நாச்சப்பன்.

இந்தப் பேச்சு இன்னும் சுவாரஸ்யமான கட்டங்களுக்குச் சென்று கொண்டிருந்தது.

மாரியப்பன், குழந்தை பார்ப்பது போல கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். நாலைந்து புத்தகங்கள் பிரித்தபடி தலைமாட்டில் கிடந்தன. என்னவோ யோசிக்கிறவன் போல் தலைக்கு கை வைத்துப் படுத்துக் கொண்டே இந்த அதிசயத்திலே மூழ்கியிருந்தான்.

சின்ன வயசிலிருந்தே அவனுக்கு இந்த மாதிரியான போக்கே பிடித்துப் போயிருந்தது. பள்ளிக் கூடத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்த போதும் யாராவது சின்னப் பையன்கள் அட்டை கிழிந்து விட்டதே என்று ஏக்கத்தோடு கண் கலங்கி நின்றாள், உடனே முடிந்தால் ஒரு புத்தகத்தையே வாங்கிக் கொடுத்து விடுவான். கிழிந்து போன புத்தகத்திற்கு ஒட்டுப் போடுவதோ, கண் துடைத்து விடுவதோ அவனால் ஒரு நாளும் ஆகாத காரியம். பெரியவன் ஆன பிறகும் மற்றவர்களுக்குப் புத்தி சொல்வதிலோ, அல்லது உபதேசம் செய்வதிலோ அவன் நேரத்தைக் கழிக்க விரும்பவில்லை. பெரிய பெரிய கனவெல்லாம் கண்டு கொண்டிருந்தான். ஆனால், பார்க்கப் போனால் அவைகள் கனவே அல்ல. முதிர்ந்த உள்ளத்தில் கனிந்த அனுபவ வெளியீடுகள் தான் அவைகள். அவள் உள்ளத்தில் உருவான லட்சியம் பிஞ்சு போல இருக்கலாம். ஊரும், தானும் உருப்பட வேண்டும் என்று அவன் நினைத்தான். அதற்காக பூசல்களை முதலில் ஒழித்து விட வேண்டும். சமூகம் ஒரே கணத்தில் நாம் நினைப்பது போல் மாறிவிடப் போவதில்லை. ஆனால் அதற்காக அதே சிந்தனையுடன் கையைக் கட்டி உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பதைப் போன்ற பைத்தியக்காரத்தனம் வேறொன்றுமில்லை. செல்லாயா அவன் இதயமலர். ஒரு நாள் அவளே சொன்னாள். “நான் தான் பூவாம்; நீங்கள் எங்கிருந்தோ வந்து அதைச் சூடிக் கொண்டு போவீர்களாம்.” அதற்கு மாரியப்பன், “நீ பூ தான். சந்தேகமில்லை. ஆனால், நானோ இன்னும் கொஞ்சம் முற்றியவன். அதாவது பிஞ்சு. இந்தப் பூவும் பிஞ்சும் முதிர்ந்தே கனியாவது, நாம் பயன்பட்டால்தான் மற்றவர்களுக்கும் பயன். தனி மரத்தைத் தோப்பு என்று யாரும் சொல்ல மாட்டார்கள். நாம் இல்லாமல்

சமூகம் இல்லை. சமூகம் நம்மைப் பிரித்துவிட்டு சமூகமாகவும் ஆகிவிட முடியாது” என்றான்.

அவள் சிரித்தாள். “எனக்கு இதெல்லாம் தெரியாது? நீங்க பாட்டுக்கு என்னதையாவது பேசிக் கொண்டிருங்கள்!” என்றாள்.

ஆனால், இன்று அவள் பேசவில்லை. தன்னுடைய தந்தைக்கும் அவனுக்கும் எத்தனையோ வித அபிப்பிராய பேதங்கள். சமயம் வந்தால் தானாகத் தீர்ந்து விடுகிறது. முன் கூட்டியே எதற்காக வீண் வாதங்கள் என்று அவள் மௌனமாக இருந்துவிட்டாள்.

ராமசாமிக் கவுண்டர் எதையோ கூர்ந்து உற்றுக் கேட்டார். “ஆமாங்கண்ணா, வண்டி யாட்ட இருக்குதுங்க” என்றான் பக்கத்திலிருந்தவன். சற்று நேரத்தில் மணியக்காரர், ஏட்டு, இன்ஸ்பெக்டர் எல்லாம் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

அதைப் பார்த்ததும் “அடே, கெட்டிக்காரண்டா, நேராப் போயிக் கூட்டியாந்திட்டான்” என்று குப்பணன் சத்தம் போட்டுச் சொன்னான். மற்றவர்கள் சிரிப்பதை குப்பணன் பொருட்படுத்தவே இல்லை. எப்படியோ புது ஆட்களுடன் பேச்சுக் கொடுப்பதிலே குப்பணன் கைதேர்ந்தவன்.

அதே சமயத்தில் இன்னொரு வண்டியும் வந்தது. அந்த வண்டியில் வந்த கோர்ட்டு அமினாவோடு பேசி, வந்த விவரத்தைத் தெரிந்து கொண்டு ஓட்டோட்டமாக வந்தான், குப்பணன் ஆனந்த வெறியில் குதிப்பதைக் கண்டு மற்றவர்கள், “என்னப்பா? உனக்கு அதிலே பங்கு உண்டா?” என்று கேட்டார்கள்.

“நானேண்டா பங்குக்குப் போறேன்? இண்ணத்த நாளைக்கு மணியக்காரன் பூமி ஏலத்துக்கு வரேலே அதெ எனக்கெ உட்டுடுங்க. குறுக்கெ எவனும் பேசப்படாது. நான் எப்படியும் ஏலத்திலே எடுத்து ரண்டு நாளைக்காச்சு உழுவாட்டி எனக்கு மனசு கேக்காது!” என்றான்.

மணியக்காரர் பூமி ஏலத்திற்கு வருகிறது என்பதைக் கேட்டதும் ஒரு பெருத்த ஆரவாரம் எழுந்தது. அந்த மகிழ்ச்சிப் பெருக்கை மாரியப்பன் கண்டும் காணாதவன் போலே கண்ணை மூடிக் கொண்டிருந்தான்.

“ஏண்டா, உங்கிட்டெ சொத்து ஏது? செட்டியார் அதுக்கல்லாம் வழி பண்ணீருப்பார். அது நெசந்தானா?” என்று கேட்டது ஒரு குரல்.

“நெசமிண்ணா! அமீனாவுக்கு ரண்டு எளனியும், வெத்தலை பாக்கும் குடுத்தவன் நாந்தானப்பா, பூராச் சங்கதியும் சொல்லீட்டா, செட்டியார் உருமிக்கிட்டெ இருக்காராம். வீரப்பன் வீரபத்திரன் அல்ல, சும்மா உடுவானா?” என்றான்.

கெட்டுப் போகும் மனிதனைக் கண்டு பரிதாபப்படுவது உலக இயற்கை. ஆனால் அவனுடைய முன்னைய வாழ்க்கை தான் எல்லாவற்றுக்குமே காரணமாயிருக்கிறது. நாலு பேரும் செளக்கியமாக இருந்தால் நல்ல காரியத்தைச் செய்யலாம். மணியக்காரருக்கு வரப் போகும் துர்க்கதியை எண்ணிப் பார்க்கவே பயங்கரமாக இருந்தது மாரியப்பனுக்கு. ஆனால், எத்தனை பேருக்கு அந்த நிலைமை ஏற்பட அவர் காரணமாக இருந்தார்? பலமாகக் கூச்சல் போடுவதால், முன்பு கேட்ட பரிதாபக் குரலை யெல்லாம் மறந்து விட முடியுமா?

ராமசாமிக் கவுண்டர், வெற்றிலையை மென்று கொண்டே, “பொயிலைச் சருகு இருந்தாக் குடப்பா. ஊம், சொல்லு அப்பறம் என்ன? ஏட்டும், பூட்டும் வந்தவங்க என்ன பண்ணுனாங்க?” என்றான்.

அவர்கள் காலையில் எதிர்பார்த்ததிற்கு மாறாகவே நடந்தது. ‘அகஸ்மாத்தாக மரணம்’ என்று இன்ஸ்பெக்டர் எழுதிக் கொண்டு, சுவத்தை எடுத்துக் கொண்டு போகும்படி சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்.

மணியக்காரர் தோட்டத்தில் இருந்தாரே ஒழிய அவர் உள்ளம் சுற்றுப் பக்கங்களில் திரிந்து கொண்டிருந்தது! கண்ணுக் கெட்டிய தூரம் வரை அவருக்கு வேண்டிய ஆசாமி. தென்படவே இல்லை. யாரிடம் போய்ப் பணம் கேட்பது? எப்படி ஏலத்தை நிறுத்துவது? ஏலத்தில் பூமி போகாமல் தடுக்க வழியே இல்லையா? போகட்டும். ‘யார் தான் எடுப்பார்கள் பார்க்கலாமே’ என்று தைரியமாக இருக்க முடிகிறதா? ஒண்டிக்காரன் எடுத்தால் கூட, அதைத் தடுக்க இவரால் ஆகுமா? தலையாரி கூட வரவர காது கேட்பதில்லை என்று சொல்லிக் கொண்டே, கூப்பிட்டாலும் வாசலில் அசையாமல் உட்கார்ந்து விடுகிறானே!

காலையில் நடந்ததை எண்ணவும் நடுக்க மெடுக்க ஆரம்பித்தது. ‘நாமளா இப்படி பயங்கொள்ளி ஆனது?’ என்று அவருக்கே வியப்பாக இருந்தது.

வீர்ப்ப செட்டியார் கடைக்கு முன்னால் எப்போதும் ஒற்றை மாட்டு வண்டி பூட்டியபடியே இருக்கும். செட்டியாரிடம் வருகிற ஆட்கள் எவ்வளவு நேரம் தான் பேசலாம் என்பதற்கு அந்த வண்டியின் அசைவு, ஆட்டம், மணிச்சத்தம் இவைகளும் சில சமயங்களில் அளவுகோலாக இருப்பதுண்டு!

வட்டிக் கடைக்குப் பல ரகமானவர்கள் வருவார்கள். யார் யாரோடு இவ்வளவு நேரம் பேசுவது என்ற கணக்கு உண்டு. செட்டியாருக்குப் பிடித்தமில்லாத போது, வண்டிக்காரன் வருவான். 'வண்டி பூட்டியாச்சு' என்று ஞாபக மூட்டுவான். காளையே சில வேளைகளில் கழுத்தை அசைத்து மணிச் சத்தம் செய்யும்.

இந்த மாதிரி மிருகத்தையே அவர் தம் 'கைக்குள்' போட்டு வைத்திருந்தால் தான் நாளது வரை கோணாமல் எடுத்த காரியங்களில் வெற்றி பெற்றுக் கொண்டே வந்து விட்டார். இதிலே பக்தி, தான தருமம் எல்லாம் கலந்திருந்ததால், நல்லவன் கெட்டவன் என்று இல்லாமல் எல்லோருமே அவர் கடையை நாடி வருவார்கள்.

ரோட்டுப் புழுதிக்குப் பயந்து கடைக்கு முன்னால் திரை போட்டிருந்தாலும், அதற்கு அடுத்த அறையில் தான் பேச்சு வார்த்தை எல்லாம் வைத்துக் கொள்வார். சோடா வேண்டுவோருக்கு, காப்பியும், காப்பி குடிப்பவர்களுக்குச் சோடாவும் கொண்டு வரச் சொல்லிவிட்டு, அந்தச் சிரிப்பு வாக்கில் 'அப்படிங்களா, மறதி அதிகமுங்க எப்படியும் உங்க சாலையோரம் இருக்கற பூமியை இந்த வருசம்...' என்று தான் பேச்சு தொடங்குவது வழக்கம். நேராக எந்தப் பேச்சையும் ஆரம்பிக்கக் கூடாது என்பது அவர் கண்ட முடிவுகள். ஆனால், இன்றைக்கு, அவர் உண்மையிலேயே சுள்ளிவலசு மணியக்காரர் தோட்டத்தை எப்படி ஏலத்திற்குக் கொண்டு வந்து முடிப்பது என்பதற்கு ஒரு முடிவு தெரியாமல் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தார். ஆனால், அதற்காக செய்ய வேண்டிய ஏற்பாட்டில் ஒன்றும் 'சோடை' போகவில்லை.

சுள்ளிவலசில் அடி எடுத்து வைத்த புதிதில் மணியக்காரர் தயவால், மற்றவர்களை ஒரு வழியாகத் தலையைத் தடவி விட்டார். இப்போது, மணியக்காரர் மேலேயே 'அம்பு' தொடுக்க வேண்டியிருந்தது! மறைந்து

நின்று தொடுக்க வேண்டியதில்லைதான். இருந்த போதிலும், யார் கையில் வில்லைக் கொடுப்பது என்ற சங்கடம் வாட்ட ஆரம்பித்து விட்டது!

அதற்கேற்ற ஆள் புத்தூர் அப்பன் தான். புத்தூர் அப்பன் வெகு சீக்கிரத்திலே முன்னுக்கு வந்து விட்டார். மைனர் நீங்கி மேஜர் ஆவதற்குள்ளே அந்தப் பக்கத்திலே குதிரை வண்டி ஓட்டுவதில் அவருக்கு இணை அவரேதான். மணியக்காரர் கார் வாங்க யோசித்துக் கொண்டிருந்த போது இரண்டு கார் வாங்கியவர். இன்னும் சரிக்கி விழாததற்குக் காரணம் சொத்து பூராவுக்கும் மாமா வாரிசாக இதுவரை இருந்தார். அவர் காலத்திற்குப் பின் இந்த ஒரு வருசமாகத் தான் தலை நிமிர்ந்து வெளியே நடமாட ஆரம்பித்திருக்கிறார். செட்டியார் நட்பும் இப்போதுதான் கிடைத்திருக்கிறது. சுள்ளிவலசிலிருந்து பத்து மைல் தான் இருக்கும் அவர் ஊர். ஆகையால், தக்க உதவி செய்வார். உதவி செய்யக் காத்திருந்தார். இப்போது தருணம் வந்து வாய்த்தது.

“என்னுங்க உங்களை நம்பித்தான் ஏலத்துக்குக் கொண்டு வருதுங்க. ஆள்கீள் வேணுமிண்ணா அனுப்புங்க. சுவாதீனத்துக்கு உடாமே உள்ளேயே மணியாரர் உக்காந்திட்டா, நீங்கதாம் பாத்து ஒரு வழி பண்ணோணுமிங்க” என்றார் வீரப்ப செட்டியார்.

“அதுக் கென்னுங்க! இளுத்துப் போட்டுக் கொண்ணாலும் கேக்க ஆளு இல்லீங்க. நீங்க சும்மா இருங்க. பாத்துக்கறன்” என்றார் புத்தூர் அப்பன்.

“எளவயசு, சொன்னதையும் சட்டிணு தெரிஞ்சுக்குது” என்று பேசிக் கொண்டார் செட்டியார்.

மணியக்காரர் இப்போது திண்டாட்டத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார் என்பது செட்டியாருக்கு ரொம்ப நன்றாகத் தெரியும். இந்தத் தருணத்தைக் கைவிடலாகாது என்று தீர்மானித்து விட்டார். அந்தப் பக்கமே எல்லாரும் தன்னிடம் தான் குத்தகைச் சீட்டு வாங்கி யிருக்கிறார்கள். ஆனானப்பட்ட ராமசாமிக் கவுண்டரே, என்ன துள்ளுத் துள்ளினவன், இப்பொழுது பெட்டிப் பாம்புபோல் அடங்கி விடவில்லையா? பிறகு என்ன? அங்கே யார் ரொக்கமாகப் பணம் வைத்திருக்கிறார்கள். ஏலத்தில் எடுத்து எவனையாவது பார்த்துக் கொள் என்றால், “நான் முந்தி, நீ முந்தி” என்று ஆயிரம் பேர் ஓடிவரக் காத்திருக்கிறார்கள். தேவலை எப்படியும் இந்த வருசம் பத்துப் பூமி வசப்படுத்தி விடலாம். திருப்பதி வேங்கடாசலபதிக்கு காணிக்கையும் செலுத்தி விடலாம், என்று பக்திப்

பெருக்கிலும், பணப் பெருக்கிலும் மூழ்கி மூழ்கித் திளைத்துக் கொண்டிருந்தார் செட்டியார்.

புத்தூர் அப்பன் போன பிறகும், “இவங்கிட்டச் சொல்லிட்டா, இவந்தாங் கதியிண்ணு நம்பியிருப்பேண்ணு நெனச்சுக்கிட்டுப் போறான்!” என்று தானே சிரித்துக் கொண்டு கடை ஆள், முத்துச்சாமியைக் கூப்பிட்டார்.

“ஏண்டா முத்து, அந்தச் சுள்ளிவலசு ராமசாமிக் கவுண்டன் கணக்கைப் பாத்தியா? ஏதாச்சும் ‘தள்ளிக் குடுக்கற’ எனம் இருக்குதா? ஆளை இப்படிக் கூப்பிட்டா வருவானா? நம்ம மேலெ அவனுக்குக் கசப்பு இருக்கும். ஆனாக் கொஞ்சம் கருப்பட்டியைப் போடலாமாடா” என்றார்.

கற்கண்டைப் போட்டாலும் வருவானா என்று சந்தேகப்பட்டான் முத்துசாமி, “எதுக்கும் பாப்பம்” என்றான்.

“பாக்கறதென்ன? அவனைக் கொஞ்சம் திருப்பினா நல்லாத்தான் இருக்கும். இருந்தாலும் மணியக்காரனுக்கும் அவனுக்கும் இப்ப எப்படி? அவம் பக்கம் தலைவெச்சே படுக்கிற தில்லீல்லோ!” என்றார் தலையைத் தடவிக் கொண்டு.

முத்துச்சாமியும் சிரித்துக் கொண்டு, “இந்தக் கேசிலெ கூட மாட்டி வைக்கப் பாத்தாங்களாம். ஆனாத் தப்பிச்சுக் கிட்டாராமுல்ல. அமீனா சொல்லக் கேள்வி” என்று முத்தப்பன் சொன்னான்.

செட்டியார் நடந்த விருத்தாந்தத்தை முழுதும் கேட்டு விட்டு, “காத்துள்ள போதே தூத்துண்ணு தெரியாமையா சொன்னாங்க. ஆக வேண்டிய காரியத்தைப் பாரப்பா. தூங்கி விடாதே” என்றார். முத்துசாமி, வெளியே பார்த்து விட்டு, “வண்டியை அவித்து விடலாமா?” என்றான்.

“வெளியே ஆளு ஆரும் இல்லீண்ணா சொல்லோணுமா? தெரியாதா?” என்றார். இவர்கள் பேச்சைக் கேட்டதும், வண்டிக்காரன் காளையை அவிழ்த்துக் கொண்டு தோட்டத்துப் பக்கம் சென்றான். எழுந்து கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டு, “சங்கரா” என்று ஈசனை அழைத்தபடி குளிப்பதற்குச் சென்றார்.

காலைக் காற்று இளந் தளிர்களைக் கோதிக் கொண்டு சில்லென வீசிச் சென்றது. மலர்க் கொடிகள் மேலும் கீழும் சாய்கையில் பூ மழை பொழிந்தன. தூரா தூரத்திலிருந்து கேட்கும் ஏற்று இறைக்கும் சத்தத்தோடு, அரையும் குறையுமாகக் கேட்கும் தெம்மாங்கு முழக்கமும் ஏதோ ஒரு புது உலகையே ஞாபக மூட்டிக் கொண்டிருந்தது. ஆரவாரத்திற்கு முன் படியும் அந்த அருணோதய அமைதியிலே வாயில்லாச் சீவன்களும் கட்டுண்டது போல் மயங்கிக் காடு கரைகளுக்குச் சென்று கொண்டிருந்தன. பண்டம் பாடிகள் கால்பட்டு இலேசாக மேலெழும் மண்ணின் மணத்தோடு, வேப்பம், புன்னைப் பூக்களின் வாசனையும் கலந்து வழியெங்கும் வீசிக் கொண்டிருந்தது. தாழம்பூ, மனோரஞ்சிதத்தின் இனிய மணமும் அதனோடு கலந்து கொண்டால் கேட்கவா வேண்டும்?

இத்தனை அழகு, அமைதி சுற்றிலும் நிறைந்திருந்தும் மணியக்காரர், வாசலில் கையைக் கட்டி உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார். கண்ணையும் ஏனோ மூடிக் கொண்டிருந்தார். அந்தப் பரிதாபகரமான காட்சியையும், வெளியே நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பரிபூரணமான காட்சியையும், எந்தக் கலைஞனாவது ஒரே சமயத்தில் பார்த்தால், அந்தக் கலையுள்ளம் ஆனந்தத்தால் விம்மி வழியுமா? அல்லது சோகத்தால் வெந்து நீராகுமா என்பது கற்பனைக்கு எட்டாத கதை!

கடந்த நாலு நாளாக மணியக்காரர் படும்பாடு அவருக்கும் அவரைப் படைத்த ஆண்டவனுக்கும் தான் தெரியும்! சுற்றாத இடமில்லை. பார்க்காத பெரிய கை கிடையாது. ஆனால் எல்லாம் வெறுங்கை! அவரைப் பொறுத்த மட்டில் எல்லாமே சின்ன இடந்தான்!

எதிரே பல்லுக்குச்சி இரண்டு மூன்று ஒடித்துப் போட்டது அப்படியே அவரைப் போல் வாடிப் போய் கிடந்தது. ஆலங்குச்சி அவருக்குப் பிடித்தமானதுதான். நல்ல நண்பர்கள் பக்கத்திலிருந்தால், வேப்பங்குச்சி, கருவேலங்குச்சி முதலிய பல்லுக்குச்சி ஆராய்ச்சியில் இறங்கி விடுவார். புதிதாகப் பார்க்கும் நண்பர், இவர் ஒரு நாட்டு வைத்தியரோ என்று சந்தேகப்படும்படி அவ்வளவு அழகாக மரத்து ஆராய்ச்சி செய்வார். ஆனால் இப்போது அவருக்கு யார் நண்பர்கள்? யாரிடம் போய் தம் முடிவுகளைச் சொல்லப் போகிறார்?

எப்போதோ ஒரு காலத்தில் படித்த ஞாபகம். ‘அற்ற குளத்தில் அறுநீர்ப் பறவைபோல்’ என்ற அடிகள் அவர் ஞாபகத்திற்கு வந்தன. நீர் வற்றியவுடன் குளத்தை விட்டுப் பறவைகள் பறந்தோடி விட்டனவாம்.

நாலு புறமும் திரும்பிப் பார்த்தார். ஒரு பக்கத்தில் எதற்கும் “ஆம்” எனச் சொல்வது போல் தினைப் பயிர்கள் அசைந்து கொடுத்துக் கொண்டிருந்தன. மற்றொரு பக்கத்தில் ஆற்றின் விளிம்பு வரை ராகிப் பயிர் நன்றாக வளர்ந்து பச்சென்றிருந்தது. அந்தப் பக்கத்திலேயே இப்படி விளையும் பூமி கிடையாது என்று பெயர் வேறு. இந்தப் பூமி, இன்னும் நாலு நாளில்... உம்... யாருக்குச் சொந்தமோ? ஆனால்... மற்றவர்களுக்கு இந்தக் கதி நேர்ந்த போது அவர்களுடைய மனசும் இந்த மாதிரிதானே படாத பாடு பட்டிருக்கும்?

அந்த விசித்திரத்தையும் அவர் மறந்துவிடவில்லை. நல்ல அந்தஸ்திலே, யோசிப்பதற்கு எவ்வளவோ சாவகாசமும் சமயமும் இருந்த போது கூட, ஏன் துளியாவது பிறரைப் பற்றி நினைக்க முடியவில்லை என்பதை எண்ண எண்ண அவருக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. இப்போது கஷ்ட நஷ்டம் எவ்வளவோ, மனக்கவலை குடும்பக்கவலை சுமக்க முடியாமல் இருந்தும் மற்றவர்களுடைய துக்கத்தைச் சிந்திக்க முடிகிறதே, இந்த விசித்திரம் ஏன்?

காற்றில் சிக்கிக் கொண்ட சருகு நாலாபுறமும் பறக்குமல்லவா? அந்த மாதிரி அவருடைய நினைவு சுளித்தோடிக் கொண்டிருந்தது.

முன் தினம் சாயங்காலம் மாரியப்பனை வழியில் சந்தித்தார். அவருக்குப் பேசுவதா வேண்டாமா என்ற சங்கடமான நிலைமை. ஆனால் மாரியப்பனோ சிரித்த முகத்துடன், அவருக்குச் சிரமமில்லாமல் செய்து விட்டான். பிறகு அவனை எத்தனையோ தரம் பார்த்திருந்தும் முதல் தடவைதான் சந்திப்பவரைப் போல், “ஏனப்பா, எப்ப வந்தே?” என்று கேட்டார். அதைக் கொஞ்சமும் வேறு விதமாக எடுத்துக் கொள்ளாமல் அடக்கமாக அவன் பதில் சொல்லியது அவர் மனசிற்கு எவ்வளவோ ஆறுதலாக இருந்தது. அவருடைய குறிப்பறிந்து, கூடவே பேச்சுக் கொடுத்துக் கொண்டு வந்தான். எதிரே வந்தவர்கள் அதிசயத்தோடு ஏன் பார்த்தார்கள் என்பது அனுபவஸ்தரான மணியக்காரருக்கு தெரியாதா என்ன? சண்டை சச்சரவு, வசவு, வம்பு, என்பதெல்லாம் வேறு; கூடிக் கலந்து பேசிப் பழகுவது என்பது வேறு என்பதை அப்போது உணர்ந்தார். கொஞ்ச நேரந்தான் மாரியப்பனோடு பேசிக் கொண்டிருந்தார். பார்க்கப் போனால் சாதாரணப் பேச்சுத்தான். ஆனால், அதை ஞாபகப்படுத்திப் பார்க்கையில், “ஆகா! அவன் எவ்வளவு புத்திசாலி” என்ற நினைவே

மேலோங்கி நின்றது. அவனிடம் எதையும் சொல்லலாம், எதற்கும் அவனை நம்பலாம் என்ற உறுதியும் அவர் உள்ளத்தில் பலப்பட்டது. இருந்த போதிலும், இந்தக் கணத்தில் யார் அவருடைய 'சுமை' யை வாங்கிக் கொள்ளப் போகிறார்கள்?

அதற்கு முடிவும் அவரே தீர்மானித்து வைத்திருந்தார். “இது சாதாரணச் சுமை அல்ல. பெருத்த சுமை. மற்றவர் தூக்கமாட்டாத சுமை. என் தலையில் ஏறியது என்னோடேயே தான் கடைசி வரை வந்து தீரும்” என்று நினைத்தார். உலகை மறந்து எவ்வளவு நேரமானாலும் உட்கார்ந்து விடலாம். ஆனால், உலகம் நம்மை மறந்தால் தானே? மறக்க விட்டால் தானே?

செல்லாயா, காலை நேரத்தில் தோட்டத்திற்கு ஒரு முறை வருவாள். ஏதாவது காய்கறி வேண்டுமானால் பறித்துக் கொண்டு சீக்கிரமாகப் போய்விடுவாள். ஆனால், இன்றைக்கு தேங்காய் வேண்டி இருந்ததால், மரமேறி வரட்டும் என அங்குமிங்கும் வரப்பிலே பட்டி நாய்க்குட்டியோடு விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள். மரமேறி வந்து தேங்காய் போட்டான பிறகு, வீட்டிற்குப் போனவள், காலையில் வாசலில் கல்லுப்போல் தகப்பனார் உட்கார்ந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்ததும் இந்தப்புறமாக வந்தாள்.

மகளைப் பார்த்ததும், மீண்டும் குனிந்தபடி உட்கார்ந்து கொண்டிருக்க அவரால் முடியவில்லை. ஏதாவது பேச வேண்டுமென, “தேங்காய் வரக்காய்தானா?” என்றார்.

அது வரக்காயோ, பச்சைக்காயோ அவளுக்குக் கவலையில்லை. ‘ஏனுங்க ஐயா, காலம்பரம் இப்படி குக்கிக்கிட்டங்க?’ என்றாள். அவளுடைய கண்ணும், முகமும் இன்னும் பலவிதக் கேள்விகளைக் கேட்பது போலிருந்தது. சின்ன வயதிலிருந்தே அருமையுடன் வளர்த்துவந்த பெண், அவள் கண் கலங்கி நிற்பதைப் பார்க்கச் சகிக்கவில்லை அவருக்கு.

சிரித்துக் கொண்டே, எழுந்து போகப் பார்த்தார்.

செல்லாயாளுக்கு அரையும் குறையுமாக எல்லா விவரமும் தெரிந்துதான் இருந்தது.

“ஏனுங்க ஐயா, இதுக்குங்களா இத்தனை விசனமுங்க?” என்றாள். சுலபத்தில் அவள் சொல்லிவிட்டாள். அவருக்கும் முடிவாகப் பார்க்கும் போது எல்லாம் ரொம்ப சுலபமாகத்தான் இருந்தது.

“இல்லை, அம்மா, படவேண்டியவன் படறான். ஆனாக் குறுக்கெ நிக்கறவங்க அதிலெ ஏஞ்சேரவேணும்? நாஞ் செஞ்சது என்னோடெ. நீயும் தாத்தையனும், மத்தவங்களும் நடுவிலே சிக்கிக்கிட்டு...” என்று அவர் முடிக்குமுன்னே, “நல்ல வேடிக்கையுங்க. மரமே சாயையிலே கொம்பும் செடியும் தப்பிக்கோணுமிண்ணா முடியுமிங்களா? போகுது. அப்படி என்ன மலையெ முழுங்காதெ போகுதுங்க. நீங்க தூக்கற பாரம் நாங்க தூக்கமாட்டமா? நல்லா இருக்குது. எந்திருச்ச வாங்க” என்றாள்.

மகளுடைய பேச்சு உண்மையிலே பிரமிப்பை உண்டாக்கி விட்டது. “அம்மா, வெடிய வெடிய நெனச்சாலும் ஒவ்வொருக்கால் ஒண்ணுமே தெரியமாட்டிங்குது. இப்பொ என்னுமோ வெகுதூரம் எங்கண்ணுக்கு வெளிச்சமா இருக்குது” என்றார்.

செல்லாயா வேறு ஒன்றும் பேசவில்லை. மெதுவாக அங்கிருந்து வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டாள். திரும்பி ஒருதரம் பார்த்தாள். மணியக்காரரும் புறப்பட்டுவிட்டார்.

ஆனால் கால்கள் ஏனோ நடை ஓடாமல் தள்ளாடின. மெத்தென இருக்கும் பசும்புல் தரையும் கரடு முரடாகவே கால்களுக்குப் பட்டது. ஆனாலும் அதை விட்டு அப்புறம் போக அவரால் முடியவில்லை!

காலைச் சூரிய கிரணங்கள் பாய்ந்து வந்து கொண்டிருந்தன. வெயில் ‘சுரீர்’ என்று உறைக்கவும் ஆரம்பித்து விட்டது. அவருக்கு மட்டும் கொஞ்சங் கூட பசிக்கவில்லை. பல்லுக்குச்சி மாத்திரம் கையிலிருந்தது.

அப்போது மாதாரி பொங்கியான் வேலையைத் தாண்டி வந்து கொண்டிருந்தான். பறி தைப்பதற்காக பத்து நாளாக அவனை வரச் சொல்லி இருந்தார். ஒவ்வொரு தரமும் ஏதோ ஒரு சாக்குச் சொல்லி ‘குளமாத்து’ ம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தான். இப்போது அவனைக் கண்டதும், “ஏண்டா பொங்கியா, இது நல்லா இருக்குதா பாரு?” என்றார்.

அவன் ‘தடதட’ வென்று ஒரே மூச்சில் தன் குறையைச் சொல்லித் தீர்த்தான். “என்ன பன்றது போங்க சாமி, பொளப்புத் தளப்பு தெரியாதயா கெடக்குதுங்க. குடிசையிலெ கட்டிக்கக் கந்தை யில்லீங்க. எம் மண்டையை எங்கெ உடப்பம் போங்க. நானென்னுமோ ‘சுக்குளி’ க்கறணிண்ணு எம் வாயைக் கெளறாதீங்க. தோலு சிக்குதுங்களா? பறி எப்படித் தெச்ச ஈடேறது போங்க. என்னமோ நாளெயும் பொளுதையும் ஓட்டறனுங்க. இப்பொப் பாருங்க. நடுவளவுப் பண்ணாடி தோட்டத்துக்கு

போயிருந்தனுங்க. சட்டிணு உட்டாத் தானுங்க வரலாம். அவுங்க கூட்டமா உடறதுக்குள்ளே பொளுது வேலிக்கு மேலெ வந்திட்டதுங்க” என்றான்.

மூச்சு வாங்குவதற்காக பேச்சைச் சற்று நிறுத்தினான். அவன் சொல்லியதில், நடுவளவு தோட்டத்துக் கூட்டம் மட்டும் அவர் மனத்தில் படிந்தது. மீதி ஒன்றுமே அவருக்குக் கேட்கவில்லை. “ஏண்டா, கூட்டமா என்ன பண்ணாங்க?” என்றார்.

“சாமி, எனக்கென்னுங்க தெரியுதுங்க?” என்று சொல்லிச் சிரித்துக் கொண்டான். ஆனால், என்னதான் நடந்து கொண்டிருக்கும் என்பது மணியக்காரருக்கே தெரியாதா?

இன்னும் மூன்று நாள் தான் இருக்கிறது தோட்டம் ஏலத்திற்கு வர. மூன்றே மூன்று நாள். பிறகு? இந்த பூமியை யார் எடுப்பார்களோ? யார் வருவார்களோ? யார் கைக்குப் போகப் போகிறதோ? தன் நிலைமை? அதை எப்படிச் சொல்ல முடியும்? அதற்கு முன் மற்றவர்களுக்கு என்ன நேர்ந்ததோ அதே தான் தனக்கும்!

எத்தனையோ காட்சிகள் மணியக்காரர் சிந்தையில் ஓட ஆரம்பித்தது. ஒரு நாள் பொழுது விடியுமுன், பரிதாபமாக மாரியம்மன் கோவில் முன் ஒருத்தி எப்படி வேண்டிக் கொண்டிருந்தாள்? “அம்மா தாயே, மாரியாத்தா, நீ இருக்கறது நெசமானா எம் வயிறு எரியறதைப் போல இந்த மணியக்காரன் வயிறும் பத்தி எரியோணும்!” என்றாள். அவள் சொன்னது பலித்ததா? அது மாத்திரமா? சித்தையன் வீடு வாசலை யெல்லாம் விற்று விட்டுப் பெண்டாட்டி பிள்ளையோடு திருப்பூருக்குப் பிழைக்கப் போனபோது வீட்டிற்கு எதிரே என்ன செய்தான். ஒரு கை மண்ணை அள்ளி விசிறி விட்டுப் போனான். அந்தச் சாபம் சும்மா விடவில்லையே?

ஆனால், இதற்கெல்லாம் ‘நான் தானா பொறுப்பாளி’ என்று ஒரு கணம் நினைத்தார். அந்தப் பாவி செட்டியாரும் கூட இருந்து கெடுத்தானே, அவனுக்கு ஒன்றுமே இல்லையா? நான் மாத்திரம் தான் இதெல்லாவற்றையும் அனுபவிக்க வேண்டுமா என்று மயங்கினார்.

அவர் என்ன தான் மயங்கித் தயங்கினாலும் தானே விழுந்து எழுந்திருக்க வேண்டியதுதான். கூப்பிட்ட போதெல்லாம் வீர்ப்ப செட்டியாரால் வந்து கொண்டிருக்க முடியுமா?

வீட்டை நோக்கி மெதுவாக நடந்தார். சோளப் பயிர்களுக்கிடையே ‘சொக்குப்பூடு’ ஒரு கொத்து முளைத்திருப்பது கண்ணுக்குத் தெரிந்தது.

‘சொக்குப்பூடு’ ம் பயிரோடு கலந்துவிட்டால் தின்ற மாட்டுக்கு உடனே பிணி தட்டி விடும் என்பது மணியக்காரருக்குத் தெரியாததல்ல. இருந்த போதிலும் அதைப் பிடுங்கி எறியாமல் மேலே நடந்தார். மறுபடியும் என்னவோ நினைத்துக் கொண்டு திரும்பி வந்து அந்தப் ‘பூடு’ முழுக்கப் பிடுங்கி விசிறி விட்டு, சுற்றியும் ஒரு முறை பார்த்துவிட்டே சென்றார். “இனி இப்படிப் பாங்காக யார் பார்த்துக் கொள்வார்கள்? சரி, நடப்பது நடக்கட்டும்” என்று ஒரு கணம் எண்ணுவார். மறு கணமே மனசு கேட்காது. அலைந்து திரிந்து ஒரு முடிவுக்கு வராமல் சோர்ந்து போய் தள்ளாடிக் கொண்டே நடப்பார். புதிதாக யாராவது பார்த்தால், “ஏது, கார்த்தாலே மணியக்காரர் ‘எளம் போதை’ யோடு வாராப்பலே இருக்குதே!” என்று தான் நினைக்கத் தோன்றும். அவருக்கும் ஒருவிதப் போதைதான், அந்தப் போதை கள்ளை விட ஆயிர மடங்கு கொடூரமானது!

ஒரு நாள் செல்லாயா சொன்னாள்: “இந்தச் சொத்துச் சொகம் போனா என்னுங்க, ஐயா? நாம நல்லா இருந்தாப் போதாதா? கையகல நெலம் கிடைக்காதா? காய்ச்சிக் குடிக்க ஒரு குடிசை இல்லாதயா போகும்?”

என்ன? ஒரு சிறு குடிசையா? வேண்டியதுதான். எனக்குக் குடிசை கூட சமயத்துக்குக் கிடைக்க வேணுமே!

அவர் தேகம் ஏனோ நடுங்கியது. பயத்தால் அல்ல. என்னவோ தொண்டைக் குழியிலே உக்கிரமாக முனகிக் கொண்டார். கோபத்தால் அவர் சதைகளெல்லாம் துடித்துக் கொண்டிருந்தது. “எல்லாம் போயி உசிரோடே இருக்கறது வேறயா? ஒரு சாண் கயித்துக்கும் பஞ்சம் வந்திராதே” என்று சொல்லிக் கொண்டார். ஆனால் அதே சமயம் ஒரு இளமுகம் சோகந் தேங்கிய கண்களோடு, கண்ணெதிரே தெரிந்தது. அன்பும் அழகும் அதில் நிறைந்திருந்தது. அந்த ‘முகம்’ மனசை எவ்வளவோ கட்டிப் பிடித்துக் கிளர்ச்சிக்கு உள்ளாக்கியது. மகளை நினைக்க நினைக்க தான் ‘தற்கொலை’ செய்து கொள்வதென்பது சாத்தியமற்ற காரியம் என்பதில் அவருக்கு துளியும் சந்தேகம் உண்டாகவில்லை.

புதுவெள்ளம் ஆற்றின் இருகரையும் புரள ஓடிக் கொண்டிருந்தது. வெள்ளத்தின் விசித்திர வேகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு மாரியப்பன் புன்னை மரத்தடியில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். ராமசாமிக் கவுண்டரும், அவனைச் சேர்ந்த ஆசாமிகளும், புளி மஞ்சிக் கயிறு திரித்துக் கொண்டு அங்கேயே பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். இன்றையப் பேச்சு ரொம்ப ரசமாகவும், கார சாரமாகவும் இருந்தது. ஆனால், மாரியப்பனுக்கு அது மகா வேதனையை அளித்தது. இருந்த போதிலும் வெளிக்கு ஒன்றையுமே காட்டிக் கொள்ளாமல் வெள்ளத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஓடும் வெள்ளத்தைப் பார்க்கப் பார்க்க ஒரே பரவசமாக இருந்தது. அட்டா! நீரின் மேலே மிதந்து செல்லும் விந்தைப் பொருள்களை என்னவென்று சொல்வது. ‘குபு குபு’ வென்று பொங்கிப் பாயும் புது நீரின் வனப்புத்தான் என்ன? எத்தனை எத்தனையோ விதமான கழிவுகள்.

இளம் பெண்கள் ஆற்றங்கரையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். சிலர் வேடிக்கையாகப் பேசிக் கொண்டே வெகு நேரமாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள். இன்னும் சிலர், தழை தாம்புகளை ஆற்று நீரில் தூவிக் கொண்டிருந்தார்கள். குழந்தை குட்டிகளின் அழுகை யெல்லாம் கூட இந்த ஆனந்தத்தில் மறைந்து விட்டது.

ராமசாமிக் கவுண்டர் அடிக்கடி கோபத்தோடு, “அட, என்னப்பா உங்களுக்கு வெளையாட்டு வெனயம் தெரிய மாட்டீங்குது? இன்னம் ஏலத்துக்கு ரண்டு நாள் தான் இருக்குது. இதுக்கு என்ன பண்ணலாம்? எப்படியும் மணியாரன் தலை தூக்காமப் பண்ணீரோணும். அப்பத்தா நாமெல்லாம் மனுசரு. இல்லாட்டி இருந்தென்ன போயென்ன?” என்றான்.

“ஆமாங் கண்ணா, ஆமாங்க” என்று நாலெந்து பேர் ஆமோதித்தார்கள். “நாம் ஒரு கட்டுமானமா இருந்திட்டா அவனென்னத்தைப் பண்ணிப் போடுவான்? அவனுக்குச் சகாயம் செய்யரவங்க ஆரு?” என்றான். ‘நல்ல கேள்விதான் நல்ல யோசனைதான்’ என்பதை பக்கத்திலிருந்தவர்கள் ஆமோதித்தார்கள்.

“சங்கதி வெளியே தெரிய வாண்டாம். செட்டியார் எடுத்தாலும் நாளைக்கு சுவாதீனத்துக்கு நம்ம தயவில்லாமெ என்ன நடந்தறப் போகுது? அப்ப பாக்கவேணும் மணியக்காரன் மொகத்தை! நாமதான் மொதல் ஏத்துப் பூட்டோணும். என்ன நாஞ் சொல்றது?” என்றார் ராமசாமிக் கவுண்டர்.

எப்போதுமே முருகப்பன், ராமசாமிக்கு யோசனை சொல்லி வருகிறவன். முருகப்பனுக்கு இப்பொழுது சட்டென இன்னொரு யோசனை உதயமாயிற்று. “போலீசு கீலீசு வருமுங்களா? அந்த அமீனா கிட்டக் கேக்காதே போச்சுங்களா! நாமுளும் பத்து இருபது ஆளுத் தயாரா வெச்சிருந்தா என்னுங்கோ?” என்றான்.

கொஞ்ச நேரம் யாரும் பேசவில்லை. பிறகு, மாரியப்பன் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கவனித்த முருகப்பன், “ஏனுங்க, நம்ம பள்ளிக்கொடத்துத் தம்பியைக் கேட்டாத் தெரியுமிங்களே? ஏனப்பா, கலகம் செய்யறதுக்கு மிந்தியே செய்வாங்கிண்ணு நம்ம மேலே எளுதி வச்சா கோர்ட்டிலே புடிச்சுக்குவானா?” என்றான்.

மாரியப்பன் சிரித்துவிட்டு, ஓடும் தண்ணீரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். போலீசில் பிடிப்பதும் பிடிக்காததும் சென்ற பல வருஷங்களாகப் பல கலகங்கள் செய்து அனுபவப்பட்ட அங்குள்ள பலருக்குத் தெரியும்! ராமசாமிக் கவுண்டர் பேச்சை மாற்ற வேண்டி, “அது கெடக்குது அப்பனு, நாளைக்கே காங்கயத்துக்கு ஒரு ஆளை அனுப்புங்க. செட்டியார் என்ன சொல்றாங்கிறதையும் கேட்டுக்குவோம். அவனையும் சமயம் பார்த்துச் சிக்க வெச்சு, குடுமியை அறுத்து உட்டற வேணும்” என்றார்.

“ஆமாங்க, அப்படித்தான் செய்யோணும்” என்று முருகப்பனை மற்றவர்களும் ஆமோதித்தார்கள்.

கொஞ்ச நேரம் மெதுவாகச் சிரித்துக் கொண்டு இதையே திருப்பித் திருப்பிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். மாரியப்பன் வேண்டா வெறுப்பாக அந்தப் பேச்சுக்கள் முடியு மட்டும் அங்கிருந்தான். பிறகு மெதுவாக அங்கிருந்து புறப்பட்டான்.

வெகுநேரம் தோட்டத்தில் அங்குமிங்கும் சுற்றிக் கொண்டிருந்தான். பிறகு ஆற்றங்கரை யோரமாக நடந்து சென்றான். பாறைகளின் இடையே புது வெள்ளம் தேங்கி நின்றது. அதிலே மீன்கள் துள்ளிக் கொண்டிருப்பதும், பருந்துகளும் கொக்குகளும் மேலே வட்டமிட்டுக் கொண்டிருப்பதும் பார்க்க வேடிக்கையாகவே தான் இருந்தது. ஆனால், எந்த வேடிக்கையிலும் அவன் மனம் செல்லவில்லை.

எப்போது மத்தியானம் ஆகும் என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவனுடைய முகத்தில் கடுரமான வெறுப்புப் பரவிக் கொண்டிருந்தது.

வண்ணான் மூட்டையுடன் துணி துவைக்க வந்தவன், வெள்ளத்தைப் பார்த்து அப்படியே மலைத்து நின்று விட்டான். அவனுக்கு அந்த அதிசயத்தை விட இந்த வெயிலில் மாரியப்பன் 'வேடிக்கை' பார்ப்பது ரொம்ப விசித்திரமாக இருந்தது.

தன்னைக் கவனிப்பதைக் கண்டு, "என்னப்பா பாக்கறே?" என்றான் மாரியப்பன்.

“ஒண்ணுமில்லீங்க; கழுதை போனது வல்லீங்க” என்றான்.

“எந்தக் கழுதை?” என்றான் மாரியப்பன். தண்ணீரில் தான் கழுதை அடித்துக் கொண்டு போய் விட்டதாக்கும் என்று எண்ணினான்.

பிறகு, வண்ணான் வேலியோரம் நின்று கொண்டிருந்த தன் வெண் புரவிகளைக் காட்டினான். சற்று நேரம் அவனோடு பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு, நேராக மணியக்காரர் தோட்டத்தை நோக்கி நடந்தான் மாரியப்பன். வழி நெடுக என்னென்ன பேச வேண்டும், எப்படி அதை ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றித் தீர்மானித்துக் கொண்டு சென்றான்.

ஆனால் தோட்டத்தில் மணியக்காரரைக் காணோம். வீட்டிற்குப் போய் வெகுநேரம் ஆகிவிட்டது என்று ஆளக்காரன் சொன்னான். சீக்கிரமாகத் தன் மனசிலுள்ளதைச் சொல்லி ஆகவேண்டும். எப்படிச் சொல்வது? கடந்த பத்து வருஷங்களாக அடி எடுத்து வைக்காத வீட்டிற்குப் போவதா? சிரிப்பை அவனால் அடக்க முடியவில்லை. 'என்னடா இது! நாமா இப்படி யெல்லாம் பார்க்கிறோம்? செய்ய உத்தேசித்த காரியங்கணக்கென்ன? இப்போது குறுக்கே வந்து நுழையும் சிந்தனை என்ன?' என்று எண்ணினான். வேகமாகப் புறப்பட்டான்; கொஞ்ச நேரத்தில் மணியக்காரர் வீட்டிற்கே வந்தும் விட்டான்.

மணியக்காரர் குளித்துச் சாப்பிட்டுவிட்டு அப்போதுதான் போய்ப் படுத்தார். பகலில் தூங்கும் வழக்கமில்லா விட்டாலும் அன்றைக்கென்னவோ படுக்க வேண்டும் போல் தோன்றியது அவருக்கு.

அத்தை துணிகளைத் துவைக்க கிணற்றுப் பக்கம் போய்க் கொண்டிருந்தாள். காலடிச் சத்தத்தைக் கேட்டு திரும்பிப் பார்த்ததும், அவள் கண்களையே நம்ப முடியாமல் திகைப்பில் ஆழ்ந்துவிட்டாள். சிறு வயதிலிருந்தே, “தொரை” என்று தான் அவனைக் கூப்பிட்டு வந்தாள். “யாரு நம்ம தொரைக்கண்ணா?” என்றாள். பரிவும், அன்பும் ததும்பும் அந்த

அழைப்பிலே அவன் மகிழ்ந்து நின்று விட்டான். இதற்குள் செல்லாயாளும் உள்ளே யிருந்து வந்து சேர்ந்தாள். இன்னும் கூட உலராத கூந்தல், இடைவரை புரண்டு கொண்டிருந்தது. நகை நட்டு இல்லாவிட்டாலும், அந்த முகத்திலே ஒரு பிரகாசம் வீசிக் கொண்டிருப்பது போல இருந்தது. சாதாரணச் சிவப்புப் புடவை தான் உடுத்தியிருந்தாள். மாராப்பைச் சரியாகப் போட்டுக் கொண்டு, என்னவோ சொல்ல வாயெடுத்தாள். உதட்டருகே புன்னகை விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. அட்டா! கொஞ்சம் தெரியாமல் போய்விட்டதே! மாரியப்பன் வருவது தெரிந்திருந்தால், இன்னும் எவ்வளவு அழகாகச் சிங்காரித்துக் கொண்டிருப்பாள்!

“ஐயன் இருக்காங்களா?” என்றான்.

அரைத் தூக்கத்தில் இருந்த மணியக்காரர் காதுக்கு அது என்னவோ லேசாகக் கேட்டது. கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு அவரும் எழுந்து வந்தார். மாரியப்பனைக் கண்டதும் என்ன சொல்வதென்றே அவருக்குத் தெரியவில்லை. அது ஒரு நாளும் கைக்கூடாது என்று முடிவு பண்ணிவிட்ட, அந்தக் காரியம் எதிர்பாராத விதமாகக் கைக்கூடினால், நமக்கு எப்படி இருக்கும்? என்ன செய்யத் தோன்றும்? அதே நிலையில் தான் இருந்தார் மணியக்காரர்.

சற்று நேரத்திற்குள் உள்ளே போய் உட்கார்ந்து அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்த பேச்சைக் கேட்கக் கேட்க செல்லாயாளின் உள்ளம் பூரித்து எல்லையில்லா மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் ஆழ்ந்துவிட்டது. அவளால் சும்மா இருக்கவே முடியவில்லை. காய்ச்சிய பாலை மீண்டும் ஒரு தரம் காய்ச்சி சூடாகக் காப்பியைத் தயாரித்தாள். காரை விற்று பல வருஷங்களாகியும், மணியக்காரர் வீட்டில் ‘காப்பி’ போடுவதை இன்னும் நிறுத்தவில்லை. கண்ணில் கண்ட எலுமிச்சம்பழத்தை எடுத்து பானகமும் போட்டு விட்டாள். காப்பி, பானகம் ஆயிற்று. இனியென்ன செய்யலாம் என யோசித்தாள். தானாகச் சிரித்துக் கொண்டாள். குறுக்கும் நெடுக்குமாகப் பரபரப்பாக நடந்து கொண்டிருந்தாள். அதைக்கு மகிழ்ச்சியும் ஆச்சரியமும் மாறி மாறித் தோன்றிக் கொண்டிருந்தாலும் அவசரத்தில் பெண் கீழே விழுந்துவிடப் போகிறாளோ என்ற கவலை வேறு!

மணியக்காரருக்கு வரவர உற்சாகம் அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தது. “ஆமாப்பா, சொல்லு ராசா” என்று கேட்டுக் கொண்டே வந்தார். மாரியப்பன் மளமளவென்று பேசிக் கொண்டே இருந்தான்.

“இப்படியே இதை விடப்படாதுங்க. என்னைக் கொண்டு உங்களைக் கெடுப்பது; உங்களைக் கொண்டு என்னைக் கெடுப்பது. இப்படியேதானே

நாளுதுக்கும் நடந்து வந்திருக்குது. எதிர் ஊட்டுக்காரனுக்கு ரண்டு கண்ணு போறதிண்ணா, நம்ம கண்ணிலே ஒண்ணைப் போக்கடிச்சுக்கலாமா? அந்தக் கதை தானுங்க இது. ஆனா இனிமேலு நீங்களோ நானோ ஒருத்தரும் கவலைப்படப் படாது. எல்லாரும் நல்லா இருக்கவேணுமிண்ணா, நம்ம பூமிகளுக்குள்ளே, நம்ம சம்மதம் இல்லாமெ எந்தக் கொம்பன் காலெடுத்து வச்சிருவானுங்க? நாம் ஒருத்தருக்கும் அநியாயம் நெனைக்க வாண்டாங்க. நாம் அநியாயத்துக்குப் போக வாண்டாங்க” என்றான்.

“ஆனா உங்க அப்பன் கேக்க வேணுமே? நம்ம ராமு கேப்பானா தம்பி?” என்றார் வருத்தமுடன்.

“நடந்ததை மறந்து விடுங்கோ. நாஞ் சொல்றனுங்களெ, அதைச் செரிபண்ணிப் போடறனுங்க. இப்படியெ போனா இன்னும் குத்துப்பழி வெட்டுப்பழி எல்லாம் வந்து தானுங்க தீரும். நீங்களே பாருங்க. அவுங்களை நாஞ் சொல்லித் திருத்திக்கறனுங்க” என்றான்.

மாரியப்பனால் எதுவும் முடியும் என்ற நம்பிக்கை மணியக்காரருக்கு ஏற்பட்டது. காலையில் குவிந்திருந்த சஞ்சல சாயைகள் பளிச்சென்று விலகிவிட்டது.

“தம்பி நீ வந்ததே நல்லதாப் போச்சு” என்று திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

மாரியப்பனுக்கு எல்லாமே ஒரு இனிய கதை போல இருந்தது. இப்போது ஏறக்குறைய கிராமம் முழுதும் அவன் சொல்லைத் தட்டப் போவதில்லை. தன் தகப்பனைச் சுலபத்தில் வழிக்குக் கொண்டு வந்துவிடலாம் என்பதில் அவனுக்கு அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை.

இதற்குள் செல்லாயா சாப்பிட பழங்களும், குடிக்க பானகமும் கொண்டு வந்தாள்.

மணியக்காரர் இந்த உலகையே மறந்திருந்தார். அவர் கண்ணுக்கு எதிரே வறுமையே தென்படவில்லை. கிராமும், அதைச் சுற்றிப் பல மைல் தூரத்திற்குக் குளிர்ந்த பசும் பச்சையுமே தென்பட்டது.

“மாப்பிள்ளே! பத்து வருஷத்துக்கு முந்தி நான் நெனச்சது இப்பத்தான் நடக்கப் போகுது” என்றார். செல்லாயா வேறு புறம் திரும்பிக் கொண்டாள்.

அன்று மத்தியானம் தன் மகன் சாப்பிட வரவில்லையே என்று மாரியப்பன் தாய் வழி பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். ஊர்ச் சாவடியிலே ஏழெட்டுப் பெரியவர்களும், சிறுவர்களும் படுத்துக் கொண்டும் உட்கார்ந்து கொண்டு மிருந்தார்கள். மணியக்காரர் வீட்டுக்கு எதிரில் தான் சாவடி. ராமசாமிக் கவுண்டர் அங்குதான் உட்கார்ந்திருந்தார். ஏனோ இன்னும் சோறு தின்னக் கூட மகன் வீட்டிற்கு வரவில்லையே என்று தான் அப்போது அவரும் யோசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

வெயில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தாழ்ந்து கொண்டு வந்தது.

மாரியப்பன் மத்தியானச் சாப்பாட்டையும் மணியக்காரர் வீட்டிலேயே முடித்துக் கொண்டு வெளியே அப்போதுதான் வந்து கொண்டிருந்தான்.

ஊர்ச் சாவடியிலிருந்த இரண்டு மூன்று பேர் இந்தப் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தார்கள். மணியக்காரரும் மாரியப்பனும் சிரித்துப் பேசிக் கொண்டு வருவது அவர்களுக்குப் பெருமித்த ஆச்சரியத்தை அளித்தது.

“என்னப்பா என்ன?” என்று முருகணன் அரைத் தூக்கத்தில் இருந்த ராமசாமிக் கவுண்டரைத் தட்டி எழுப்பினான்.

“அடப் போனாப் போகுது. காத்துக் குளு குளுண்ணு அடிக்குது. இந்நேரத்திலே தோட்டத்திலே வேலை என்ன? இன்னிக்கு ஏத்துப் பூட்டலை” என்றான்.

“அட, எந்திருச்சுப் பாரப்பா!” என்றான் ஆத்திரமும் கோபமும் கலந்த குரலில் முருகணன்.

எழுந்திருக்காமலே சங்கதியைக் கேட்ட ராமசாமிக் கவுண்டர், “சும்மா வெளையாடாதே” என்றார்.

பக்கத்திலிருந்தவர்கள் ‘கொல்’ லென்று சிரித்தார்கள். அவர் கண்ணை மூடிப் படுத்துக் கொண்டு தான் இருந்தார்.

மணியக்காரரும் மாரியப்பனும் ஆற்றங்கரைப் பக்கம் புறப்பட்டார்கள்.

வெள்ளம் பாதிக்கு மேல் வடிந்திருந்தது.

அதைப் பார்த்ததும் மணியக்காரர், அவன் புறம் திரும்பி, “தம்பி, இப்படித் தானப்பா! கார்த்தாலெ இருந்த தண்ணி இப்ப எங்கப்பா?

வேகந்தான் எங்கெ? என்னமோ நாலு நாளைக்கு அப்படி இருக்கறதுதான். நம்ம ராமண்ணும் எதையும் மனசிலெ போட்டுக்க மாட்டான். உம்... நீர் அடிச்சா நீர் வெலகியா போகும்?” என்றார்.

ஓடும் வெள்ளத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு என்னவோ யோசித்தபடி மாரியப்பன், “ஆமாம்” என்றான்.

25

பொழுது சாயும் வரை மணியக்காரரோடு காடு மேடெல்லாம் மாரியப்பன் சுற்றிக் கொண்டிருந்தான். எவ்வளவோ பேசினார்கள்! இன்னும் எவ்வளவோ பேச வேண்டிய விஷயங்கள் பாக்கியிருந்தன. நடந்த சலிப்புத் தோன்ற வேண்டுமே? ஒன்றுமே தெரியவில்லை அவனுக்கு. என்னென்ன சொல்ல வேண்டுமென்று நினைத்தானோ அத்தனையும் சொல்லித் தீர்த்தான். மணியக்காரர் சாவதானமாக எல்லாவற்றையும் கேட்டார். கேட்டுக் கொண்டிருக்கையிலேயே, ‘ஆகா! இந்தப் புத்திசாலிப் பிள்ளையோடு இத்தனை நாளும் பேசாமலெ கழித்து விட்டோமே’ என்று உண்மையாகவே அவருக்கு வருத்தமாகத்தான் இருந்தது.

வருங்காலத்தைப் பற்றி நினைத்ததும், சுடு மண்ணிலிருந்து தண்ணீர்த் தடாகத்துக்குள் குதித்தது போன்ற உணர்ச்சி மணியக்காரருக்கு உண்டாயிற்று. மாரியப்பன் அவர் கண்ணுக்கு சாதாரண மாரியப்பனாகத் தோன்றவில்லை. குலத்தை விளங்க வந்த மாணிக்கமாகக் காட்சி அளித்தான். இத்தனை நாளும் இதனால் தான் செல்லாயாளின் கலியாணம் தடைப்பட்டு வந்ததோ! அடடா! போன மாசம் எத்தகைய வேதனைக்கும் துக்கத்துக்கும் காரணமாக இருந்த விஷயம், இப்போது ஆனத்தத்திற்கும் அகமகிழ்வுக்கும் காரணமாயிருக்கிறது! எல்லாம் விசித்திரம் தான் என்று எண்ணித் தமக்குள்ளே சிரித்துக் கொண்டார்.

மணியக்காரர், தன்னை விட்டுப் பிரிந்து தோட்டத்திற்குப் போய்விட்டார். ஆனால், மாரியப்பன் இந்த உலக நினைவே இல்லாமல், கொய்யாக் கொம்படியில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான்.

மாலையின் மோகன மயக்கில் இயற்கைத் தேவியே மூழ்கிவிட்டாள் போலிருந்தது. சமீபத்தில் பெய்த மழையினாலும், பெருகி வந்த ஆற்று வெள்ளத்தினாலும், எங்கும் செழித்திருந்தது. எங்கே பார்த்தாலும் பச்சையும் மஞ்சளுமாகப் பரவசக் காட்சியுடன் திகழ்ந்தது. ஆனால்,

மாரியப்பனுக்கு அப்போது இவைகளைப் பார்க்கவோ, நினைக்கவோ நேரமே இல்லை.

தன் நெஞ்சில் நெடுநாளாக நிறைந்திருந்த பெரியதொரு பாரம் இறங்கியது போலிருந்தது. மழை பெய்த பின் நிர்மலமாக விளங்கும் வானத்தைப் போல மனம் பளிச்சென்றிருந்தது.

அப்போது 'கலகல' வென்ற சிரிப்பின் ஒலி இலேசாகக் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தான். இன்னும் பலமாகச் சிரித்தபடி ஒரு சிறு பெண்ணுடன் செல்லாயா வந்து கொண்டிருந்தாள்.

வரகுப் பாத்தி யோரம் பிரிகிற சின்னத் தடத்திலே சிறுமியைப் போகும்படி சொல்லிவிட்டு, "பால் கலயத்தைக் கீழே சிந்தாமல் கொண்டு வரோணும்" என்று பணிக்கையும் சொல்லி அனுப்பினாள்.

சின்னப் பெண் போன பிறகும் சிரித்துக் கொண்டே வந்தாள் செல்லாயா. மாரியப்பனும் சிரித்துக் கொண்டு, "ஏன் சிரிக்கிறாய்?" என்றான்.

"ஏனா?" என்று கேட்டுவிட்டு அவள் விழுந்து விழுந்து சிரித்துக் கொண்டே இருந்தாள்.

பிறகு முழுதும் சொல்லி முடித்தாள். ஆற்றங்கரையோரம் உள்ள புனியமரத்தில் தான் பேய்களுக்கு ஆணி அடிப்பது வழக்கம். புனியமரத்துக்குப் பக்கத்தில் இந்தக் கொய்யாமரம் இருந்ததால், 'பேய்மரம்' என்று செல்லப் பெயர் வேறு இதற்கு உண்டு. இந்த மரத்தின் பழங்களை சிறு குழந்தைகள் தின்பதில்லை. அதனால் லாபமேதான். அழுத குழந்தைக்குப் பழம் தருவதாகச் சமாதானப் படுத்திப் பால் கலயத்தோடு கூட்டி வந்தாள் செல்லாயா. இப்போது பழம் வேண்டாம் என்று சொன்னதோடு, கூடவே வர நடுங்கியது அந்தக் குழந்தை. கடைசியாக, மங்கிய வெளிச்சத்தில் ஒரு ஆளும் அங்கு உட்கார்ந்திருக்கக் கண்டு, "ஐயோ பேயி அங்கிருக்குது" என்று குழந்தை ஓட்டமெடுக்கவும் ஆரம்பித்து விட்டது.

"நீங்க பேயா பிசாசா?" என்றாள் செல்லாயா.

"ஏன் உனக்கு எப்படி இருக்குது?"

"எனக்கு இருக்கறது இருக்கட்டும். எப்படியும் எங்க ஐயனைப் புடிச்சிருந்த பேயை ஓட்டிவிட்டீங்கல்ல?" என்றாள்.

இரண்டு பேரும் சிரித்தார்கள்.

“உக்காரு, போவலாம்” என்றான் மாரியப்பன். அவள் மண்ணைக் காலால் தள்ளி விட்டுக் கொண்டே, “காலெல்லாம் வலிக்குதா?” என்றாள்.

“மனசு வலி தீர்ந்து போச்சு. அப்புறம் இதென்ன வலி?” என்றான்.

செல்லாயாளுக்கு அன்றையப் பேச்சு அத்தனையும் கேட்டுவிட வேண்டும் என்று ஆவல். ஆனால், அவனாகச் சொல்லட்டுமென்று, “இன்னம் ஊட்டுக்கே போகிலையா?” என்றாள்.

“போறதா? நேரம் எங்கே? உங்க ஐயன் என்னை அந்தப்புறம் இந்தப்புறம் போக உட்டாத்தானே?” என்றான்.

“அதுபோகுது, கடைசிலே என்ன சொன்னாங்க?” என்றாள்.

“கடைசிலையா? மொதல்லிருந்துதான் சொல்லிட்டு வந்தாங்க!” என்று குறும்பாகப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

பக்கத்திலுள்ள தாழம்பூப் புதரிலிருந்து ‘கமகம்’ வென மணம் வந்து கொண்டிருந்தது. அன்றைக்குச் சுப்பண முதலிக்கும் ஆனந்தம் தாங்க முடியவில்லை போலிருந்தது. அதனால் தான் நாதசுரத்திலிருந்து இனிய இசை பொழிந்து கொண்டிருந்தான். ஆம், அந்த இசை இனிமையாகத்தான் இருந்தது. காற்றிலே மிதந்து வந்து இருவர் புலன்களிலும் லேசாக அது மோதியது. அந்த இன்பக் கிளர்ச்சியும் சுற்றுப்புறச் சுகச் சூழ்வும் அவள் பெண் இதயத்தைத் தீண்டியது.

மெல்லிய வெண்ணிலாக் கதிர்கள் எங்கும் விரிந்து கிடப்பதும், தெளிவற்ற தெம்மாங்கின் ஓசையோடு, மணிகளின் இன்பநாதமும், விட்டு விட்டுக் கேட்கும் பறவைகளின் சிறகடிப்பும், ‘சோ’ வென்ற பச்சைப் பயிர்களின் இரைச்சலும் சேர்ந்து ஒரு அற்புதமான உலகைக் கண் எதிரே காட்டிற்று. அந்த உலகிலே அவர்கள் இருவர் மட்டுமே கைகோத்தபடி போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். எந்த விதமான கட்டும் தளையும் இல்லை. கேள்வி கேட்பார் இல்லை. சுதந்திரம்... எல்லாருக்குமே சுதந்திரம். துக்கம் துயரம் மருந்துக்கும் கிடையாது. அந்த உலகில் அவள் ராணி, அவன் ராஜா.

இந்த மாதிரி அமுதமயமான நினைவிலே எவ்வளவு நேரம் திளைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்? இந்த மாதிரி சுந்தரக் கனவுகளுக்கு முடிவு ஏது?

“அட்டா!” என்றாள்.

“என்ன?” என்று அவன் கேட்டான்.

“அதோ, அங்கே பாருங்க. எந்தப் பக்கம் வேணுமானாலும் பாருங்க. எப்படி யிருக்குது?” என்றாள்.

அவன் பேசவில்லை.

“இந்த நெலா வெளிச்சமும், ‘கமகம’ ன்னு வரும் வாசனையும், கண்ணையும் மனசையும் என்னென்ன பண்ணுது? உங்களுக்கு இதைப் பாக்க எப்படி இருக்குது?” என்றாள்.

இந்த எழில் விளையாட்டை அவன் கூர்ந்து கவனித்து, இதயம் விம்மிக் களிப்புக் கடலில் நீந்திக் கொண்டிருக்கையில், அவன் மற்றவர்களுடைய துன்பம், துக்கம் ஏழ்மை இவைகளைப் பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

வெகுநேரம் மௌனமாகவே இருந்தார்கள். தாழம்பூவின் மணம் சும்மா உட்கார்ந்திருக்க விடவில்லை. அவள் எழுந்து போய் ஒரு மடலிலிருந்து ஒரு பூவைக் கிள்ளி எடுத்துக் கொண்டு வந்தாள். பூவைக் கையிலிருந்து வாங்கி அவள் தலையில், மெதுவாக அதைச் செருகப் போனாள். சாயங்காலம் தான் கொண்டையில் சூடியிருந்த மருக்கொழுந்து அபாரமாக வாசனை வீசிக் கொண்டிருந்தது.

அவள் வெட்கத்துடன் தலை குனிந்தாள்; பேசவில்லை, உதட்டருகே குறுநகை தவழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

தாழம்பூவைச் சரியாக வைத்துக் கொண்டு, “யாராச்சும் பார்த்தா?” என்று பாசாங்குக் கோபத்தோடு, அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

“அதுக்குத்தானே வெச்சேன். யாரும் பாக்கிலையா? இன்னொருக்கா வெக்கட்டுமா?” என்றான்.

இரண்டு பேரும் சிரித்து விட்டார்கள். மாரியப்பன் அவள் கையைத் தொட்டு, “பயப்படாதே. ஆரு பாத்தாலும் ஒண்ணும் வந்திடாது. உங்க ஐயனும் நானும் பேசிக்கிட்டு வந்ததைப் பார்த்தே ஒருத்தரும் ஒண்ணும் சொல்லிலே. இதுக்கு ஆரு என்னத்தைச் சொல்லப் போறாங்க?” என்றான்.

அவள் மெய் மறந்திருந்தாள். ஏதோ பேசிக் கொண்டிருப்பது தான் காதில் விழுந்ததே தவிர, மாரியப்பன் என்ன சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதெல்லாம் அவளுக்குத் தெரியாது.

ஒவ்வொரு கணமும் தேன் ததும்பிக் கொண்டிருந்தது. நேரம் போனதே தெரியவில்லை.

இங்கே நேரம் போவதே கொஞ்சம் கூடத் தெரிவதில்லை யென்றால் ராமசாமிக் கவுண்டருக்கு ஒவ்வொரு கணமும் ஒரு யுகமாகக் கழிந்து கொண்டிருந்தது.

அரைத் தூக்கத்திலிருந்து எழுந்தவருக்குத் தலை சுற்றியது. கூட இருந்தவர்கள் சொல்வதை அவரால் கொஞ்சங் கூட நம்ப முடியவில்லை. ஆனால், தன் நம்பிக்கை இப்படித் திடீரென்று பாழாகிவிடும் என்று அவர் துளியும் எதிர் பார்க்கவே இல்லை.

“மணியக்காரங் கிட்டே இவனுக்குப் பேச என்ன நாயம்?” என்ற ஒரே வார்த்தையை அவர் வாய் முணு முணுத்துக் கொண்டிருந்தது.

திண்ணையில் ஒரே இடத்தில் உட்கார்ந்திருக்கவும் முடியவில்லை. வாசலில் நடந்து பார்ப்பார். வெளியே வருவார் கதவருகே நின்று தோட்டத்துப்புறம் நோக்குவார். “என்னடா கார்த்தாலெ போனானே. ஊடு வாசலை நெனைக்கலயே? உம். அவ்வளவு தூரம் ஆகிப் போச்சா? வரட்டும், சொல்றேன்!” என்று ஆத்திரத்தோடு நின்று கொண்டிருந்தார் ராமசாமிக் கவுண்டர்.

“சித்தெ” உக்காருங்கொ வாரான். வராமெ எங்கே ஓடிப் போவான். அதுக்கு இத்தனை கோவமா?” என்று மனைவி எவ்வளவுதான் சொல்லியும் ராமசாமிக் கவுண்டர் கொதித்துக் கொண்டு இருந்தார்.

“நீ சும்மா இரு!” என்றார்.

அவ்வளவு தான். எப்போதுமே பாவம் சும்மாயிருக்கிறவள், அன்று வாஸ்தவத்திலேயே சும்மா இருந்து விட்டாள். பாலை மட்டும் எடுத்து

பொறைக் குத்தி விட்டு, அடுப்புப் பக்கமே போகவில்லை. மகனை எதிர்பார்த்து அவன் ஏக்கத்தோடு உட்கார்ந்து விட்டான். அப்போது முருகணன் வந்தான். “ஏண்டா, முருகா! நம்ம அப்பன் எங்கே?” என்றார்.

“தெரியாதா?” என்று சொல்லி அவன் சிரித்தது, வேதனையை இன்னும் பன்மடங்கு அதிகரித்தது.

முருகணனுக்கு மந்திர தந்திரங்களிலே நம்பிக்கை அதிகம். “ஏனுங்கண்ணா, நம்ம பையனுக்கு ஏதாச்சும் ‘செய்வினை’ செஞ்சிருப்பானுங்களா மணியகாரன்?” என்றான்.

ராமசாமிக் கவுண்டர் ‘கடகட’ வென்று சிரித்து விட்டார். “அடப் பொளாயா, நம்ம அப்பன் ஒண்ணையும் நம்பாண்டா!” என்றார்.

அந்தச் சமயத்தில் ராமசாமிக் கவுண்டருக்கு தன் மகன் போக்கு கர்வத்தை அளித்தது. பேய், பிசாசு, பில்லி சூன்யம் என்றால் சும்மா சிரித்துவிட்டு மாரியப்பன் போய் விடுவான். கொஞ்ச நாளைக்கு முன் சுடுகாட்டில் பிணம் எரிந்து கொண்டிருந்தது. தோட்டத்திற்குப் படுத்துக் கொள்ளப் புறப்பட்டான் மாரியப்பன். தாயார் தடுத்ததற்கு மகன் சொன்னது ராமசாமியின் காதில் இப்போது கணீர் என ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது; “அம்மா இனிமேலு எங்கிட்டெ இப்படியெல்லாம் சொல்லாதே. எவனாச்சு அக்கிரமக்காரன் அநியாயக்காரன் அவங்கிட்டப் போகாதப்பா, அப்படிண்ணு, நீ சொன்னா நாங் கேப்பேன். ஆனால் பில்லி, சூனியம், செய்வினை, காத்துக் கருப்பு, அப்படி இப்படிண்ணா, போகாமெ இருக்க மாட்டேன். என்னை என்ன பண்ணுகிறதோ பாக்கறனே!”

இப்படிச் சொல்லிய மகன் இன்று என்ன செய்தான்? நமக்குச் சரியான விரோதி வீட்டிற்குப் போனான். போனது மட்டுமா? சாப்பிட்டான். பின்னே இவ்வளவு நேரமாகியும் சாப்பிடாமலா இருப்பான். அதோடு இன்னும் வரவில்லை. இனி... இனி என்ன? மணியக்காரனுக்கும் துணை யாருமில்லை. வீட்டில் மகள் இருக்கிறாள். கலியாணம் பண்ண வேண்டியதுதான். கலியாணத்திற்கு பையன் வந்து நம்மை அழைப்பானோ மாட்டானோ?

அவருடைய மனசு பலவிதமாக அலைந்து கொண்டிருந்தது. இருந்தாலும், “அப்படி இருக்காதப்பா” என்று முருகணனுக்கு உண்டான ‘செய்வினை’ ப் பயத்தைப் போக்கினான்.

காலடி ஓசை கேட்டது. யார் மாரியப்பனா? வந்து விட்டானா?

ஆவல் நிறைந்த கண்களோடு தாய் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். தணல் பொங்க ராமசாமிக் கவுண்டர் திரும்பிப் பார்த்தார்.

“வா அப்புனு” என்று வேடிக்கையாக முருகணன், வாசலுக்குள் வந்தும் வராததுமாய் மாரியப்பனிடம் கேட்டான்.

மாரியப்பன் மேல் துண்டைத் திண்ணை மீது போடப் போனான்.

கோபத்தோடு ராமசாமி, “இப்படிப் பார்ரா! அடே, இந்தப் பக்கம் பார்ரா!” என்றார். மாரியப்பன் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினான்.

“நல்ல வேலை செய்தீடா?” என்றார்.

“என்ன?”

அவனுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.

“உனக்கு எப்பிடா தெரியும்? கேளப்பா நீயே நாயத்தை. முருகணா நீயே கேளு?” என்றான் எரிச்சலுடன்.

முருகணன் உடனே, “படிச்ச பயன், புத்தி, ரோசனையோடே இருப்பீண்ணு இருந்தா, மணியாரம் பொறத்திலே சுத்தீட்டு வாரயே அப்புனு?” என்றார்.

அப்போதுதான் மாரியப்பனுக்கு கொஞ்சங் கொஞ்சமாக அவர்களுடைய கோபத்தின் காரணம் அர்த்தமாக ஆரம்பித்தது. இதற்குள் தாயார், அவசரமாகத் தண்ணீரைக் கொண்டு வந்து, “இந்தாப்பா, கைகாலெல்லாம் கழுவிக் கிட்டு வா. வெடியாப் பொளுதா? நீ சித்தெ இந்தப் பக்கம் வாப்பா” என்று தன் மகனைக் கூப்பிட்டாள்.

மாரியப்பன், “இரம்மா” என்று சொல்லிக் கொண்டு, திண்ணையின் மேல் உட்கார்ந்தான். “என்னுங்க ஐயா? ஏனுங்க அண்ணா, கோவிக்கறீங்க?” என்றான்.

அதற்குக் கொஞ்ச நேரத்திற்குப் பிறகு, “நீங்க மிந்திப் புடிச்சச் சொன்ன சங்கதிதானுங்க. உங்களைக் கேக்காமெ கொள்ளாமெ ஒரு காரியமும் செய்திடலீங்க. இப்பொ மணியக்காரர் வேறீங்க, மிந்தி இருந்த மணியக்காரர் வேறீங்க! ஏனுங்க ஐயா, நாலு வருசத்துக்கு மிந்தி நாப்பதாயிரம் உங்களுக்கு இருந்ததுங்கோ. இப்பொ நாலு காசு கூட கையிலெ இல்லை. இதுக்கு நீங்க ஆரைச் சலிச்சக் கிட்டிங்க. மணியாரரையா? செட்டியாரையா? விதியையா? உங்களைப் படைத்த கடவுளையா? சொல்லுங்க? நீங்க எங்கிட்ட ‘ஏன் போனீன்னு?’ கேட்டிங்க. நாஞ் சொல்றேன் நீங்களும் கொஞ்சஞ் சொல்லுங்க” என்றான்.

முருகப்பனும் பேசாமலிருந்தான்.

“மணியாரர் சொன்னாருங்க. ‘இன்னைக்குச் செத்தா நாளைக்கு மூணுநாள். நம்ம ராமசாமி மனசிலொண்ணு சொல்லிலே ஒண்ணு வெச்சுக்கறவனல்ல. என்னமோ கெட்ட காலம் இப்பவாச்சு சாளேசரம் நீங்கிச்சு. நீதானப்பா வெளிச்சங் குடுத்தே. தம்பி, இதெல்லாம் உங்க அப்பங்கிட்டெ சொல்லாட்டி என் மண்டை வெடிச்சப் போகும்.’ இண்ணு சொல்லி அவர் அங்கலாச்சார். இப்ப வந்தாலும் வருவார். போனதைப் பேசறதில்லே என்னுங்க ஐயா இருக்குது? நேத்து அறுத்த காயி இன்னைக்கு வாடித் தானுங்க போகும்” என்றான் மாரியப்பன்.

ராமசாமிக் கவுண்டருக்கு என்ன சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. தன்னுடைய மகன் இப்படி மணி கோத்த மாதிரி அதுவும் ஊர் நியாயத்தைப் பேசுவான் என்று எதிர்பார்க்கவே இல்லை. தாயார் வாய்மேல் வைத்த கையை எடுக்கவே இல்லை. “அண்ணா, தம்பி சொல்றது நெசந்தானுங்க. பார்க்கப் போனா என்னுங்க இருக்குது? நாளைக்கு நாம போகையிலே கூட வாரது என்னுங்க” என்று முருகணன் கூட மாரியப்பனைப் பின் தொடர ஆரம்பித்து விட்டான்.

அன்று சோறு தின்ன வேண்டிய அவசியத்தைத் தாயார் வற்புறுத்தாமல் விடவே, மாரியப்பனும் சிரித்துக் கொண்டே நிலா வெளிச்சத்தில் கட்டிலைப் போட்டுக் கொண்டு வாசலில் படுத்தான். ஆனால், கூட இருக்கிறவர்களுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை.

“தம்பி, மணியாரர் வளவு முட்டுப் போயிட்டு வாரோம்” என்று புறப்பட்டார்கள். அதே சமயம், மணியக்காரரும் வீட்டைத் தாண்டி வந்து கொண்டிருந்தார். வழியில் சந்தித்த மூன்று பேரும், பிள்ளையார் கோவில் கல்கட்டில் போய் உட்கார்ந்தார்கள். கொஞ்ச நேரத்தில் தகவல் தெரிந்ததும்

ஊரே அங்கு கூடிவிட்டது. பட்டி தொட்டிக்குப் போகிறவர்கள் போர்த்திக் கொண்டு தலைக் கட்டோடு வந்து உட்கார்ந்தார்கள். பவளாக் கவுண்டர் கூட்டாளிகளும் அங்கு பிரசன்னமாகி யிருந்தார்கள். சுப்பண முதலி சிரித்தபடி அங்குமிங்கும் சுற்றிச் சுற்றி வருவதைப் பார்த்தால் நாலெந்து கலியாணத்துக்கு 'அச்சாரம்' வாங்கியவன் போல் காணப்பட்டான்!

பெண்களெல்லாம் வாசற்படிகளிலும் திண்ணையிலும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். இளம் பெண்கள் கும்மி அடிக்க ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். சின்னப் பையன்கள் நிலாவையே எட்டிப் பிடிக்க வானத்திற்குத் தாவிக் குதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இன்று தான் பல நாட்களுக்குப் பிறகு ஊரே 'கலகல' ப் பாகக் காணப்பட்டது. எங்கும் சிரிப்பும், விளையாட்டும் நிறைந்திருப்பது போலிருந்தது.

கூட்டத்தில் எதைப் பற்றியும் பேசாவிட்டாலும் எல்லாமே பேசித் தீர்த்து விட்ட மாதிரி இருந்தது! 'நாம் ஒற்றுமையுடன் இருந்தால் அயலான் நம்மை ஒன்றும் செய்து விட முடியாது' என்று அனைவர் முகத்திலும் எழுதி ஒட்டியிருப்பது போலிருந்தது. மணியக்காரரும், ராமசாமிக் கவுண்டரும் பக்கம் பக்கமாக உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அவர்களுக்குள் இருந்த கசப்பு எல்லாம் நீங்கி விட்டது. மாரியப்பனைப் பற்றிப் பலரும் பேசிக் கொள்வதைக் கேட்டு ராமசாமிக் கவுண்டர் சிந்தை குளிர்ந்தது.

வெண்ணிலாப் பொழியும் ஆனந்தகரமான அந்த இனிய வேளையிலே, இளம் பெண்கள் வளைக்கரங்கள் ஒலிக்க, கும்மி அடிக்கும் இனிய இசையும் பாட்டும் எல்லோருடைய உள்ளத்தையும் நிறைத்தது. உள்ளம் நிறையும் போது வாழ்வும் நிறையுமல்லவா? உள்ளத்திலே ஒலி உதயமாகும் போது வாழ்க்கையிலும் ஒளி உண்டாகித் தானே தீரும்!

முற்றும்.

Gowtham Web Services

Our Websites: www.chennaiLibrary.com, www.samaiyalarai.com, www.tamilthiraiulagam.com,
www.inbasutula.com, www.siruvavulagam.com, www.chennainetwork.com, www.kovainetwork.com,
www.madurainetwork.com, www.trichynetwork.com, www.nellainetwork.com, www.salemnetwork.in,
www.indiafolibrary.com, www.wowcricket.com, www.gowthampathippagam.com